

www.tezauriliturgic.ro

ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ

ἍΓΙΟΣ ΜΥΡΩΝ
ἘΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΒΙΟΣ & ΘΑΥΜΑΤΑ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΜΥΡΩΝ 2018
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΜΥΡΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΡΗΤΗΣ
Βίος & Θαύματα
Ακολουθία της ανακομιδής

Ἔκδοσις: Ἱερός Ἐνοριακός Ναός Ἁγίου Μύρωνος
Μαλεβιζίου, Ἡράκλειον 2018

Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως: Πατήρ Νικόλαος Κριτσωτάκης
Ἐπιμέλεια κειμένων & φιλοτέχνησις τίτλου Ἀκολουθίας
τῶν Τιμίων Λειψάνων: Δημήτριος Δασκαλάκης
Εἰκόνα οπισθοφύλλου: Ὁ τάφος & ἡ λάρνακα με τά λεί-
ψανα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Μύρωνος Ἐπισκόπου
Κρήτης τοῦ Θαυματουργοῦ
Ἐκτύπωσις - ἐπιμέλεια εξωφύλλου - βιβλιοδεσία:
Χατζηκώστας «Τυποσυνθέσεις»

© Ἱερός Ἐνοριακός Ναός Ἁγίου Μύρωνος Μαλεβιζίου

Παλαιά Έφέστιος Εικόνα Αγίου Μύρωνος
ἀποκειμένη στον φερώνυμο Ίερό Ναό
τῆς ὁμωνύμου κωμοπόλεως.
Χεῖρ Στεφάνου (Νικολαΐδου). Ἔτος 1881

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος γ΄ Θείας πίστεως

Μέγας ἥλιος, ἐν Κρήτη ὠφθης, τοῖς σοῖς θαύμασι, πάντας πυρσεύων, Πάτερ Μύρων Ἱεράρχα πανθαύμαστε. Ὡς οὖν τὸ ρεῖθρον τοῦ Τρίτωνος ἔστησας, καὶ τὸν ὀλέθριον δράκοντα ἔκτεινας, οὕτως, Ἅγιε, Χριστόν τὸν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Πόθῳ σήμερον πάντες ἐλθόντες, ἀσπασώμεθα ἐν εὐλαβείᾳ θείου Μύρωνος τὰ τίμια λείψανα· καὶ πρὸς αὐτὸν τὰ αἰτήματα ἅπαντα ἡμῶν προβάλωμεν πίστει καὶ εἴπωμεν· Πάτερ ὅσιε, ἡμῶν συμπαθῶς προστάτευε, δωρούμενος ἡμῖν χάριν καὶ ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῇ τῶν λειψάνων σου θήκη σεμνύνεται, Ἅγιε Μύρων, ἡ κόμη σου πάντοτε, ἀντλοῦσα τὴν χάριν σου ἄφθονον καὶ προστασίαν τὴν σὴν καὶ ἀντίληψιν· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις ἐδραίωμα.

Ἡράκλειον, Σεπτέμβριος 2017

Τό βιβλίον «Βίος και θαύματα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Μύρωνος Ἐπισκόπου Κρήτης» εἶναι ἀφιερωμένο στον Τοπικό μας Ἅγιον, τον Ἅγιον Μύρωνα. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, γιατί μᾶς ἀξίωσε νά ἔχωμεν εἰς τήν Κρήτη μας καί τό Ἡράκλειον τόν λαμπρόν αὐτόν Ἅγιον, τον Ἅγιον Μύρωνα. Πρίν λίγο καιρόν, ἔγινε ἡ ἀνακομιδῆ των Ἁγίων λειψάνων του. Ὁ λαός μας τόν σέβεται καί τόν ἀγαπᾶ πολύ. Ἔχομεν ἐκδώσει γιά τόν Ἅγιόν μας ἕνα βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς Αὐτόν. Ἔχουν γίνει θαύματα πολλά ἀπό Αὐτόν τόν Ἅγιόν μας, ἔχει ἀγαπηθεῖ τόν τελευταῖον καιρόν περισσότερο ἀπό τόν λαόν μας καί ἔχει ἐξαντληθεῖ το βιβλίον του, τό ὅποιον ἀναφέρεται εἰς τό λαμπρόν αὐτό Ἅγιον Πρόσωπον. Χαιρόμαστε πού θά ἐπανεκδοθεῖ, το βιβλίον αὐτό γιά τόν Ἅγιόν μας καί θά τεθεῖ εἰς τήν διάθεση τῶν ἀνθρώπων μας. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεόν γιά τόν δικό μας αὐτόν Ἅγιον, γιά τόν ὅποιον χαιρόμαστε πολύ. Εὐχόμαστε νά ἀγαπούμε καί νά μιμούμαστε ὅλοι μας τόν δικό μας Αὐτόν Ἅγιον. Νά τόν ἀγαπούμε καί νά μελετούμε τήν ζωή καί τά θαύματά του. Δόξα τῷ Θεῷ γιά τό Ἁγιασμένον Αὐτό Πρόσωπον!

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἄρ.πρωτ. 728

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου 2016

Πρὸς

Τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Κρήτης

Ἐνταύθα.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4721/3609/Φ.17/29-8-2016 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ὑπεβλήθη τῇ Ἱερά Ἐπαρχιακῇ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης πρὸς ἔγκρισιν Ἱερά Ἀκολουθία Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μύρωνος Ἐπισκόπου Κρήτης, ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλλογ. κ. Δημητρίου Δασκαλάκη, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι Συνοδικῆ Ἀποφάσει ληφθεῖση κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 2016, ἐγκρίνεται αὕτη ὡς καλῶς ἔχουσα, καθ' ὅσον οὐδέν τό ἀπαῖδον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ, καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως ἅμα τῇ ἐκδόσει αὐτῆς ὑποβληθῶσι ἡμῖν πέντε (5) ἀντίτυπα διὰ τό Ἄρχειον τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου.

Ὁ Πρόεδρος

Κρήτης

† Ο Κρήτης Ειρηναῖος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ἐ πολλή χαρὰ ἐπανεκδίδομε τὸ βιβλίον «Βίος καὶ θαύματα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μύρωνος Ἐπισκόπου Κρήτης». Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Μύρωνος μετὰ τὴν ἐξάντληση τῆς πρώτης ἐκδοσης τοῦ βιβλίου τοῦ 2003 ὑπὸ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου Κογεράκη (νῦν Μητροπολίτου Ρόδου) προβαίνει στὴ δευτέρη ἐκδοση τοῦ βιβλίου μὲ τὸν βίον καὶ μερικὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχε ἐπιμεληθεῖ ὁ συγγραφέας, προσθέτοντας τὴν Ἀκολουθία τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μύρωνος πόνημα τοῦ ἐλλογιμωτάτου κ. Δημητρίου Δασκαλάκη, φιλολόγου, πού ἐγκρίθηκε ἤδη ἀπὸ τὴν Ἱ. Ἐπαρχιακὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, καθὼς καὶ σύγχρονα θαύματα τοῦ Ἁγίου μας.

Εἶναι πανθομολογούμενον τὸ γεγονὸς τῆς μεγάλης τιμῆς καὶ ἀγάπης μὲ τὴν ὁποία ὁ λαὸς τῆς Κρήτης καὶ ὄχι μόνον περιέβαλλε ἀνέκαθεν τὸν θαυματουργὸ Ἱεράρχη ἐξαιτίας τῶν πολλῶν θαυμάτων Του καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Του (κτίσματος τοῦ 11ου αἰώνα) τοῦ χαριτόβρου-

του τάφου Του, τοῦ χώρου τῆς ἀσκητικῆς Του βιοτῆς καὶ τοῦ ἐν Αὐτῷ Ἀγιάσματος μὲ τὸ ὁποῖον ἄπειρα θαυμαστὰ καὶ ἐξάϊσια ἐπιτελεῖ. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη τὸ θαυμαστὸ γεγονός τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων Του , πράγμα ποῦ ὁ Ἰδιος ζήτησε, ἐγχείρημα τὸ ὁποῖο μας συνεκλόνησε ὄχι μόνον ἐμᾶς ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Κρήτης καὶ τοὺς πιστοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, ποῦ μέσω τοῦ διαδικτύου τὸ πληροφορηθήκαν, ἔγινε ἡ ἀφορμὴ ἢ φήμη τοῦ Ἁγίου νὰ ἐξαπλωθεῖ καὶ πέραν τῶν συνόρων τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐκατοντάδες εἶναι οἱ προσκυνητὲς ποῦ ἔρχονται καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τοῦ ἔτους γιὰ νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὸν Ἅγιο, νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὴ βιοτὴ Του καὶ τὰ θαύματα ποῦ ἐπιτελεῖ.

Ἔχομε τὴ μεγάλη τιμὴ καὶ εὐλογία νὰ εἴμαστε οἱ «αὐτόπται καὶ αὐτήκοι» ὄλων τούτων τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς μέσω τοῦ Ἁγίου εἰργάσατο καὶ ἐργάζεται στίς ἡμέρες μας σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν Ἱερὸ χῶρο ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Μύρων πρὶν ἀπὸ 1750 χρόνια ἐσφράγισε μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὴν Κοίμησή Του.

Ἐκδίδοντας καὶ πάλι τὸ βιβλίον αὐτὸ ποῦ ἔχετε ἀνὰ χεῖρας αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ κοινωνήσομε αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας μὲ ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας ποῦ θὰ θελήσουν νὰ ἀναγνώσουν

τὸ βιβλίον, ὥστε ἡ τιμὴ καὶ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Ἅγιον Μύρωνα νὰ αὐξηθῆι πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος πάντοτε καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τὶς ἡμέρες μας, ἡμέρες πονηρές, ἐργάζεται θαυμαστά καὶ παράδοξα διὰ τῶν Ἁγίων Του.

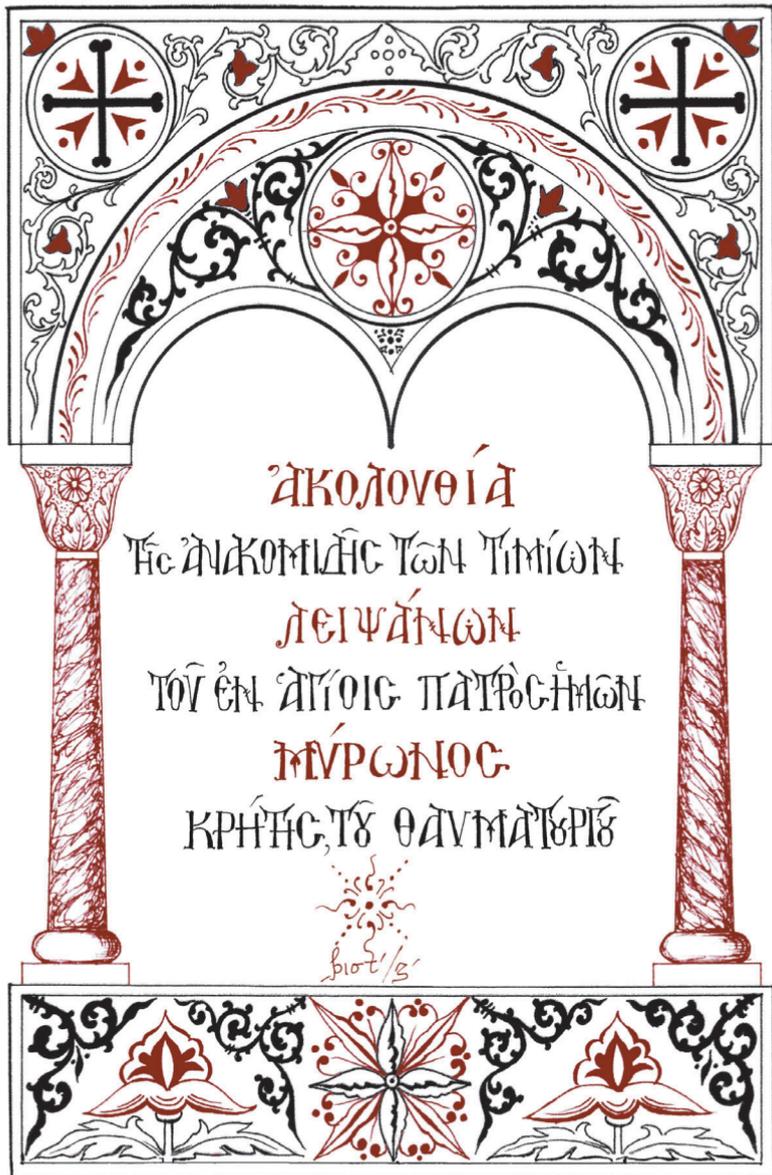
Εὐχόμεσθε νὰ βοηθήσει τοῦτο τὸ ἐγχείρημα στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ νὰ τύχει τῆς ἀποδοχῆς καὶ χρησιμότητος τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, τῶν ἀγαπητῶν ἱεροψαλτῶν καὶ ἀναγνωστῶν ποὺ ἀγαποῦν τὸν λαοφιλῆ Ἅγιο τῆς Κρήτης καὶ θέλουν νὰ ἔχουν τὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱ. Λειψάνων, ὥστε νὰ τὸν τιμοῦν καὶ κατὰ τὴν 12ῃ Μαΐου, ἡμέρα τῆς Ἀνακομιδῆς.

Γένοιτο!

Ἐγγραφον τὴν 6ῃ Νοεμβρίου 2017 ἑορτῇ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ.

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ
ΙΕΡΕΥΣ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ

ἈΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ

ΛΕΙΨΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΓΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣΗΜΩΝ

ΜΥΡΩΝΟΣ

ΚΡΗΗΣ, ΤΩ ΘΑΥΜΑΤΩΡΙΩ

βιστ' / 5'

**ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΟΥ ΘΑΝΗΜΑΤΟΥΡΓΟΥ**

Ψαλλομένη τῇ ΙΒ΄ Μαΐου

Τυπικὴ διάταξις

Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Τιμίων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μύρωνος ἐμπίπτει πάντοτε τῇ περιόδῳ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ψάλλονται ἐξ αὐτοῦ προσόμοια ,δοξαστικά , ἀπολυτίκια, καθίσματα, κοντάκιον, ἑόρτιος κανὼν καὶ ἕξαποστειλάριον.

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στίχους καὶ ψάλλομεν γστιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς καὶ γ' τοῦ Ἁγίου, τὰ ἑξῆς:

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

ὦ Μύρων θαυμάσιε, πιστῶς συνελθόντες σήμερον, τῶν σῶν λειψάνων ἀνάδειξιν τιμῶμεν ἅπαντες ἄσμασιν ἐνθέοις καὶ Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν σὲ ἀντιδοξάσαντα σέβομεν καὶ μεγαλύνο-

μεν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ ἄφατον καὶ ἀγάπην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠ Μύρων πανένδοξε, Χριστοῦ Ἱεράρχα Ὅσιε , τῆς Κρήτης πάσης τὸ καύχημα , ἡμᾶς προστάτευσον πίστει συνελθόντας ἐπὶ τῇ λειψάνων σου σεπτῇ ἀνακομίσει, θεόληπτε, καὶ ἐπευλόγησον , παρεχόμενος πρεσβείαις σου τῶν σωμάτων καὶ ψυχῶν τὴν ἴασιν.

ᾠ Μύρων πανόλβιε, Χριστὸν ἐπὶ γῆς ἐδόξασας τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ σου καὶ ποιμασίᾳ σου· ὅθεν καὶ ἐδέξω πάρ'αὐτοῦ τὴν ἄφθονον θαυμάτων ἐνεργείας τὴν δύναμιν. Αὐτῷ οὖν πρέσβευε ἐλεῆσαι τοὺς τιμῶντάς σου τῶν λειψάνων τὴν χάριν τὴν ἄληκτον.

Δόξα ᾠχος πλ. Β΄.

Σήμερον τῶν Κρητῶν τὰ πλήθη συνελθόντα, εὐσεβῶς πανηγυρίζομεν ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν τιμίων λειψάνων τοῦ σεπτοτάτου ἡμῶν ποιμενάρχου Μύρωνος· ταῦτα γὰρ ἐκ γῆς λαγόνων, τῇ αὐτοῦ εὐδοκίᾳ , ἀνεδέξατο Κρήτης ὁ ποιμὴν καὶ αὐτοῦ διάδοχος, ἱεράρχης Εἰρηναῖος. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς καὶ κατανύξει καρδίας αὐτῷ βοῶμεν· πρόφθασον, Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐν τοῖς ἐσχάτοις και-

ροῖς περιστατουμένους καὶ θλιβομένους, ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς καὶ μανίας τοῦ ἀλλοτρίου, τηρῶν ἀσαλεύτους καὶ ἐδραίους ἐν τῇ πίστει, ἵνα ὁμοφρόνως μεγαλύνωμεν τὸν ἐν Τριάδι δοξαζόμενον Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰ βούλει εἰπεῖν Ἀναγνώσματα, ζήτηι ταῦτα ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ, Ἰδιόμελα

Ἦχος α΄.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ χαρᾶ ἀνεκλαλήτῳ Ἁγίου Μύρωνος ἡ κώμη, ὡς ἐν κόλποις κατέχουσα θησαυρὸν ἀτίμητόν τε καὶ ἀσύλητον, τὰ πάνσεπτα καὶ μυρίπνοα λείψανα τοῦ κλεινοῦ ἱεράρχου τῆς Κρήτης Μύρωνος. Ταῦτα γὰρ ἐπέσχάτων ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀναλαβοῦσα, ἐπὶ τῆς λάρνακος αὐτοῦ ἐφηπλωμένα ἔχεις, εἰς εὐλογίαν καὶ ἴασιν τῶν πίστει τούτοις προσερχομένων καὶ ἐξαιτούντων τὴν τοῦ Ἁγίου χάριν καὶ βοήθειαν· διό βόησον δόξα σοι, Κύριε, τῷ ἀντιδοξάζοντι τοὺς Ἁγίους σου.

Ἦχος β΄.

Ἀτελεύτητος ὑπάρχει, Κύριε, ἡ χάρις τῶν Ἁγίων σου, τῶν παλαιῶν τε καὶ νέων, τῶν σὲ ἐκ ψυχῆς ἀγαπησάντων καὶ δοξασάντων τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις τε καὶ λόγοις. Ταύτην καὶ ἡμεῖς ἀπαντλούμεν, προσερχόμενοι τῇ σεπτῇ λάρνακι τοῦ θειοτάτου ἱεράρχου Μύρωνος καὶ κατασπαζόμενοι ἐν κατανύξει ψυχῆς τὰ χαριτόβρυτα καὶ μυρίπνοα λείψανα αὐτοῦ, τὰ ἀρτίως ἡμῖν ἀναφανέντα, καὶ σὲ μεγαλύνοντες, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Κύριον.

Ἦχος γ΄.

Πατέρων ἀγλάνισμα καὶ Κρήτης τὸ καύχημα, ἱερώτατε πάτερ Μύρων, οὐ μόνον ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου τὰ σά τέκνα πανηγυρίζομεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ πανσέπτου σου λειψάνου, ἐπέσχάτων γενομένη. Τούτων τὴν χάριν μὴ διαλίπης ἀφθόνως προχέων, τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε καὶ ἀσπαζομένοις αὐτὰ ἐν εὐλαβείᾳ, ἐκπληρῶν τὰ αἰτήματα καὶ πρεσβεύων ἀεὶ ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς Κύριον.

ᾠχος δ΄.

Ἐλαμψεν ἡ χάρις ἐν σοί τοῦ Πνεύματος, Ἄγιε, προχειρίζουσά σε ποιμένα καὶ πρόεδρον τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας. Ταύτην δὲ καλῶς καὶ θεαρέστως ποιάνας καὶ ἰθύνας τὸ σὸν ποίμνιον εἰς νομάς σωτηρίους καὶ θαυματουργῶν ἔτι ζῶν, σημείοις καὶ τέρασιν, τάς καρδίας τῶν σῶν τέκνων ἐστερέωσας ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον κρηπίδα τῆς Χριστοῦ πίστεως. Διὸ καὶ ἡμᾶς νῦν, πάτερ Μύρων, εὐλόγει πατρικῶς, σκέπων καὶ φυλάττων, ἀσπαζομένους εὐλαβῶς τὰ θεῖά σου λείψανα.

Δόξα. ᾠχος πλ. α΄.

Τί δυνήσεται κατ' ἀξίαν ὑμνήσαί σε καὶ ἐξειπεῖν ἐπαρκῶς τὰ ἔνδοξα καὶ ἐξαίσια, ἃ ἐπέτελεσας ἔτι ζῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὀσίαν σου τελευτήν, πάτερ Μύρων, ἱεράρχα πανθαύμαστε; Ὑπὲρ γὰρ τὴν ψάμμον τὴν θαλαττίαν ταῦτα εὐρίσκει, ἅτινα πληθυνόμενα ἕως σήμερον, οὐ περαιοῦνται· διὸ καὶ ἡμεῖς, ὡς εὐγνώμονες παῖδες τῷ φιλόπαιδι πατρὶ σοὶ βοῶμεν· εὐχαριστοῦμέν σοι ἐκ ψυχῆς, θεόληπτε πάτερ Μύρων, διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς σου πατρικὴν κηδεμονίαν, ἣν ἀφθόνως ἐπιπέμεις τοῖς καταφεύγουσιν ἐν πίστει τῇ ἀγρύπνῳ

προστασία σου καὶ ἀσπαζομένοις τὸ θεῖόν σου
λείψανον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆ παμφαεῖ πανηγύρει ἀνακομίσεως τῶν
ιερῶν λειψάνων τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου, Μύρωνος
τοῦ Κρήτης, πανευλαβῶς ἱκετεύομεν λέγοντες,
ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ἱεράρχα,
ταῖς πρεσβείαις σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου , Κύριε , ἐνδύσονται...

Ἡ κώμη ἅπασα χαίρει, Ἁγίου Μύρωνος,
προστάτην, πολιοῦχον κεκτημένη σε, πάτερ· λεί-
ψανα δὲ σχοῦσα σὰ ἐμφανῶς τῶν θαυμάτων τὸ
πέλαγος τῶν σῶν ἐκδέχεται πίστει καὶ δωρεὰς
τῆς σῆς χάριτος κομίζεται.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Πιστῶν οἱ δῆμοι προσῆλθον σήμερον χαί-
ροντες ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τῶν ἀγίων λειψάνων Μύ-

ρωνος τοῦ θεοῦ ἱερουργοῦ, ὃν τιμῶσιν ἐν ἄσμασιν, ὅτι αὐτὸς τὰ αἰτήματα τὰ αὐτῶν ἐκπληροῖ καὶ σκέπει ἅπαντας.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, ἐν εὐλαβείᾳ συνελθόντες, τιμήσωμεν ἐκ ψυχῆς τὸν τοῦ Κυρίου πάνσεπτον ἱεράρχην, Μύρωνα τὸν θαυματουργὸ, ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν θείων αὐτοῦ λειψάνων, λέγοντες αὐτῷ· ἱεράρχα ἱερὲ , μὴ ἐπιλάβῃ ἡμῶν δεομένων σου, ἀλλὰ βοήθησον ἡμῖν, χορηγῶν πᾶσι τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ ζωῆν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόλυσις.

m

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν , Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ἐκ τάφου σου, σεπτὲ ἱεράρχα, λαβόντες τὰ λείψανα τὰ σά, τὰ μυρίπινοα, Μύρων, τὴν χάριν κηρύττομεν, ἣν ἀφθόνως δεχόμεθα, οἱ προστρέχοντες εἰς τὸ σεπτὸν ἱερόν σου καὶ προσπίπτοντες τῇ λάρνακί σου τῇ θείᾳ, πατέρων ἀγλαίσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰέρευσας , Ἅγιε , τῷ σῷ Δεσπότη Χριστῷ, ἀξίως καὶ ἀπείληφας ἀντιμισθίαν, σοφέ, θαυμάτων ἐνέργειαν. Ἐλαμψας ἐν τῇ Κρήτῃ ὡς ἀστὴρ φωτοφόρος, ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης τῶν πιστῶν τὰς χορείας· διὸ ὡς ἱεράρχην κλεινὸν, Μύρων, τιμῶμέν σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συνηθροίσθησαν θερμῶς τῶν Ὁρθοδόξων οἱ χοροὶ, τῶν λειψάνων σου, σοφέ, τιμῆσαι ἀνακομιδὴν, ἃ ἐκ τοῦ τάφου σου ἔλαβον, θεῖε Μύρων· ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς σὲ γεραίροντες, πίστει ἀρωγὴν σὴν αἰτούμενοι· οἱ ἐν δεινοῖς καὶ θλίψεσι βιοῦντες καὶ πειρασμοῖς ταραττόμενοι· διὸ παράσχου τοῖς σοῖς ἰκέταις σὴν βοήθειαν, Ἄγιε.

Δόξα. Ὅμοιον

Ἀστραπαῖς τε καὶ βρονταῖς καὶ ἐν θορύβῳ καὶ βοῇ, ἀπεκάλυψας, σοφέ, τὴν γενομένην ἐν κρυπτῷ, σεπτοῦ σου τάφου τὴν σύλησιν, θεῖε Μύρων· θάνατον πικρὸν εὖρον ἅπαντες, θράσει περισσῶ οἱ συλήσαντες. Πανευλαβῶς οὖν σήμερον τιμῶμεν τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα· διὸ καὶ δίδου ἡμῖν, ὦ πάτερ, εὐλογίαν σου ἄφθονον. Καὶ νῦν . Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, ἦτοι τὸ ἀ΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, ἦχος δ΄.

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ζήτει τῆ ἰγ' Νοεμβρίου.

Ὁ Ν' Ψ'αλμὸς.

Δόξα. ᾠχος β'.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλει-
ψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, ᾠχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησον με , ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξά-
λειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Εὐαγγελικῶς ἐν γῆ πολιτευσάμενος, Ὅσιε
Πάτερ, καὶ τάς τοῦ Κυρίου ἐντολάς πιστῶς τη-
ρήσας καὶ αὐτὸν ὀλοτρόπως ἀγαπήσας, ἔλαμψας
ὡς ἀστὴρ ἑωθινὸς καὶ κατηύγασας τῶν πιστῶν
τάς ψυχάς τῆ καθαρᾶ καὶ ἐναρέτῳ σου πολιτείας
καὶ τῆ ἀμωμήτῳ σου ἱερουργίας· ὅθεν παρὰ τοῦ
Θεοῦ θαυμάτων τὴν χάριν κομισάμενος, ἱερώτατε

Μύρων, ταύτην προχέεις ἀφθόνως τοῖς δεομένοις
καὶ προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὰ θεῖά σου λείψανα.

Εἶτα οἱ Κανόνες , ὁ τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ
Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: « Λειψάνων σῶν, ὦ Μύ-
ρων, χάριν δὸς ἡμῖν. Ἀμήν.

Ἦχος δ´

Ὡδὴ α´. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Λαβόντες σὰ λείψανα ἐκ τάφου σήμερον,
Ἄγιε, ὦ Μύρων πανένδοξε, χαρᾶς πλησθέντες
πολλῆς , ἱκετεύομεν ἡμᾶς μὴ διαλίπης φρουρεῖν
τοὺς ἱκέτας σου πάσης κακώσεως.

Εὐφράνθη ἡ κώμη σου, ἡ καυχωμένη τῇ
κλήσει σου, ὦ Μύρων θεόληπτε, κάτ'εὐδοκίαν
τὴν σὴν, τὰ σὰ λείψανα ἐκ κόλπων γῆς λαβοῦσα·
διὸ τοὺς ὑμνοῦντάς σε φώτισον, Ἄγιε.

Ἰκέτας σου φύλαττε καὶ περιφρούρει, μα-
κάριε, ἐχθροῦ ἐπιθέσεων καὶ συμφορῶν καὶ κα-
κῶν , σὲ γὰρ ἔχουσιν, ὦ Μύρων, κυβερνήτην, εἰς
βίου κλυδώνιον νῦν θαλαττεύοντες.

Θεοτοκίον.

Ψαλῶ σοι, Πανύμνητε, καὶ διηγῆσομαι
ἅπαντα, ὅσα σοι ἐποίησεν ὁ Δυνατός τῇ σεμνῇ
μεγαλειᾷ τε καὶ ἔνδοξα μεγάλα, ἐπὶ σὴν ταπει-

νωσιν ἐπιβλεψάμενος.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀντλήσωμεν πάντες ἰαμάτων τὰνάματα
θείας ἐκ πηγῆς, βλύζοντα τῶν λειψάνων σου, Μύ-
ρων θεόφρον ὄσιε, ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων τε λα-
βόντες, εὐχαριστήσωμεν.

Ναός σου παράδεισος ἐδείχθη, ἐν ᾧ προ-
σερχόμενοι πιστῶς, χάριν ἀποκομίζουσιν οἱ σὲ
τιμῶντες, Ἅγιε, καὶ ἐκ παντοίων θλίψεων καὶ δυ-
σχερῶν ἀπαλλάττονται.

ᾠ Μύρων τῆς Κρήτης ποιμενάρχα, ἐπίσκε-
ψαι ἄνωθεν ἡμᾶς, ἅπαντες γὰρ συνήλθομεν τιμη-
σαί σου τὰ λείψανα, σὴν χάριν δὲ μυρίπνοον τοῖς
σοῖς ἰκέταις κατάπεμψον.

Θεοτοκίον.

Νενίκηνται ὄροι, Θεομητορ, ἐν σοί οἱ τῆς
φύσεως τρανῶς, τόκῳ παρθενευούσης σου καὶ
μετὰ τόκον, Ἄχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου οὔσης
σου, ἀειπαρθένου, Πανύμνητε.
Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγί-
ου.

ᾠχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν τῶν λειψάνων σου μυρίπνοον χάριν, ἀπολαβόντες οἱ πιστοὶ, θεῖε Μύρων, εὐχαριστοῦντες δέονται τῶν σῶν πρεσβειῶν. Ἰασαί ικέτας σου ἐκ δεινῶν νοσημάτων, θλίψεων ἀπάλλαξον καὶ πολλῶν ἀλγηδόνων· ὡς παρῶρησίαν, Ἅγιε, πλουτῶν πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους καὶ Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σῶζε τοὺς προστρέχοντας, Πάτερ, πιστοὺς πρὸς τὸν σὸν ναὸν ἐκ κακώσεων καὶ ἐκ κινδύνων καὶ παντοίων πειρασμῶν, καὶ ἐκ ψυχῆς κραυγάζοντας, δόξα τῷ Θεῷ, ὃν ἐδόξασας.

Ὡ τῆς ἀγιότητος, Πάτερ, τῆς σῆς, ὃ τῆς καθαρᾶς πολιτείας σου! Χριστὸν δοξάσας καὶ ἀξίως λειτουργῶν, κατηξιώθης, ἔνδοξε, χάριτος Θεοῦ καὶ δυνάμεως.

Νῦν παρακαλοῦμέν σε, Πάτερ σοφέ, τὴν ὀρμὴν χειμάρρου κωλύσαντα, τῶν ἱκετῶν σου τοὺς χειμάρρους τῶν παθῶν, ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἀνάστειλον καὶ πρὸς σωτηρίαν ὁδήγησον.

Θεοτοκίον.

Ὡς περικαλλέστατον θεῖον ναόν εὔρες τὴν τεκοῦσάν σε, Κύριε, καὶ κατοικήσας ἐν αὐτῇ

ὑπερφυῶς, φύσιν βροτῶν διέσωσας , δόξαν παρ-
σχών τὴν πρωτόκτιστον.

Ἦδη ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μεγάλως ἠγωνίσαι ἐπὶ τῆς γῆς, μακάριε, πάντα
σου τὸν βίον θεαρέστως ἤνυσας ὄντως καὶ ἐν
ἀσκήσει πολλῇ πρὸς Κύριον ὕψωσας τὸν νοῦν ,
ὅθεν σοι δεδῶρηται τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Ἵψώθης, θεσπέσιε, εὐχῆ ἀδιαλείπτω σου
πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ σὺ θεωρίαν, ἔχων τὸν νοῦν σου
διηυγασμένον φωτὶ ἀκτίστῳ καὶ εἴληφας σαφῶς
πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος.

Ῥεόντων τὰ μένοντα ἐνθέῳ προαιρέσει
σου, πάτερ ἀξιάγαστε, προκρίνας, τύπος ἐγένου
τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ πιστῶν, καλὸς τε ποιμὴν καὶ
ὁδηγός, πάντας τε πρὸς κρείττονα καὶ οὐράνια
ἴθυνας.

Θεοτοκίον

Ἦράθης, Πανάμωμε, τῶν οὐρανῶν βασίλισ-
σα, σὺ γὰρ ἀπεκύησας, Παρθένε, Θεοῦ τὸν Λόγον
εἰς σωτηρίαν βροτῶν , διδόντα τοῖς πᾶσι τὴν ζωὴν
χάριν τε καὶ ἔλεος καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὡδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην

Ναῶ σου θείω, προστρέχοντες, ὦ Μύρων
ιεράρχα θεόληπτε, σὲ ἰκετεύομεν δράκοντος πά-
ντας ἐξάρπασον τοῦ νοητοῦ ὁ κτείνας πάλαι τὸν
δράκοντα.

Χαρᾶς πληροῦνται τὰ τέκνα σου, τελοῦ-
ντα ἑορτὴν τῆς λειψάνων σου ἀνακομίσεως, Μύ-
ρων θεόφρον, δεόμενα τὴν πατρικὴν σου σκέπην
αὐτοῖς δωρήσασθαι.

Ἀστράπτει πᾶσιν ἡ χάρις σου τοῖς πέρασι
τῆς Κρήτης, πανένδοξε, καταφωτίζουσα πάντας
τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σε, ὦ Μύρων θεοφόρε, σὲ
μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Ῥαδίως πάσας ἐκφεύγομεν ἐχθροῦ τάς προσβο-
λάς οἱ προστρέχοντες ὑπὸ τὴν σκέπην σου· Μητέρα
Θεοῦ, πάντας φύλαττε, τοὺς ἐκ ψυχῆς ἀπαύστως
σὲ μεγαλύνοντας.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῇ τῶν λειψάνων σου θήκη σεμνύνεται,
Ἄγιε Μύρων, ἡ κώμη σου πάντοτε, ἀντλοῦσα τὴν
χάριν σου ἄφθονον καὶ προστασίαν τὴν σὴν καὶ
ἀντίληψιν· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις ἐδραίωμα.

Ὁ Οἶκος.

Μύρωνά θεῖον, πλήθη πιστῶν πολλῇ χαρᾷ προσελθόντα, ἐν λειψάνων αὐτοῦ ἀναδείξει τιμήσωμεν, ἐν φαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ δὲ δοξάσαντι αὐτὸν Χριστῷ, εἰπόμεν ὁμοφρόνως· σῶσον ἡμᾶς ἐκ παντοίας ἀνάγκης, Πανάγαθε, κινδύνων καὶ συμφορῶν, τῇ πρεσβείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου εἰς σὲ γὰρ προσβλέπομεν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν τε καὶ Κύριον, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ ἐδραίωμα.

Συναξάριον

Τῇ ιβ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἀνακομιδὴν ἐορτάζομεν τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μύρωνος ἀρχιεπισκόπου Κρήτης, τοῦ θαυματουργοῦ, γενομένην ἐν ἔτει βιδ΄(2014) ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κυρίου Εἰρηναίου.

Στίχοι

Ἐκ τάφου ἀνέτειλε λειψάνων χάρις Μύρωνος θείου καταλάμπουσα Κρήτην.

Ἦχθη δωδεκάτη πρὸς φῶς λείψανον Μύρωνος θείου.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Μύρων, ἐπίσκοπος Κρήτης ὁ θαυματουργός, ἐγεννήθη

περὶ τὰ μέσα τοῦ γ' αἰ. εἰς τὴν πόλιν Ῥαῦκον τῆς Κρήτης, ἦτις σήμερον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Ἅγιος Μύρων καλεῖται. Ἐπολιτεύθη δὲ ἐν ὀσιότητι, ἀγιότητι βίου, δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διὰ δὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης αὐτοῦ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Γορτύνης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, κατὰ τὸ δεύτερον τέταρτον τοῦ δ' αἰ. μ.χ. Ἐποίμανεν εἶτα τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἐν ἀγάπῃ, ἀκακίᾳ καὶ πραότητι, ἀξιωθεὶς τοῦ χαρίσματος τῆς θαυματουργίας ἔτι ζῶν. (Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ· Ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ, ἔνθα ἐτελείωσε θεοφιλῶς, ἡσύχως καὶ ἀσκητικῶς τὸν ἐπίγειον αὐτοῦ βίον καὶ ἐτάφη ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἀνηγέρθη ὕστερον, περὶ τὸν ια' αἰ. ὁ περικαλλὴς ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἱερὸς ναός.

Τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον παρέμεινε τεθησαυρισμένον καὶ κεκλεισμένον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ναοῦ νοτίως καὶ ἀνατολικῶς, ἐγγὺς τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐκπέμπον κατὰ καιροὺς εὐωδίαν ἀρρήτον, ἀναβλύζον ἐκ τοῦ τάφου μύρον, ἀκουσμένων καὶ ἐλαφρῶν ἤχων «κτυπημάτων» ἔνδοθεν τοῦ τάφου.

Κατὰ τὸν ιθ' αἰ. ἐγένοντο δυὸ ἀπόπειραι ἀνοιξέως τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου. Ἡ πρώτη ὑπὸ δύο Κρητῶν, δυστυχῶς ἱεροσύλων, οἵτινες ἤθε-

λον λαβεῖν τεμάχιον ἐκ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, ἵνα, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν θαυματουργικὴν χάριν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ποιῶσι φυλακτάρια καὶ ἐμπορεύονται ταῦτα. Ὅμως θεία συνάρσει ἠκούσθησαν βρονταὶ δυναταὶ καὶ οἱ δύο ἱερόσυλοι, τραπέντες εἰς φυγὴν ἄτακτον, ἀπέθανον κακῶς μετ'ὀλίγον, ὁ εἰς ἕξ αἰμορροαγίας, ὁ δ' ἕτερος ἀλλόφρων καὶ ἄνους.

Ἡ δευτέρα ἐγένετο περὶ τὸ ραξά (1861). εἷς ἀνὴρ ἐκ Πενταμοδίου ἠθέλησε λαβεῖν λείψανον τοῦ Ἁγίου αὐθαιρέτως καὶ ἀσεβῶς καὶ ἐξαγαγὼν κρυφίως ἐκ τοῦ τάφου εὐμέγεθες τεμάχιον τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου, ἠβουλήθη θραῦσαι αὐτὸ πλήττων διὰ τῆς σφύρας τοῦ σημάντρου. Καὶ πάλιν ἔφραναν ἀστραπαὶ καὶ ἠκούσθησαν βρονταὶ καὶ θόρυβος ἔντονος. Ὁ τότε ἱερεὺς τῆς κώμης, εὐλαβέστατος Ἐμμανουὴλ Παπαδάκης ἔδραμεν ἀνήσυχος εἰς τὸν ἱερόν τοῦ Ἁγίου ναὸν μετὰ καί τινων ἄλλων καὶ εἶδον τὸν τάφον ἀνεωγμένον καὶ πὰρ' αὐτὸν τὸ τεμάχιον τοῦ ἁγίου λειψάνου, τὴν σφῦραν τοῦ μεταλλικοῦ σημάντρου καὶ τὸν ἱερόσυλον κείμενον νεκρὸν καὶ σχεδὸν διαλελυμένον. Τὸ Ἅγιον λείψανον ἐναπετέθη καὶ πάλιν ἐν τῷ τάφῳ, ὃν καὶ ἔκλεισαν καλῶς καὶ ἀσφαλῶς, ποιῶντες οἱ πιστοὶ κάτοικοι παρακλήσεις καὶ λιτανείας ἐν εὐλαβείᾳ, πρὸς ἐξευμενισμόν τοῦ Ἁγίου.

Μετὰ δὲ ταῦτα παρελθόντων πολλῶν ἐνιαυτῶν, ἀρχομένης τῆς β' δεκαετίας τοῦ κα'. αἰ. ὁ Ἅγιος Μύρων ἐμφανισθεὶς ἐν ὄραματι τῷ ἀνδρὶ εὐλαβῆ ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι βούλεται ἐξελθεῖν τοῦ τάφου, ἵνα βοηθήσῃ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ τοὺς χαλεποὺς καὶ πονηροὺς τούτους χρόνους.

Ὁ ρηθεὶς ἀνὴρ ἀνέφερε ταῦτα τῷ ἱερεῖ τανῦν τοῦ ναοῦ τοῦνομα Νικολάω Κριτσωτάκη, ὅστις καὶ ἐτήρησε στάσιν ἀναμονῆς.

Καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος ἐμφανισθεὶς ἐν ὄραματι τῷ προηρόρηθέντι ἀνδρὶ ὑπέδειξεν αὐτῷ τόπον ἐγγὺς καὶ νοτίως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἔνθα εἰσὶ τεθαμμένα λείψανα Μαρτύρων Ἀρχιερέων, ἐπιλέγων· «οὗτός ἐστιν ὄντως ὁ ἐμὸς τάφος, ἐν ᾧ τέθαμμαι ἐγὼ μόνος καὶ ἕτερος οὐδεὶς καὶ ὅρα ὡς εὐρήσετέ με ἀνοιξάντες αὐτόν.»

Τὰ λείψανα τῶν Μαρτύρων ἀρχιερέων ἀνεῦρον ὄντως ἀνασκάψαντες ὃ τε ἱερεὺς καὶ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς κώμης πλησθέντες οὐρανοῦ εὐωδίας. Ἐτερος εὐλαβῆς ἐνορίτης εἶδεν ἐν ὄραματι τὸν παλαιὸν ἐφημέριον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου τὸν προηρόρηθέντα Ἐμμανουὴλ Παπαδάκη, οὗτινος ἐν τοῖς χρόνοις ἐγένετο ἡ δευτέρα ἀπόπειρα ἱεροσυλίας καὶ ὅστις τότε ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισεν τὸν τάφον, αἰτοῦντα μνημόνευσιν παρὰ τοῦ νῦν ἱερέως καὶ ὑποδείξαντα ἐν τινὶ παλαιοτάτῳ ἀρτοφορίῳ ὀδόντα καὶ τμημα ὑφάσματος ἐκ τοῦ

τάφου τοῦ Ἁγίου , ἃ ἰδιοχείρως οὗτος ἐκεῖ ἀπέθετο. Ταῦτα ὄντως ἀνευρέθησαν ἐν τῷ ὑποδειχθέντι ἀρτοφορίῳ.

Ὁ ἱερεὺς π. Νικόλαος Κριτσωτάκης ἐνημέρωσε προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης κύριον Εἰρηναῖον Ἀθανασιάδην περὶ τῶν γενομένων καὶ ἔλαβε θετικὴν ἀπάντησιν περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου.

Οὕτω καιροῦ δοθέντος εὐκαιροῦ τῇ ιβ' Μαΐου βιδ', ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα δεκάτῃ ἐνάτῃ καὶ ἡμισείᾳ, ἦλθεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κύριος Εἰρηναῖος εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ παρόντων: τοῦ ἱερέως, τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐνορίας καὶ ἐνὸς ἐργάτου, ἤρξατο τοῦ ἔργου τῆς ἀνακομιδῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο διήρκεσε τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ὥρας. Ἀφηρέθησαν ἐν πρώτοις δύο μεγάλαι καὶ βαρεῖαι πλάκες.

Κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς δευτέρας πλακὸς ἀρρήτος εὐωδία ἐξεχύθη καὶ ἐπλήρωσε τὸ ἐσωτερικόν του ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου ὡς καὶ τὸν αὐλειον τούτου χώρον, ὥστε γενέσθαι ταύτην αἰσθητὴν καὶ παρὰ τῶν διερχομένων ἔξω τοῦ ναοῦ ἐνοριτῶν.

Τὰ τίμια λείψανα, ὡς εἶχεν ὑποδείξει ὁ Ἅγιος ἦσαν συνηγμένα εἰς τὸ πρόσθιον τοῦ τάφου τμήμα μετὰ κεκαπνισμένου κεράμου, δι' οὗ οἱ κλείσαντες πάλαι τὸν τάφον ἐθυμίασαν ταῦτα.

Συναγαγόντες δὲ αὐτὰ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, ὃ τε ἀρχιερεὺς καὶ ἱερεὺς, ἔπλυναν ταῦτα καὶ ἀπέθεντο ἔν τινι εὐτελεῖ λάρνακι ἐκτὸς τοῦ τάφου, βουλόμενοι κατασκευάσαι ὕστερον πολυτιμον λειψανοθήκην καὶ ἐν ταύτῃ ἀποθέσθαι αὐτά. Κἀτ'ἀπαίτησιν ὁμως καὶ πάλιν καὶ ὑπόδειξιν τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν ἐνοριτίσσαν Κ.Α. ὁ Ἅγιος ἐδήλωσεν ὅτι οὐ θέλει πολυτιμήτους λειψανοθήκας, ὡς ἐπιτάξας ἀνακομιδὴν καὶ οὐχὶ μετακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, βουλόμενος παραμεῖναι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ.

Οὕτω τὰ τίμια λείψανα τοῦ Ἁγίου Μύρωνος κεῖνται ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐντὸς ξυλίνης ἀγιορειτικοῦ τύπου λειψανοθήκης, ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου, τιμώμενα ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν καὶ τῶν εὐλαβῶν ὀρθοδόξων προσκυνητῶν, εἰς δόξαν τοῦ δοξάσαντος αὐτὸν Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἴδοὺ σπεύδουσι Κρητῶν οἱ δῆμοι σήμερον καὶ ἰκετεύουσι, τῷ σῶ, ᾧ Μύρων, ναῶ, συλοῦντας τὸν σῖτόν σου ὡς σὺ ἐδίδαξας μὴ ἀρπάζειν οὖν, αὐτὸς ἡμᾶς συνέτισον ἐλεήμονας γενέσθαι.

Νέμεις ἄνωθεν τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος τῆ

μεσιτεία σου παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὧ Μύρων, ἰκέταις σου, οἵτινες ψάλλουσιν· ἀξιύμνητε, σὺ τὸν Χριστὸν ἐδόξασας τοῖς σοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις.

Δίδου ἴασιν ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος πᾶσι τοῖς χρήζουσι· καὶ γὰρ προσῆλθον θερμῶς τῷ θείῳ τεμένει σου, Μύρων, καὶ ψάλλουσιν, ἀξιάγαστε, σὲ τὸ Πατέρων καύχημα εὐλαβῶς παρακαλοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Οὐ παυόμεθα ὑμνοῦντές σε, πανύμνητε, Παρθένε πάναγνε, καὶ μακαρίζειν τρανῶς, Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σάρκα γενόμενον· Παναμώμητε, τὸν τοὺς ἀνθρώπους σώσαντα ἐκ θανάτου καταδίκης.

Ὡδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Σῶσον τοὺς τὰ σὰ λείψανα, Μύρων, τιμῶντας καὶ προσκυνοῦντας καὶ αἰτοῦντάς σε, λύτρωσαι ἐκ θλίψεων πάσης τε κακώσεως, ἵνα σωθέντες ἅπαντες συντόνως ψάλλωμεν, τὸν Κύριον ἐδόξασας, Πάτερ, ὃς ἀντιδοξάζει σὲ χάριτι θαυμάτων.

Ἦλθον τὰ σὰ τέκνα, Πάτερ Μύρων, ἐκ κώμης τῆς σῆς θερμῶς εὐχαριστήσοντα, ταύτην γὰρ διέσωσας πάλαι κινδυνεύουσαν Ὁθωμανῶν

κακώσεως καὶ ἐπέσχάτων δὲ, μανίας Γερμανῶν ὀλετήρων· ὅθεν εὐγνωμόνως ὡς πρόμαχον τιμῶσι.

Μείναντα ἐν γῆ ἔτεσι πλείστοις ἐν τάφῳ κατακλεισθέντα τὰ σὰ λείψανα, νῦν δ'ἀνεκομίσθησαν, Πάτερ, εὐδοκία σου, εἰς ἀρωγὴν ἀπάντων τε πιστῶν καὶ ἄνεσιν τῶν θλίψεσι ποικίλαις καὶ νόσοις κατατροχομένων ἐν χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις.

Θεοτοκίον.

Ἰσθι ἀρωγὸς καὶ προστασία ἀνθρώπων χειμαζομένων, ἀπειρόγαμε, πάντας περισκέπουσα, πάντων προστατεύουσα καὶ ὀρθοδόξους ἅπαντας εὐλόγει φάλλοντας, τὸν Κύριον ἐγέννησας, Μήτηρ, τὸν τὴν σωτηρίαν πηγάσαντα τῷ κόσμῳ.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς ὑπόθεν, πανθαύμαστε καὶ ἐπισκόπησον πάντας τοὺς προστρέχοντας ναῶ σου, Μύρων, πίστει καὶ λάρνακα τὴν ἱερά σου λείψανα φέρουσαν, Ἄγιε, προσκυνοῦντας, τούτοις παρεχόμενος αἰτημάτων σαφῶς τὴν ἐκπλήρωσιν.

Ἀρρήτον ὁσμὴν ἤσθάνοντο, Ἄγιε, οἱ ὑποδείξει σου, δι' ἀνασκαφῆς ὅστᾳ, ἐγγὺς ναοῦ σου, Μύρων, εὐράμενοι ἀρχιερέων τίμια, οἱ ἐμαρτύρησαν, βεβαιῶν τε οὕτω ἐν ὀράματι, σῶν ὡς βούλει

λειψάνων ανάδειξιν.

Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ἰθύνων τὴν ποιμνὴν σου ὡς πάλαι, ἔνδοξε, εἰς νομὴν σωτήριον, διδάσκων πάντας ἔχειν εὐλάβειαν, μετανοεῖν καὶ εὐχεσθαι Κυρίῳ πάντοτε, ἵνα λάβῃ χάριν τὴν οὐράνιον καὶ Θεοῦ Βασιλείας τὴν οἴκησιν.

Ἦλιος φαιδρὸς ἀνέτειλας σήμερον καὶ κατεφώτισας πάντων τὴν διάνοιαν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μνήμην τὴν ἔνδοξον τῶν ἱερῶν λειψάνων σου ἀνακομίσεως ἐπιστέφειν, Μύρων πάτερ ὅσιε, ὀρθοδόξων Κρητῶν τὸ ἀγλάισμα.

Θεοτοκίον.

Νύμφη τοῦ Θεοῦ ἐδείχθης, Πανάχραντε, Χριστὸν κυήσασα, ὅθεν σε ἐδόξασε , εἰς σὴν ταπεινῶσιν γὰρ ἐπέβλεψε καὶ μεγαλεῖα ἄρρήτα ἐν σοὶ ἐποίησε καὶ παρέσχε δόξαν ἀνεκλάλητον τῇ Παρθένῳ μητρὶ, Παμμακάριστε.

Ἐξαποστειλᾶριον

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν σῶν, πανένδοξε Μύρων , λειψάνων ἀνακομιδὴν πανηγυρίζοντες ὕμνοις τὸν σὲ δοξάσαντα Χριστὸν ἀνευφημοῦμεν προφρόνως, σὴν ἀρωγὴν ἐξαιτοῦντες .

Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν

Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προ-
σόμοια.

ᾠχος δ΄. ᾠδωκας σημείωσιν.

Ἦστραφας ὡς ἥλιος καὶ τὰς ψυχὰς κα-
τεφώτισας τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε, ᾧ Μύρων
θαυμάσιε, τῇ τῶν σῶν λειψάνων κομιδῇ ἐκ τάφου,
δι' ᾧ παρέχεις τοῖς πιστοῖς ψυχῆς ὑγίειαν καὶ τὴν
τοῦ σώματος· διὸ σὲ μακαρίζομεν καὶ μελύνομεν
ἄσμασιν Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τὸν τρανώς σὲ
δοξάσαντα.

Ἐλαβον σὰ λείψανα ἐκ τοῦ σοῦ τάφου τὰ
τέκνα σου, ἐν χαρᾷ καὶ ἐδόξασαν Χριστὸν τὸν
φιλόανθρωπον, τὸν αὐτοῖς διδόντα πηγὴν τῶν θαυ-
μάτων μὴ κενουμένην ἀληθῶς καὶ τὰς ἰάσεις πᾶσι
παρέχουσαν· διὸ σὲ ἱκετεύομεν, ᾧ Μύρων θεῖε,
βοήθησον καὶ ἡμᾶς διαφύλαξον, τοὺς ἰκέτας σου,
ἐνδοξε.

Ἐλαμψας ἐν βίῳ σου ἐπὶ τῆς γῆς, Μύ-
ρων ὅσιε, τὸν Σταυρόν σου ἀράμενος προθύμως
καὶ ἤνυσας τὴν στενὴν πορείαν πᾶσαν ἐναρέτως
καὶ εὐηρέστησας Χριστῷ, ὡς ἀρχιθύτης τούτου,
πανόλβιε· διὸ σε καὶ ἐδόξασε, χάριν θαυμάτων
βραβεύων σοι, ἣν παρέχεις ἐκάστοτε τοῖς πιστῶς

προσιούσί σοι.

Γάνυται ἡ κώμη σου ἐπὶ τοῖς θείοις λειψάνοις σου καὶ ναῶ σου, πανένδοξε, τιμῶσά σε πάντοτε ὡς αὐτῆς προστάτην καὶ ὡς πολιοῦχον, Μύρων θεόληπτε, τρανῶς, ἐνιαυσίως πανηγυρίζουσα· διὸ καὶ ἱκετεύει σε φυλάττειν ταύτην ἀπήμαντον καὶ πρεσβεύειν πρὸς Κύριον ὑπὲρ κόσμου, μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ὡς φῶς ἐκ τάφου ἐξέλαμψε καὶ κόσμον κατηύγασε ταῖς τῶν θαυμάτων λαμπηδόσιν ἢ σεβάσμιος θήκη τῶν τιμίων σου λειψάνων, Μύρων ἱεράρχα, αἰοίδιμε. Ταύτη οὖν προσερχόμενοι μετὰ πίστεως οἱ περιστατούμενοι καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσιν ὑπάρχοντες ὀρθόδοξοι πιστοὶ ἐν ταπεινώσει ψυχῆς καὶ πόθῳ σοὶ βοῶσι. Λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν τοῦ βίου περιστάσεων, κινδύνων καὶ πειρασμῶν, πανθαύμαστε Πάτερ, παρέχων τῇ πρεσβείᾳ σου τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

m

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικὰ, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἢ γ' ᾠδῆ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἢ στ' ᾠδῆ. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτηι τῇ ιβ' Δεκεμβρίου.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
Ἄλληλούια.

Μεγαλυνάριον

Λάρνακα κυκλοῦντες τῶν ἱερῶν λειψάνων σου, Μύρων, τὴν ἀνέκλειπτον δωρεὰν Πνεύματος πλουτοῦμεν καὶ σὲ ἡμῶν προστάτην ἐγρήγορον φρουρό τε ἀνακηρύττομεν.

Δίστιχον

ᾠ Μύρων Κρήτης, ῥυπτικαῖς σου πρεσβείαις, Δημήτριον κάθαρον ψυχικῶν ῥύπων.

Σημείωσις: Ἡ Ἀκολουθία αὕτη συνετάγη τῇ εὐγενεῖ προτροπῇ καὶ αἰτήσει τοῦ ἱερέως τῆς κώμης τοῦ Ἁγίου Μύρωνος πατρὸς Νικολάου Κριτσωτάκη, ἐν ἔτει βιστ'. (2016)

(κατὰ μῆνα Ἰούλιον.)

**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ**

Μύρων ὁ θεῖος ἀρετῆς μύρου πνέων.
Εὐωδίας πρόσσεισιν ὁσμὴ Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Πατέρας μας Μύρων, Ἐπίσκοπος Κρήτης ὁ θαυματουργός, τὸ εὐωδιαστὸ μύρο τῶν ἀρετῶν τῆς ἀγίας πίστεώς μας, ἡ ἔμφυχη καὶ πολύτιμη μυροθήκη τῶν δωρεῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὁ καλὸς ποιμένας τῆς λογικῆς ποιμνῆς τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὄσιος, ἄκακος καὶ ἀψεγάδιαστος Ἀρχιερέας, σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ οὐρανοφάντορα Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, εἶχε ἐπίγεια πατρίδα τὸ πολυθαύμαστο νησὶ τῆς Κρήτης. Γεννήθηκε στὴ Ραῦκο, ἀρχαία πόλη τῆς σημερινῆς ἐπαρχίας Μαλεβιζίου, ἡ ὁποία ἀργότερα μετονομάστηκε πρὸς τιμὴν τοῦ «Ἅγιος Μύρων», γύρω στὸ διακοσιοστὸ καὶ πεντηκοστὸ ἔτος ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (250 μ.χ.), ὅταν αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων ἦταν ὁ ἀσεβῆς καὶ αἰμοσταγῆς Δέκιος, ὁ θεομάχος διώκτης τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Χριστιανῶν, κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησαν στὴν Κρήτη ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Κύριλλος, Ἐπίσκοπος Γορτύνης, καὶ οἱ Ἅγιοι Δέκα Μάρτυ-

ρες.

Ὁ Ἅγιος γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς, εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεους, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονταν, στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια τῶν διωγμῶν, τὸν καλὸ ἀγῶνα τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καὶ προσπαθοῦσαν μὲ ἀκούραστη ἐπιμέλεια νὰ φυλαχθοῦν ἀλώβητοι καὶ ἀκέραιοι ἀπὸ τὶς ἀμαρτωλῆς ἐπιδράσεις τῆς εἰδωλοατρικῆς πολυθεΐας καὶ ἀμαρτίας τοῦ ἀσεβοῦς περιβάλλοντός τους. Ἀπὸ τὴν παιδική του ἤδη ἡλικία ἦταν ἐμφανῆς ἡ μελλοντικὴ ἐξέλιξή του στὴν Ἐκκλησία, γιατί ἦταν φρόνιμος καὶ συνετός, ἀπέφευγε τὶς παιδικῆς ἐπιπολαιότητες καὶ συνήθειες, ἔδειχνε ὑπακοὴ στοὺς γονεῖς του, οἱ ὅποιοι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποστολικὴ προτροπή, τὸν ἀνέτρεφαν δίνοντάς του ἀγωγὴ καὶ συμβουλῆς ποὺ ἐμπνέονταν ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Κύριο. Τὸν γαλουχοῦσαν μὲ τὸ ἄδολο γάλα τῆς ἀληθινῆς γνώσης καὶ εὐσέβειας καὶ μεριμνοῦσαν νὰ τοῦ ἀφήσουν κληρονομιά ὄχι ὑλικὴ καὶ πρόσκαιρη ἀλλὰ πνευματικὴ καὶ ἄφθαρτη. Ἐκεῖνος τοὺς ἀπέδιδε τὸν κατὰ Θεὸ σεβασμὸ καί, ὅταν ἔφθασε σὲ νόμιμη ἡλικία, ὑπακούοντας στὶς παραινέσεις τους, νυμφεύθηκε μὲ γυναίκα εὐσεβῆ καὶ πιστή.

Γνωρίζοντας ὁ μακάριος τὴν ἐντολὴ ποὺ εἶχε καθορίσει ὁ Θεὸς γιὰ τὸν προπάτορα Ἀδὰμ μετὰ τὴν παρακοή, ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γε-

ωργοῦ. Καλλιεργοῦσε μὲ φιλοπονία καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του τὴ γῆ καὶ ἔκανε καθημερινὸ ἔργο τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου, ποὺ λέγει ὅτι ἐκεῖνος ποὺ δὲν καταδέχεται νὰ ἐργάζεται δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τρώει. Τὰ γεννήματα τῶν ἀγρῶν χρησιμοποιοῦσε ὄχι γιὰ δικό του πλουτισμό, οὔτε συγκέντρωνε αὐτὰ σὲ ἀποθήκες, ὅπως ὁ ἄφρων πλούσιος τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας, ἀλλὰ τὰ διέθετε γιὰ τὴ διακονία καὶ τὴν ἀνακούφιση τοῦ πλησίον. Γιατὶ ἦταν ὑπερβολικὰ ἐλεήμων, φιλόπτωχος καὶ φιλόξενος καὶ καθημερινὰ ἔδιδε μὲ ἀφθονία τὰ ἀγαθὰ του σὲ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκη. Χόρταινε τοὺς πεινασμένους, ἔντυνε τοὺς γυμνοὺς, φρόντιζε γιὰ τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, ὑποδεχόταν τοὺς ξένους, καὶ γενικὰ ἀνταποκρινόταν μὲ εὐσπλαχνία στοὺς ἀναξιοπαθοῦντες, δίδοντάς τους ὅ,τι χρειάζονταν. Κάθε ἄνθρωπο εὐεργετοῦσε πλουσιοπάροχα καὶ ἦταν σὰν ἄλλος Ἀβραὰμ ὅσον ἀφορᾷ τὴ φιλοξενία καὶ τὴ συμπάθεια πρὸς τὸ συνάνθρωπο.

Κάποτε, σπλαχνιζόμενος τοὺς πτωχοὺς, μοίρασε σ'αὐτοὺς τὰ σταφύλια τῶν ἀμπελιῶν του. Ὄταν πληροφορήθηκε τὴν ἀγαθοεργία ἢ μητέρα του, ἄρχισε νὰ γογγύζει λέγοντας ὅτι μάταια κουράστηκαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους καλλιεργώντας τὰ ἀμπέλια, ἀφοῦ δὲν ἔμεινε τίποτα σ'αὐτοὺς, γιὰ τὴν παρασκευῆ ἔστω καὶ λί-

γου κρασιου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἀπέφευγε τὴν ἀντιλογία καὶ εἶχε τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅλη στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἐπέστρεψε στὸ ἀμπέλι καὶ μάζεψε τὰ ἐλάχιστα σταφύλια ποὺ εἶχαν ἀπομείνει. Τὰ ἔριξε στὸν ληνό, αὐτὸ ποὺ σήμερα ὀνομάζουμε πατητήρι, ἐπικαλούμενος τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ πέρασε κάποια ὥρα, ἄρχισε θαυματουργικὰ ἡ ροὴ ἄφθονου γλεύκους (μούστου), μὲ τὸ ὁποῖο γέμισαν ὅλα τὰ δοχεῖα ποὺ βρισκόνταν στὶς ἀποθηῆκες. Θαυμάζοντας ἡ μητέρα του τὸ γεγονός δοξολόγησε τὸ Θεὸ καὶ οὐδέποτε πλέον γόγγυσε, ἀλλὰ αἰσθανόταν χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση βλέποντας τὴν ἐλεήμονα διάθεση καὶ φιλοπτωχία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἐχοντας φθάσει στὸ μέτρο τῆς ἄκρας ἀκακίας, οὐδέποτε ἀνταπέδιδε τὸ κακό, περισσότερο δὲ εὐεργετοῦσε αὐτοὺς ποὺ τοῦ προξενοῦσαν κάποια ζημιὰ. Κάποτε, κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ ἀλωνίσματος, ἐνῶ διανυκτέρευε στὸ ἀλώνι φυλάσσοντας τὴ συγκομιδὴ τοῦ σιταριοῦ, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη κλεπτῶν. Ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι κοιμᾶται, ἄρχισαν τὸ ἀμαρτωλὸ ἔργο τους καὶ γέμισαν μὲ σιτάρι τὰ σακιά τους τόσο πολὺ, ὥστε ἦταν ἀδύνατον ἀπὸ τὸ βᾶρος νὰ τὰ σηκώσουν. Ὁ Ἅγιος τους εὐσπλαχνίστηκε καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς καταδιώξει καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρία τους, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλος στὴ θέση του, τους βοήθησε

νά σηκώσουν στοὺς ὤμους τοὺς τὸ φορτίο, νουθετώντας τοὺς ταυτόχρονα νὰ σταματήσουν νὰ κλέπτουν καὶ παραγγέλλοντάς τοὺς νὰ ἀποσιωπήσουν τὸ γεγονός. Ἄλλοτε πάλι εἶχε χωράφι στὸ ὁποῖο καλλιεργοῦσε ρεβίθια. Πηγαίνοντας ἐκεῖ κατὰ τὸ πρῶτὸ συνάντησε κλέπτες, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ συλλέξουν τὸν καρπὸ, ἀλλὰ μάταια. Γιατί, ἂν καὶ κοπίαζαν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς νύκτας καὶ ἐνῶ ἐνόμιζαν ὅτι μάζευαν ρεβίθια, μάζευαν ἀγκάθια. Ὁ μακάριος Μύρων, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐπιρρίψει εὐθύνες καὶ δίκαια νὰ τοὺς τιμωρήσει, τοὺς εὐλόγησε καὶ δίνοντάς τοὺς ρεβίθια, γιὰ νὰ μὴ μείνει ἀτελέσφορη ἢ προσπάθειά τους, τοὺς ἔστειλε στὰ σπίτια τους, παραγγέλλοντάς τοὺς, ὅπως καὶ στὴν περίπτωση τῶν κλεπτῶν τοῦ σιταριοῦ, νὰ μὴν κάνουν σὲ κανένα λόγο γιὰ τὸ συμβάν.

Ἵστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ σύζυγος τοῦ Ἁγίου ἐγκατέλειψε τὴν πρόσκαιρη ζωὴ καὶ ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς συζυγίας, ἀφιερώθηκε ἀπερίσπαστος στὴν τήρηση τοῦ θείου θελήματος, ἔχοντας γιὰ καθημερινὴ ἀσχολία τὴ μελέτη τῶν Ἁγίων Γραφῶν, τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ, τὴ νηστεία, τὴν ἀγαθοεργία καὶ ἐλεημοσύνη πρὸς τὸν πλησίον. Ἐπειδὴ ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀρετὴ του, χειροθετήθηκε πρῶτα Ἀναγνώστης καὶ κατόπιν χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος, προκα-

λώντας με τὴν ἀγγελομίμητη καὶ καθαρὴ πολιτεία του τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸν ἔπαινο ὄλων. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ φήμη του γρήγορα ξαπλώθηκαν παντοῦ καὶ ὄλοι χαίρονταν ἀναγνωρίζοντας στὸ πρόσωπό του τὸν γνήσιο δοῦλο τοῦ Θεοῦ, τὸν σοφὸ κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν πιστὸ οἰκονόμο τῶν μυστηρίων τῆς χάριτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα ἦταν ἔμφυχο παράδειγμα καὶ πρότυπο πίστεως καὶ εὐσέβειας.

Ἀργότερα ὅταν σταμάτησαν οἱ διωγμοὶ καὶ εἰρήνευσε ἡ Ἐκκλησία καὶ δὲν ὑπῆρχε πιά ἀπαγόρευση νὰ κηρύττεται ἐλεύθερα τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐξαιτίας τῆς ἀνόδου στὸν θρόνο τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ πρώτου βασιλιᾶ τῶν Χριστιανῶν, τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ Μύρων ἐπιδόθηκε με μεγαλύτερο ζῆλο στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, διδάσκοντας ὄχι ἀπλῶς με τὰ λόγια του ἀλλὰ κυρίως με τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀρετὴ του. Τὸ κήρυγμά του ἔλαμψε σὰν τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ διασκόρπισε τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρικῆς ἀθεΐας. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἄφησαν τὰ ἀσεβῆ ἔργα τους καὶ τὴ μάταιη διαγωγὴ τους καὶ βαπτίστηκαν στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ πρώτα κατηχήθησαν τὶς σωτηριώδεις ἀλήθειες τῆς πίστεως καὶ θεμελιώθηκαν οἱ ψυχὲς τους πάνω στὴν πέτρα τῆς ἀληθινῆς γνώσεως τοῦ

Θεοῦ.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν παροῦσα στὴν ἀτελεύτητη ζωὴ ὁ Ἐπίσκοπος Κρήτης καὶ ὅλοι, κληρὸς, ἄρχοντες καὶ λαὸς στράφηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνάρετου Πρεσβυτέρου Μύρωνος καὶ τὸν παρακάλεσαν μὲ θερμὰ λόγια νὰ ἀναλάβει τὴ διαποιίμανση τῶν ψυχῶν τους. Γιατί ἔπρεπε αὐτὸς ὁ μέγας λύχνος νὰ μὴν κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸν μῶδιον, ἀλλὰ νὰ ἀνυψωθεῖ σὲ ψηλὴ καὶ περιοπτὴ λυχνία, γιὰ νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας καὶ ἀρετῆς του. Ὁ μακάριος στὴν ἀρχὴ δίστασε, ἐπειδὴ ἦταν ταπεινὸς καὶ μετριόφρων καὶ ἀναλογιζόταν τὸ βᾶρος καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ ἀξιώματος, ἀλλὰ ἐρμηνεύοντας τὴν πρόκριση τοῦ λαοῦ σὰν βούληση τῆς θείας πρόνοιας, ἔδωσε τὴν συγκατάθεσή του καὶ πῆρε τὴ χειροτονία.

Ἄφοῦ ἀνέβηκε στὸν θρόνο, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ ἐπιδιώξει, ὄχι αὐτόκλητος ἀλλὰ θεόκλητος καὶ δημόκλητος, δὲν ἔφτασε, ὅπως συμβαίνει στοὺς πολλοὺς, στὴν ὑπεροψία καὶ τὸν ἐγωισμό, ἀλλὰ ἦταν ταπεινότερος καὶ μετριότερος ἀπ' ὅτι πρὶν, ἔχοντας ἓνα καὶ μόνον μέλημα, πῶς νὰ φανεῖ ἀληθινὸς μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πρώτου καὶ μεγάλου ποιμένα. Γιατί ὄχι μόνον στὴν ταπείνωση πρόσθετε περισσότερη ταπείνωση, ἀλλὰ καὶ στὴν προηγούμενη πραότητά του πρόσθετε ἄλλη πραότητα. Στὴ φιλαδελφία, φι-

λαδελφία. Στὴν ἐλεημοσύνη, ἐλεημοσύνη. Στὴν ἐπιμέλεια, ἐπιμέλεια τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν μεγαλύτερη ἐπιμέλεια καί, γενικά, στίς ἀρετὲς ποὺ τὸν κοσμοῦσαν, ὅταν ἀνῆκε στὸ σὺλλογο τῶν Πρεσβυτέρων, πρόσθετε ἄλλες μεγαλύτερες.

Γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ ἀγγελομίμητη ζωὴ του τὸν προίκισε ὁ Θεὸς μὲ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Ἔτσι μὲ τὴν προσευχὴ του ἐλευθέρωσε πολλοὺς ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν δαιμόνων, θεράπευσε ἀνιάτα νοσήματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα θεραπείας, καὶ γενικά, δὲν ὑπῆρχε ἀσθένεια ἢ ὁποῖα μποροῦσε νὰ ἀντισταθεῖ στὴν ἰαματική δύναμή του.

Κάποτε, ἐνῶ περιόδευε σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Ἀρχιερέων τὴν Ἐπαρχία του, ἔφθασε στὸν ποταμό, αὐτὸν ποὺ ὀνομαζόταν Τρίτων καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε πλημμυρίσει καὶ ἔκανε ἀδύνατη τὴν διάβαση. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος ἀντὶ νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ σκοπὸ του καὶ νὰ ἐπιστρέψει πίσω, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, χτύπησε μὲ τὴ ράβδο του τὰ νερὰ, ὅπως κάποτε ὁ Μωυσῆς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἀμέσως ὁ ποταμὸς ἐσταμάτησε τὴ φυσικὴ ροὴ του καὶ ἄνοιξε δρόμο σ' αὐτὸν καὶ τὴ συνοδεία του καὶ δὲν ξεκίνησε τὴν φυσικὴ του πορεία ὁ ποταμὸς, παρὰ μόνον ἀφοῦ ὁ αἰοίδιμος ἔφτασε στὴν ἐκκλησία καὶ ἔστειλε τὴ ράβδο του μὲ τὸ διάκο-

νό του, πού εἶχε διαταγή νὰ χτυπήσει γιὰ δεύτερη φορά τὰ νερά.

Ἄλλοτε πάλι, ἓνας δράκος φοβερός λυμαινόταν τὴ χώρα καὶ ταλαιπωροῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Οἱ κάτοικοι ἀπεγνωσμένοι προσέφυγαν στὸν Ἅγιο, παρακαλώντας τον νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ ἓνα τόσο μεγάλο κακό. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἦταν πάντοτε σπλαχνικὸς γιὰ ὅλους καὶ κανενὸς τὸ αἶτημα δὲν παραθεωροῦσε, προσευχήθηκε μὲ θέρμη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ μὲ τὴν προσευχὴ του ἔδιωξε τὸν δράκο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἢ τὸν ἀπολίθωσε, ὅπως ἄλλοι διηγοῦνται καὶ ἀπάλλαξε ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ συμφορὰ, οἱ ὁποῖοι δόξασαν τὸν Θεό, αὐτὸν πού δόξαζε τὸν ἅγιο δοῦλο του μὲ τόσο μεγάλα καὶ θαυμαστά σημεῖα.

Ὅταν πάλι ἡ γενέτειρα κώμη τοῦ Ἁγίου ἔπασχε ἀπὸ λειψυδρία, οἱ κάτοικοι κατέφυγαν σ'αὐτὸν καὶ μὲ δάκρυα τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία. Ἐκεῖνος ὁ συμπαθὴς γονυπετὴς ἀφοσιώθηκε στὴν προσευχὴ καὶ τὴ δέηση πρὸς τὸν Θεό, μέχρις ὅτου ἀνέβλυσε πηγὴ μὲ καθαρὸ νερό, μέσα στὴ σπηλιά, ὅπου σήμερα ὑπάρχει τὸ ἁγίασμα, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ χάρη τοῦ εἶναι ἱαματικὸ καὶ θεραπεύει κάθε ἀσθένεια καὶ ἐπήρεια χαλεπὴ, ἐκείνων πού ἀντλοῦν ἀπὸ αὐτὸ μὲ πίστη.

Τέτοια καὶ μεγαλύτερα θαύματα ἀφοῦ ἐπετέλεσε ὁ θαυμαστός Μύρων καὶ ἀφοῦ ἐποίησανε τὸ λογικὸ του ποίμνιο μὲ ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνη, ἔφθασε στὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν καὶ παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ του στὸν Θεό. Οἱ εὐσεβεῖς παρέλαβαν τὸ τίμιο λείψανό του καὶ θρηνώντας γιὰ τὴ στέρηση τέτοιου φιλόστοργου πατέρα, τὸ ἐνταφίασαν μὲ ὕμνωδιες καὶ τιμὲς ἐκεῖ ὅπου σήμερα ὑπάρχει ὁ τάφος του, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει θαυμαστὴ εὐωδία καὶ θαύματα παράδοξα ἐπιτελεῖ σ'αὐτοὺς ποὺ προσέρχονται μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια. Γιατί μ'αὐτὸ τὸν τρόπο γνωρίζει νὰ ἀντιδοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς πιστοὺς του θεράποντες, τὶς ἁγιασμένες ψυχές τους νὰ συναριθμῆ μὲ τὶς ἀσώματες δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, δίδοντάς τους τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς νίκης, καὶ τὰ πανσέβαστα λείψανά τους νὰ ἀποδεικνύει πηγὲς ἰαμάτων καὶ φάρμακα πολύτροπων ἀσθενειῶν καὶ νοσημάτων.

Πάμπολλα εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ὁ θαυματουργὸς ἱεράρχης Μύρων ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ πρὸς δόξαν τῆς Παναγίας Τριάδος, τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, τοῦ «θαυμαστοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τοῦ Προφήτη καὶ βασιλιᾶ Δαυίδ, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα διαδηλώνει καὶ μετὰ τὴ μακαρία κοίμησή του τὴν φιλευσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία του πρὸς ὅλους,

ιδιαίτερα πρὸς τὴ φερώνυμη γενέτειρα κωμόπολὴ του καὶ τοὺς ἐπικαλουμένους μὲ ἀκλόνητη πίστη τὴν παρρησία του πρὸς τὸν Κύριο. Στὴ συνέχεια καταχωρίζουμε μερικὰ ἀπ'αὐτὰ, βασιζόμενοι σὲ προγενέστερες καταγραφές, σὲ διηγήσεις πού οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ σὲ ἐπιστολὲς τῶν εὐεργετηθέντων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1826, οἱ Τοῦρκοι τοῦ Μεγάλου Κάστρου, ἔχοντας ἐπικεφαλῆς τὸ Χασὰν Πασά, ἐκστράτευσαν ἐναντίον τῶν χωριῶν τῆς Ἐπαρχίας Μαλεβιζίου καί, ἀφοῦ συνέλαβαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς κατοίκους, τοὺς ὀδήγησαν στὴ γενέτειρα τοῦ Ἁγίου καὶ τοὺς κράτησαν αἰχμαλώτους δίπλα στὸν Ναὸ του, ἐπάνω στὴ στέγη κάποιου σπιτιοῦ γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς μεταφέρουν τὴν ἐπαύριο στὴ πόλη γιὰ νὰ τοὺς κακοποιήσουν. Γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τυχὸν ἀπόδρασή τους τοποθέτησαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύκτας καὶ δεύτερη φρουρά. Ἄλλὰ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὕστερα ἀπὸ ἐπίκληση ἀπὸ τὴ μεριὰ τῶν αἰχμαλώτων τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου, παρουσιάστηκε ἓνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς στὸν οὐρανὸ καί, σὰν πύρινες γλῶσσες, κατέβηκε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ Ναὸ· ταυτόχρονα ἀκούστηκαν δυνατὲς βροντὲς καὶ ἐκκωφαντικὸς θόρυβος. Οἱ Ὅθωμανοὶ νόμισαν ὅτι χριστιανικὸς στρατὸς τοὺς εἶχε κυκλώσει καί, ἐπειδὴ τοὺς κατέλα-

βε πανικός, ἀναχώρησαν τρέχοντας. Οἱ κάτοικοι ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τους τοὺς αἰχμαλώτους, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ εὐχαρίστησαν τὸν Ἅγιο γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους.

Κατὰ τὸ 1840, στὴν κωμόπολη Ἄνω Ἀρχά-νες τῆς Ἐπαρχίας Τεμένους ζοῦσε κάποιος Ὀθωμανὸς, ὀνομαζόμενος Χουσεῖν Πασάς, ὁ ὁποῖος ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παντοπώλη στὸ Ἡράκλειο. Αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρωτοστάτες κατὰ τὴ σφαγὴ τῶν χριστιανῶν, ἡ ὁποία συνέβη τὴν 23ῃ Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1821, τὴ γνωστὴ ὡς «ὁ μεγάλος ἀρμπεντές». Αὐτός, ὕστερα ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια τυφλώθηκε καὶ πάρ' ὅλες τὶς ἰατρικὲς φροντίδες δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ καὶ πάλι τὸ φῶς του. Φίλοι του χριστιανοὶ τὸν παρακίνησαν νὰ ταξιδεύσει γιὰ προσκύνημα στὴν Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου καὶ νὰ παρακαλέσει τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ τοῦ χαρίσει τὴν ὄραση. Ἄλλὰ μάταια. Ἐπέστρεψε καί, ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴν ἰαματικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος, ἤλθε στὸν Ναὸ καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν τάφο του, παρακαλώντας γιὰ τὴν θεραπεία του. Κατὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου τῆς θείας λειτουργίας ἄρχισε ἀμυδρὰ νὰ βλέπει, ὅταν δὲ μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς θείας λειτουργίας ἔπλυνε τὰ μάτια του στὸ ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου, ἐπανέκτησε πλήρως τὴν ὄρασή του. Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι τὸν θάνατό του,

κατὰ τὸ ἔτος 1859, ἐπισκεπτόταν τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του, φέροντας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη διάφορα δῶρα.

Στὴν κωμόπολη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος κατοικοῦσε καὶ ὁ περιβόητος γιὰ τὴν θηριωδία καὶ σκληρότητά του Μπεντρὴ Ἐφέντης, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔδειχνε σεβασμὸ πρὸς τὸν Ἅγιο. Κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου εἶχε ὑποστῆ σοβαρὰς φθορὰς - ὡς γνωστὸν οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἐπισκευὴ τῶν χριστιανικῶν Ναῶν - ὁ Μπεντρὴ ἔδωσε τὴν ἄδεια στοὺς χριστιανοὺς νὰ τὸν ἐπισκευάσουν καὶ βοηθοῦσε προσωπικὰ καὶ ὁ ἴδιος. Ἐνας ἄλλος ὅμως Ὄθωμανὸς, ὀνομαζόμενος Χατζη-Μουσταφᾶς, ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ μετατρέφει τὸν Ναὸ σὲ Τζαμί καὶ ἀπαγόρευσε στὸ Μοναχὸ Μελέτιο, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε καθήκοντα νεωκόρου, νὰ μπαίνει πλέον σ' αὐτόν. Αὐτὸς τὸ ἐπόμενο πρωὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἡράκλειο μὲ σκοπὸ νὰ καταγγείλει στὸν Πασά ὅτι ὁ Μπεντρὴ Ἐφέντης ἐπέτρεψε στοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐπισκευάσουν τὸν Ναὸ, καταγγελία ἣ ὁποία θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ὁ Μπεντρὴ Ἐφέντης νὰ θανατωθεῖ καὶ ὁ Ναὸς νὰ μετατραπεῖ σὲ Τζαμί. Ἐνῶ ὅμως βρισκόταν στὸ δρόμο γιὰ τὸ Ἡράκλειο ἀσθένησε ἀπὸ δυσεντερία καὶ πέθανε. Ἔτσι μὲ τὴ θαυμαστὴ ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου διασώθηκε ὁ Ναὸς ἀπὸ τὴ βεβήλωση.

Άλλος Ὀθωμανὸς ὀνομαζόμενος Σελήμ Ἀγάς, γνωστὸς ὡς Μπαμπάς, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε δίπλα στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου, ἔφερεν κάθε χρόνο, κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς μνήμης του, μία στάμνα μὲ λάδι γιὰ τροφοδοσίᾳ τῶν κανδηλιῶν τοῦ Ναοῦ, διότι ἔλεγε πὼς πολλὰς φορὲς ὁ Ἅγιος τὸν εἶχε εὐεργετήσει.

Κάποτε οἱ Ὀθωμανοὶ ἀποθήκευσαν στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου πολεμικὰ ἐφόδια καὶ τροφές, προοριζόμενα γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ τοῦ στρατεύματός τους, καὶ τοποθέτησαν μπροστὰ στὶς πόρτες φρουρούς. Κατὰ τὴ διάρκειᾳ ὅμως τῆς νύκτας ἀκούστηκαν δυνατὲς βροντὲς καὶ φοβερὸς θόρυβος. Οἱ κάτοικοι ξύπνησαν καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸ Ναὸ, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ θόρυβος. Εἶδαν ἔντρομους τοὺς Τούρκους φρουροὺς νὰ φεύγουν καὶ νὰ φωνάζουν ὅτι ὁ Εὐλιᾶς, ἓνας γέροντας μὲ λευκὴ γενειάδα καὶ χρυσὰ ἐνδύματα τοῦ ἔδιωχνε. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ Ναὸ τὰ πολεμοφόδια καὶ τὸν παρέδωσαν στοὺς Χριστιανοὺς, γιὰ νὰ τελοῦν ἀπρόσκοπτα τὴν λατρεία τους.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους 1861 ἦλθε στὸν Ἅγιο Μύρωνά ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο ὁ Γεώργιος Κολλυβάκης μαζί μὲ τὴ δεκαεξάχρονη σύζυγό του Μαριγώ καὶ τοὺς γονεῖς της, φιλοξενούμενοι τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου. Ἡ σύζυγος τοῦ Γε-

ωργίου, σύμφωνα με τή διάγνωση τῶν γιατρῶν, ἔπασχε ἀπό σοβαρή νευρική ἀσθένεια, ταλαιπωροῦνταν ὁμως, ὅπως ἀποδείχθηκε, ἀπό ἀκάθαρτο πνεῦμα. Κατὰ τή διάρκεια τῆς παραμονῆς τους στήν κωμόπολη ἡ κατάστασή της ἐξελίχθηκε στο χειρότερο καί οἱ συγγενεῖς, ἐλπίζοντας στήν ἱαματική δύναμη τοῦ Ἁγίου, τήν ἔφεραν στόν Ναό του. Προσκάλεσαν τοὺς ἡγουμένους τῶν Μονῶν Ἱερουσαλήμ Μάξιμο καί Ἐλεούσας Μελέτιο, τὸν ἐφημέριο του χωριοῦ Ἄνω Ἀσίτες Γεώργιο καί τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ Ἐμμανουήλ καί Χατζη-Μιχαήλ. Οἱ ἱερεῖς γιά πέντε συνεχόμενες ἡμέρες ἔκαναν δεήσεις δίπλα στόν τάφο τοῦ Ἁγίου καί μαζί μ'αὐτοὺς πολλοὶ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως νήστευαν καί προσεύχονταν. Καθημερινὰ τελοῦσαν τή θεία λειτουργία, ἐνῶ ἀπό τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου σκορπιζόταν θαυμαστή εὐωδία, με τήν ὁποία γέμιζε ὁ Ναός. Κατὰ τή νύκτα τῆς Τετάρτης, παρουσιάσθηκε στήν ἀσθενῆ ὁ Ἅγιος καί τήν πληροφορήσε ὅτι τήν Παρασκευὴ θά ἀπαλλασσόταν ἀπό τήν ἐπήρεια τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Κατὰ τή διάρκεια τῆς θείας λειτουργίας καί ἐνῶ ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνοῦσε τὸ «Ἐξαιρέτως...», ἡ ἀσθενὴς φώναξε δυνατὰ, τινάχθηκε καί ἀπόμεινε γιά μικρὸ διάστημα πάνω στο ἔδαφος σὰν νεκρή. Μετὰ ἀπό παρέλευση λίγων λεπτῶν σηκώθηκε ὑγιῆς, δοξολογώντας τὸν Θεὸ καί εὐχαριστώντας

τὸν Ἅγιο γιὰ τὴ θεραπεία.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1930 ἔφθασε ἐπισκέπτῃς στὴν κωμόπολη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος ὁ Λάμπρος Ζαχαρῆς, διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ «Οἰκογενειακὴ ζωή», ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε τότε ὡς ἱεροκέρυκας τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου. Ἐπειδὴ ἔπασχε ἀπὸ σοβαρὸ ὀφθαλμολογικὸ νόσημα, εἶχε χάσει μέρος τῆς ὀπτικῆς του ἰκανότητος. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως ἄκουσε διηγήσεις γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου καί, τὴ ἐπομένη ἡμέρα, κατέφυγε ἰκέτης στὸν τάφο του νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Ἦλθε στὸ σπήλαιο καί, ἀφοῦ προσευχήθηκε, ἔπλυνε στὸ ἀγίασμα τὰ μάτια του. Ἀμέσως οἱ σκιὲς ἐξαφανίστηκαν καὶ ἐπανέκτησε πλήρως τὴν ὄρασή του. Ἀπὸ τότε καὶ γιὰ σειρὰ ἐτῶν ἐρχόταν κάθε χρόνο προσκυνητῆς κατὰ τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου, κηρύττοντας τὸ θαῦμα καὶ διηγούμενος τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς ἐγκαταστάθηκαν στὴν κωμόπολη Γερμανοὶ στρατιῶτες. Ὁ ἐπικεφαλῆς λοχίας, ὀνομαζόμενος Αἰφρέν, εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἐπιστρέψει σῶος στὴν πατρίδα του, ἐὰν δὲν προκαλοῦσε κακὸ στοὺς κατοίκους. Ὁ λοχίας ξύπνησε καὶ

ἔντρομος ζήτησε νὰ ἐξακριβώσει ποιὸς παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο του καὶ τοῦ μίλησε μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους. Πῆγε στὸν Ναὸ καὶ μὲ κατάπληξη ἀναγνώρισε στὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου τὴ μορφή τοῦ ἀνθρώπου ὃ ὁποῖος τοῦ εἶχε παρουσιασθεῖ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐνόηλε πλέον κανένα ἀπὸ τοὺς κατοίκους, ἐνῶ ὃ ἴδιος ἐκκλησιαζόταν κάθε Κυριακὴ, μέχρι τὴν ὀριστικὴ ἀναχώρηση τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὸ νησί.

Ὅταν πάλι ἀποχωροῦσαν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα, κατὰ τὸ ἔτος 1944, ὃ Ἅγιος ἔδειξε θαυμαστὴ εὐνοία πρὸς τὴ γενέτειρά του. Τὰ ἄρματα ἔφθασαν στὴν εἴσοδο τῆς κωμοπόλεως καὶ ὃ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικὸς διέταξε νὰ τὴ βομβαρδίσουν, μὲ σκοπὸ τὸν ἐκφοβισμὸ τοῦ ἄμαχου πληθυσμοῦ. Ἐνῶ ὃ καιρὸς ἦταν αἶθριος, ξαφνικὰ ἓνα πυκνὸ σύννεφο κάλυψε τὴν κωμόπολη. Οἱ Γερμανοὶ βομβάρδισαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐντοπίσουν κάποιο συγκεκριμένο στόχο, καὶ ἔτσι οὐδεμία σοβαρὴ καταστροφὴ ἐπῆλθε. Μόνο μία γυναίκα, ὀνόματι Μαρία Μαγκουσάκη, τραυματίστηκε ἀπὸ τὰ θραύσματα τῶν βλημάτων. Τὸ γεγονός διηγήθηκε ὃ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς στὸ συνταξιούχο δάσκαλο Νικόλαο Ζωγραφάκη, κάτοικο Κερασίων Τεμένους.

Κατὰ τὴ 10ῃ Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1969, στὸ σπήλαιο τοῦ Ἁγίου ἀνοίχθηκε ὄρυγμα βάθους τριῶν

μέτρων καὶ μήκους εἴκοσι μέτρων, προκειμένου νὰ κατασκευασθεῖ ἀποχετευτικὸς ἀγωγὸς τῶν ὄμβριων ὑδάτων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Μέσα στὸν ἀγωγὸ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ στάδιο τῆς ἀποπεράτωσης, ἐργαζόταν γιὰ τὴν τελικὴ διαμόρφωση ὁ Νικόλαος Παπαδάκης, κάτοικος Ἁγίου Μύρωνος. Κατὰ τὴν 3.40'μ.μ. ὥρα ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ἐργαζόταν ὁ ἀνωτέρω, ἔπεσε μεγάλος ὄγκος χωμάτων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταπλακωθεῖ ὀλόκληρος καὶ ἀκόμα νὰ ἀνέβει τὸ χῶμα ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὑστερα ἀπὸ παρέλευση μίας ὥρας κάποιος τὸν ἀναζήτησε καὶ παρατήρησε τὴν κατολίσθηση τῶν χωμάτων. Ἀνέβηκε στὸν Ναὸ καὶ ἔκρουσε τὶς καμπάνες. Ἐτρεξαν οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως καὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν ἄλλοι μὲ σκαπάνες καὶ ἄλλοι μὲ τὰ χέρια. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἀνακάλυψαν τὸ καπέλο ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἀγωνιοῦντες γιὰ τὴ διάσωσή του, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιο, γιατί φοβοῦνταν ὅτι μετὰ τὴν παρέλευση τόσης ὥρας ἦταν ἀδύνατον νὰ βρισκεται ἀκόμα στὴ ζωὴ. Κατὰ τὴν 4.55' ὥρα εἶχαν καταφέρει νὰ τὸν ἐλευθερώσουν μέχρι τοὺς ὤμους, ἀλλὰ δὲν παρουσίαζε σημεῖα ζωῆς, ὅπως διαπίστωσε ὁ κοινοτικὸς γιατρὸς Ἰωάννης Μακρυγιαννάκης. Τότε ἔφεραν ἀγίασμα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ ἔριξαν στὸ πρόσωπό του. Ἀμέσως ἐκίνησε τὴν κεφαλὴ του. Μεταφέρθηκε

ἐπειγόντως στὴν κλινικὴ «Ἀπόστολος Παῦλος» τοῦ Ἡρακλείου, ὅπου μετὰ ἀπὸ ἐργαστηριακῆς καὶ ἀκτινολογικῆς ἐξετάσεως διαπιστώθηκε ὅτι δὲν ἔπαθε καμιά βλάβη ἀπὸ τὸ ἀτύχημα. Ὁ ἴδιος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἐξιστοροῦσε τὸ θαῦμα στοὺς προσκυνητῆς, δοξάζοντας τὸ Θεὸ καὶ εὐχαριστώντας τὸν Ἅγιο γιὰ τὴν εὐεργεσία.

Ἡ Μελλομένη Καμάρα, κάτοικος Νέου Χαλανδρίου Ἀθηνῶν, εἶχε γιὰ ὀνομαζόμενο Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος προσβλήθηκε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια τῶν ματιῶν. Παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ θεραπεία. Ἡ μητέρα του, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἐπισκέφτηκε τὴ Μαρία Ταμιωλάκη, κάτοικο Ἀθηνῶν, καταγόμενη ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μύρων, ἡ ὁποία διατηροῦσε ἀγίασμα τοῦ Ἁγίου, καὶ μὲ δάκρυα τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσει λίγο. Ἐπέστρεψε σὸ σπίτι της καί, ἀφοῦ ἐπικαλέστηκε τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου, ἔχρισε τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο ἀμέσως θεραπεύτηκε.

Κατὰ τὸ ἔτος 1977, ἡ Ἑλένη Νίκ. Συνοδινοῦ, κάτοικος τοῦ χωρίου Μεσαγρὸς Λέσβου, ἔστειλε ἐπιστολὴ πρὸς τὸν τότε ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Στυλιανὸ Ροδαμνάκη, μὲ τὴν ὁποία ἐξιστοροῦσε τὸ ἐξῆς θαῦμα τοῦ Ἁγίου: Ὁ πατέρας της προσβλήθηκε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια τῶν πνευμόνων καὶ οἱ γιατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι πλη-

σίαζε ὁ θάνατός του. Οἱ οἰκεῖοι του ἀπέθεσαν τὶς ἐλπίδες τους στὸ Θεὸ καὶ παρακαλοῦσαν θερμὰ γιὰ τὴ διάσωσή του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύκτας καὶ ἐνῶ ἡ ἀνωτέρω παρέμενε δίπλα στὸν ἀσθενῆ πατέρα της, κάποια στιγμή ἀποκοιμήθηκε καὶ εἶδε ὅτι βρέθηκε σὲ κάποια ἐκκλησία καὶ ἓνας σεβάσμιος γέροντας μὲ λευκὴ γενειάδα, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ ἱερὸ Βῆμα, τῆς εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της θὰ γινόταν καλὰ καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν ὁ προστάτης τῆς οἰκογένειάς της. Ἀνέφερε ἐπίσης τὸ ὄνομά του λέγοντας ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος Μύρων καὶ τῆς ζήτησε νὰ ἀνάψει μία λαμπάδα στὸ Ναὸ του. Ἐκείνη ἀνταπάντησε ὅτι δὲν γνωρίζει Ἅγιο μὲ τὸ ὄνομα Μύρων καὶ ὁ Ἅγιος τὴν προέτρεψε νὰ ζητήσει πληροφορία. Τὸ πρωί, ἀφοῦ πληροφορήθηκε τοὺς οἰκεῖους της, ρώτησαν τὸν ἐφημέριο του χωριοῦ τους καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὸν Ἅγιο λέγοντάς τους ὅτι βρίσκεται στὴν Κρήτη. Ὁ ἀσθενὴς ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες θεραπεύτηκε ἐντελῶς, ἀλλὰ ἡ Ἑλένη λησμόνησε τὴν ὑπόσχεσή της, τὴν ὁποία τῆς ὑπενθύμισε ὁ Ἅγιος, ὅταν γιὰ δεύτερη φορά παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο της. Ἐκείνη γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Ἅγιο, ἔστειλε στὸν Ναὸ ἀφιέρωμα μία κανδήλα καθὼς καὶ χρήματα καὶ ἐφεξῆς, ἐπικαλοῦνταν μὲ εὐλάβεια τὴν ἀντίληψη καὶ τὴν προστασία του, ὁμολογώντας τὴν ἱαματικὴ δύναμή

του.

Κατὰ τὸν Μάιο τοῦ ἔτους 1988, ἡ Εὐαγγελία σύζυγος Ἰωάννου Λιναρδάκη, κάτοικος Ἁγίου Μύρωνος, ἀσθένησε ἀπὸ καρκίνο καὶ ὑποβλήθηκε σὲ μαστεκτομὴ στὸ νοσοκομεῖο «Ἅγιος Σάββας» τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἐγχείρηση ὅμως καὶ ἀφοῦ πέρασε ἓνα ἐξάμηνο, προέκυψαν διάφορες μετεγχειρητικὲς ἐπιπλοκές. Ἐπικαλέστηκε τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος, καὶ οἱ ἐπιπλοκὲς χωρὶς ἰατρικὴ ἐπέμβαση, σταμάτησαν, ἐνῶ ἡ ὑγεία της ἀποκαταστάθηκε πλήρως.

Κάποια κυρία ἀπὸ τὴν Κομοτηνὴ εἶχε ἐξάχρονη κόρη ὀνομαζόμενη Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἦταν κωφάλαλη. Ἦλθε στὸ Ἡράκλειο ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς καθηγητῆς ὁ γιὸς της, καὶ ἐπειδὴ ἄκουσε περὶ τοῦ Ἁγίου Μύρωνος, κατέφυγε στὸν Ναὸ του, παρακαλώντας τὸν Ἅγιο νὰ θεραπεύσει τὸ παιδί της. Ἐνῶ ἐκείνη παρακαλοῦσε γονυπετῆς μπροστὰ στὸν τάφο, τὸ παιδί ἄρχισε νὰ ἀρθρώνει κάποιες λέξεις. Ἐκπληκτικὴ ἐπέστρεψε στὸ Ἡράκλειο καὶ κάλεσε τὸν σύζυγό της νὰ ἔλθει ἀπὸ τὴν Κομοτηνὴ. Οἰκογενειακῶς ἦλθαν γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἐπικαλέστηκαν μὲ δάκρυα τὴ μεσιτεία του. Τὸ παιδί κατὰ τὴ διάρκειά τῆς θείας λειτουργίας, ἄρχισε νὰ μιλᾷ κανονικά, γεγονός που προκάλεσε τὸν θαυμασμό τῶν ἐκκλησιαζό-

μενων πιστῶν.

Κατὰ τὴν 3ῃ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1999, ἡμέρα Τετάρτη, ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Κριτσωτάκης, μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς Θείας Λειτουργίας, αἰσθάνθηκε κάποιον πόνο στὴν περιοχὴ τῆς καρδιᾶς, γεγονός τὸ ὁποῖο τὸν ἔβαλε σὲ ἀνησυχία, γιατί δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά. Στάθηκε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσει. Τὰ ξημερώματα τῆς Πέμπτης, 4ῃ Νοεμβρίου, εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι, ἐνῶ βρισκόταν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Ναοῦ, μπῆκε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴ βόρεια Πύλη καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ συμπάθεια καὶ ἰλαρότητα. Τὴν ἴδια μέρα ὁ π. Νικόλαος κατέβηκε στὸ Ἡράκλειο καὶ ὑποβλήθηκε σὲ ἰατρικὲς ἐξετάσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες διαπίστωσαν οἱ γιατροὶ ὅτι ὑπῆρχε κάποιον πρόβλημα, ἀλλὰ πλέον εἶχε ξεπεραστεῖ.

Ἀνακεφαλαιώνοντας τὴ μερικὴ διήγηση τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ὁ θαυματουργὸς Ἱεράρχης Μύρων προφθάνει παντοῦ καὶ σώζει μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ἐκείνους ποὺ μὲ εὐλάβεια καὶ ἀκλόνητη πίστη ἐπικαλοῦνται τὴν προστασία του καὶ φωνάζουν τὸ ὄνομά του. Μπροστὰ στὸν τάφο του παράλυτοι βιάδισαν, δαιμονιζόμενοι ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν ἐπήρεια

τῶν ἀκάθαρτων πνευμάτων, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, ἀσθενεῖς ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες πέτυχαν τὴ θεραπεία τους, δεσμὰ στερρώσεως λύθηκαν καὶ κίνδυνοι δυσχερεῖς ἀποσοβήθηκαν μέσω τῆς ἐξαιρετικῆς χάριτος μὲ τὴν ὁποία τὸν δοξάζει ὁ Θεός. Ὁ τάφος τοῦ πολλὰς φορὲς ἐκπέμπει θαυμαστὴ εὐωδία, ἄλλοτε πάλι ἀκούγονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἔλαφροὶ κρότοι, σὰν ἔλαφρὰ κτυπήματα ράβδου πάνω στὸ μάρμαρο, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐρμηνεύονται ὡς ἔκφραση ἰδιαίτερης εὐνοίας. Ἄλλες φορὲς ὑγρασία, σὰν σταγόνες ἰδρώτους, ἐμφανίζεται πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ τάφου καὶ γεμίζει τὸ Ναὸ ἀπὸ ὑπερκόσμια εὐωδία. Πράγματι «Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ». Ἄλλ, ὦ μυρώνυμε Ἱεράρχα Μύρων, φύλαττε καὶ σκέπαζε πάντοτε τὴν Κρήτη τὴν πατρίδα σου, τὴ γενέτειρα κωμόπολή σου, ἢ ὁποῖα ἔχει ὡς ἄλλη κολυμβήθρα Σιλῶαμ τὸν τάφο σου, καὶ σῶζε ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ ἀσθένεια τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν πατρικὴ, εὐεργετικὴ καὶ σωτηριώδη ἀντίληψη καὶ προστασία σου. Ἀμήν.

m

ΔΥΟ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ἐκ τῶν θαυμάτων κατάλληλον τὴν κλῆσιν, ἔχεις, ὦ Μύρων, τῆς Κρήτης λαμπαδοῦχε.

Σὲ ὅσους ἐπικαλέστηκαν καὶ ἐπικαλοῦνται τὸν Ἅγιο Μύρωνα, πρόφτασε καὶ προφτάνει πάντοτε μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἢ δραστικὴ βοήθειά του. Σὲ ἀσθενεῖς ἔδωσε τὴν υἰγεία, δαιμονιζομένους ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τοῦ πονηροῦ καὶ σὲ κάθε θλίψη ἔρχεται γρήγορος βοηθὸς καὶ ἐπίκουρος. Πολλὲς φορὲς «ἐν ὀνείροις φαινόμενος» παρέχει τὴ βοήθειά του σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη καὶ ἀποκαλύπτει ποιὸς εἶναι καὶ τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ δυσχερῆ περίστασι. Μεγάλος ἀριθμὸς προσκυνητῶν καταφθάνει καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους στὸν Ναό του. Γονατίζουν στὸν τάφο του, ἀσπάζονται τὰ χαριτόβρυτα λείψανά του καὶ ἀντλοῦν ἀπὸ τὸ ἀγίασμά του. Προσεύχονται μὲ πίστη, παρακαλοῦν γιὰ τὴ μεσιτεία του καὶ διηγοῦνται τὰ θαυμάσια τῆς πατρικῆς προστασίας καὶ ἰαματικῆς χάριτός του. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἐξιστοροῦν τὴ δική τους προσωπικὴ ἐμπειρία, τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου στὴ δύσκολη περίστασι τῆς ζωῆς τους. Στὸν Κώδικα τῶν θαυμάτων του καταγράφουν τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς τους,

αισθήματα εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης. Τὰ ἀναθήματα μαρτυροῦν τὴ σωτηριώδη πρὸς τοὺς πάσχοντες ἀντίληψή του.

Εἶναι πολλὲς οἱ διηγήσεις θαυμάτων τοῦ Ἁγίου. Στὴ συνέχεια δημοσιεύουμε δυὸ ἐπιστολές, καταγραφὲς ἰσαριθμῶν θαυμάτων ἀπὸ συγγενικὰ πρόσωπα τῶν εὐεργετηθέντων. Ἡ ἐπιλογὴ τοὺς ἔγινε ἐνδεικτικὰ πρὸς δόξαν Θεοῦ, «τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ», καὶ τιμὴν τοῦ θαυματουργοῦ Ἱεράρχου τῆς Κρήτης.

Ἡ πρώτη ἐπιστολή, τῆς Γεωργίας Ι. Καραγκιαούρη, ἐστάλη τὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους 2000. Ἡ δευτέρα τῆς Μαρίας Μπροκαλάκη, τὸν Αὐγούστο τοῦ ἴδιου ἔτους. Παραλήπτης καὶ τῶν δυὸ ἐπιστολῶν ἦταν ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγίου Μύρωνος, Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Κριτσωτάκης.

Ἐπιστολὴ α΄.

Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ θαῦμα, πού μου ἔκανε ὁ Ἅγιος Μύρων στὶς 12 Ἰανουαρίου, ἡμέρα Τρίτη, τὸ 1998.

Ὁ πρωτότοκος γιός μου Κωνσταντῖνος παραπονήθηκε γιὰ τὸ αὐτί του, πῆγε στὸ Βενιζέλειο Νοσοκομεῖο γιὰ ἐξετάσεις καὶ τοῦ εἶπαν νὰ πάρει φάρμακα. Συνέχισε τὴ μέρα του καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του. Στὴ μία τὸ μεσημέρι, ἐκεῖ ποὺ ἐρ-

γαζόταν ἔμεινε ἀκίνητος σὰν ξύλο. Τοῦ μίλαγαν οἱ συνάδελφοί του, ἡ προΐσταμένη του, τίποτα. Κάλεσαν ἀσθενοφόρο καὶ μεταφέρθηκε στὸ Βενιζέλειο Νοσοκομεῖο ξανά, γιὰ δεύτερη φορά.

Τὸν διασωληνώσανε ἀμέσως καὶ μὲ ὑποστήριξη μηχανημάτων ἦταν ἐννιά μέρες χωρὶς καμιὰ ἐπαφή μὲ τὸ περιβάλλον. Οἱ γιατροὶ κάνανε μία πρώτη διάγνωση καὶ νόμιζαν ὅτι ἔχει μηνιγγίτιδα. Ὅσοι μπαίναμε στὴν ἐντατικὴ μονάδα ποὺ τὸν εἶχαν, κάναμε προστατευτικὴ νοσηλεία.

Τὴν ὄγδοη μέρα οἱ γιατροὶ σήκωσαν ψηλὰ τὰ χέρια (δὲν ἔδειχνε καμιὰ ἐνδειξη ζωῆς) καὶ μᾶς κάλεσαν νὰ μᾶς ποῦν νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ ὅλα.

Ἐγώ, ἡ μητέρα του, δὲν μποροῦσα νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τῆς ἀνακοίνωσης ἀπὸ τοὺς γιατροὺς καὶ βγῆκα ἔξω, φώναξα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὸν Χριστό, κάλεσα τὸν Ἅγιο Γεώργιο καὶ θυμήθηκα καὶ τὸν Ἅγιο Μύρωνα.

Ἐπικαλέστηκα: «Ἅγιε Μύρων, ἐσὺ ποὺ ἔβαλες τὸ θεριὸ μὲς στὴ σπηλιὰ καὶ δὲν ἔτρωγε τὸν κόσμο, ἔτσι μπὲς καὶ στὸν ἐγκέφαλο τοῦ παιδιοῦ μου, νὰ βγάλεις τὸ δαίμονα ποὺ τὸν βασανίζει καὶ ὑγιῆς νὰ ἐπιστρέφει δίχως σημάδια στὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του». Αὐτὰ φώναξα καὶ μὲ ἄκουσε ὁ Ἅγιος Μύρων.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως ὑπῆρξε ἐνδειξη ζωῆς. Μὲ μεγάλη χαρὰ τὸν βάλανε οἱ γιατροὶ γιὰ ἀξονική.

Είδαν ότι δὲν εἶχε αὐτὸ ποὺ φοβόντουσαν. Μᾶς λέγανε ὅτι τὸ ὑγρὸ του ἐγκεφάλου βγήκε ἀπὸ τὸ αὐτί, καὶ πολλὰ ἄλλα. Δὲν ἤξεραν ἀκριβῶς καὶ αὐτοί....

Τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ μηχανικὴ ὑποστήριξη. Ἐπειτα μὲ φώναξαν οἱ γιατροὶ μέσα νὰ τὸν δῶ στὴν ἐντατικὴ. Μόλις μὲ εἶδε, φώναξε: «Ἐπέστρεψα, μαμὰ, ἐπέστρεψα, ἀλλὰ δὲ μ'ἀφήνουν νὰ σηκωθῶ ἀκόμα». Καὶ μοῦ ὁμολογεῖ: «Ἦμουνα σ'ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ ὑπῆρχαν τρεῖς νεκροί, ἦταν πολὺ ἄσχημα ἐκεῖ, ἦταν ἐπάνω μου λιοντάρια, ποὺ εἶχαν τὴ μορφὴ μάσκας ὀξυγόνου καὶ δὲν μὲ ἄφηναν νὰ σηκωθῶ. Ἀμέσως εἶπα: Ἐγὼ τί γυρεύω ἐδῶ; Ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς μάνας μου καὶ φτάνει ἓνας καθαλάρης καὶ ὁ Ἅγιος Μύρων καὶ μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ βγάζει ἔξω...».

Ἐπιστολὴ β´

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη καὶ τὴ χαρὰ, μὲ τὴν εὐλογία σας, νὰ σᾶς γράψω μὲ λίγα λόγια τὴν περιπέτειά μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Ἅγιο Μύρωνα, γιὰ τὰ θαύματα πού μου ἔσωσαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μου ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια.

Λέγομαι Μαρία Μποκαλάκη, εἶμαι παντρεμένη καὶ ἔχω μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Μύ-

ρωνος μία κόρη και ένα γιό, ηλικίας τώρα ή κόρη μου 30 ἐτῶν και ό γιός μου 22.

Πριν από δώδεκα χρόνια αρρώστησε ή κόρη μου και οί γιατροί διέγνωσαν όγκο στο κεφάλι ή ἐπιληψία. Ήτρεξα σε όλους του Αγίους, μέχρι και με τὰ γόνατα, και ἐπαρακάλεσα και έκλαψα. Τους ευχαριστώ όλους. Μόνο τον Άγιο Μύρωνα δεν τον ήξερα, ούτε τον είχα ακούσει ποτέ και δεν τον παρακάλεσα.

Το παιδί μου το έστειλε ό πατέρας της στην Άθήνα με ασθενοφόρο και γιατρό. Τόσο βαριά ήταν ή υγεία της. Μέσα στο ασθενοφόρο ταξίδευε στην Άθήνα και ένα παλικάρι με τον πατέρα του, άγνωστοι για μένα, πού το παλικάρι ήταν και αυτό στο φορείο. Δεν ἐγνώριζα τί είχε. Μιλάω στον πατέρα του και του λέω, αφού πηγαίνει και αυτός στην Άθήνα, έστω μέχρι το αεροδρόμιο, να προσέχει και το δικό μου παιδί στο ασθενοφόρο. Το βράδυ, όταν κάποια στιγμή με πήρε ό ύπνος, βλέπω αυτόν τον άνθρωπο, δηλαδή τον πατέρα του παιδιού, και τον ξαναπαρακαλώ. Τότε αυτός μου λέει: «Μείνε ήσυχη, κυρά μου, θα το προσέχω σαν δικό μου παιδί και μη στενοχωριέσαι και μην κλαίς. Το παιδί σου δεν έχει τίποτα και θα γίνει καλά». Τότε ἐγώ από την απάντηση πού μου έδωσε, ευχαριστήθηκα και του λέω: «Πές μου, καλέ μου άνθρωπε, ποιός είσαι.» Ίσως κάπο-

τε βρεθοῦμε, νὰ σὲ κεράσω ἕνα ποτήρι κρασί». Καὶ τότε μου ἀπαντᾷ: «Εἶμαι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μύρωνα». Τότε ξύπνησα.

Τὸ ἀπόγευμα ἦλθε ἡ ἀδελφή μου μὲ μία φίλη της νὰ μοῦ κάνουν παρέα. Ἐγὼ τὴν φίλη της δὲν τὴν γνῶριζα οὔτε ἤξερα ἀπὸ ποῦ εἶναι. Τοὺς εἶπα ὅμως τὸ ὄνειρό μου μὲ κλάμα καὶ ἀγωνία, γιατί δὲν ἤξερα οὔτε κὰν ποῦ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ χωριό. Τότε μοῦ λέει αὐτὴ ἡ κυρία: «Μὴν στεναχωριέσαι καὶ μὴν φάχνεις. Ἐγὼ εἶμαι ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριὸ καὶ ὑπάρχει ὁ Ἅγιος Μύρων ἐκεῖ, ποῦ εἶναι πολὺ θαυματουργὸς καὶ τάξε τὸ παιδί σου καὶ θὰ τὸ βοηθήσει νὰ γίνεῖ καλά». Αὐτὴ ἡ κυρία λέγεται Φωτεινὴ Σερδάκη.

Πράγματι ἔταξα ἀμέσως τὸ παιδί μου, ὅπως καὶ μὲ βοήθησε ὁ Ἅγιος καὶ ἔγινε καλὰ καὶ ἐκπλήρωσα τὸ τάμα μου. Μετὰ ὅμως δὲ ρώτησα οὔτε πότε εἶναι ἡ ἐορτὴ του οὔτε τίποτα ἄλλο. Ἐνόμιζα πὼς ἡ ὑποχρέωσή μου πρὸς τὸν Ἅγιο ἐτελείωσε. Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, στὶς 6 Αὐγούστου, ἡμέρα ἐορτῆς τοῦ Χριστοῦ, πῆρε ὁ γιός μου τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς ἄδεια, χωρὶς δίπλωμα, νὰ κάνει μία βόλτα. Ἡ βόλτα ὅμως κατέληξε σὲ τέσσερις τοῦμπες καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ ἕνα βράχο μὲ τὶς ρόδες πρὸς τὰ πάνω. Τὸ παιδί, πρόλαβε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ ὁδηγοῦ χωρὶς καμιά γρατζουνιά.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, βλέπω στὸν ὕπνο μου ἓνα Ἱερέα γνωστό μας καὶ συζητάγαμε. Τὸν βλέπω καὶ ἔψαχνε στὴν τσέπη του καὶ τὸν ρωτάω: «Συγγνώμη τί ψάχνετε μὲ τόση ἐπιμονή;» Αὐτός μου ἀπαντᾷ: «Μαρία θέλω νὰ δῶ πότε εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μύρωνα».

Ξυπνάω τὸ πρωὶ καὶ μὲ ἀγωνία ἀρχίσαμε καὶ ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μου νὰ ψάχνουμε τὰ ἡμερολόγια, νὰ δοῦμε πότε εἶναι ἡ ἑορτὴ. Πράγματι τὴν ἡμέρα ποὺ ψάχναμε ἦταν ἡ παραμονή. Καὶ μὲ ἐβοήθησε ἡ χάρις του καὶ ἤρθαμε μαζί μὲ τὸν γιό μου τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸν εὐχαριστήσαμε. Καὶ τότε εἶπα καὶ ὑποσχέθηκα πὼς δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτὲ καὶ θὰ περάσω καὶ τὰ θαύματά του στὸ βιβλίο του καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ προστάτης τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ τῶν παιδιῶν μου καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

m

**ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΥΡΩΝΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ**

1. Ὁ θαυμαστός αὐτὸς Μύρων ἦταν βλαστάρι τῆς Κρήτης, τῆς ὁποίας ἔγινε ἄριστος προκαθήμενος καὶ ποιμένας. Πατρίδα εἶχε τὴν πόλη Ἡράκλεια, πὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν Κνωσό. Οἱ γονεῖς πὺ τὸν ἔφεραν στὴ ζωὴ ἦταν χριστιανοί, ἄνθρωποι πὺ ἀγαποῦσε ὁ Θεός. Στὸ θρόνο τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας βρισκόταν τότε ὁ ἀσεβῆς Δέκιος. Ζοῦσε λοιπὸν κατὰ τρόπο θεάρεστο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος (ὁ Ἅγιος Μύρων) ἀπονέμοντας στοὺς γονεῖς του τὴν πρέπουσα τιμὴ. Μάλιστα μὲ τὶς δικές τους προτροπές καὶ συμβουλές νυμφεύτηκε μία γυναίκα, πολὺ πιστὴ, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ συγκρουστεῖ μὲ τὶς ἐντολές τοῦ πατέρα του, μία πὺ γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν (θεϊκὴ) ἐντολὴ πὺ πρόσταζε τὸν σεβασμὸ πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἀλλὰ καὶ τῆς πρώτης ἐντολῆς, αὐτῆς πὺ εἶχε καθοριστεῖ γιὰ τὸν προπάτορα (Ἀδάμ), τὸ ἔργο πράττει, καλλιεργώντας τὴ γῆ καὶ ἀπολαμβάνοντας τοὺς καρποὺς της ὡς ἀνταμοιβὴ τῶν ιδρώτων του. Καὶ δὲν τηροῦσε μόνο αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ὁ Μύρων ἀλλὰ πὺ πολὺ ἐκείνη τὴ μεγαλύτερη, μὲ τὴν ὁποία ὁ Θεός, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μὲ ὅλες τὶς ἄλλες, χαίρεται καὶ εὐφραίνεται. Διότι ἀποδείχθηκε δίκαιος μὲ τὸ νὰ ἐλεεῖ διαρκῶς καὶ

νά προσφέρει τὸ φωμὶ (σὲ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη) καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι μέρα μὲ τὴ μέρα προσέφερε στοὺς φτωχοὺς καὶ γιὰ τὶς ὑπόλοιπες ἀνάγκες τους.

2. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο καὶ ἔλαμψε στὸ πρόσωπό του μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ πολὺ νωρὶς τὸ φῶς (τῆς χάριτος) καὶ ἐμφανίστηκε ἡ ἰαματικὴ του δύναμη. Ὅμως ἀξίζει νὰ μνημονεύσουμε σὲ τοῦτο τὸν λόγο τὰ κατορθώματα τῆς ἐλεημοσύνης. Διότι ὁ Μέγας αὐτὸς ἄνδρας εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τῆς φιλευσπλαχνίας περισσότερο ἀπὸ ὅλους. Κάποτε κλέφτες κατέλαβαν τὸ ἀλώνι του καὶ γέμισαν τὰ σακιά τους μὲ τόσο σιτάρι, πὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους τους. Κι ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ τοὺς χτυπήσει, ἀντὶ νὰ τοὺς δέσει, ἀντὶ γιὰ ὅ,τιδηποτε ἄλλο ἀπ'ὅσα ἔπρεπε νὰ πάθουν ἐκεῖνοι, ἂν κάποιος ἄλλος τοὺς ἔπιανε ἐπ'αὐτοφώρῳ, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, πὺ ἤξεραν νὰ ἐλεοῦν, τοὺς βοήθησε νὰ σηκώσουν τὰ σακιά. Μάλιστα τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ φανερώσουν σὲ κανένα τὸ γεγονός.

3. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἐγκατέλειψε τὴν παροῦσα ζωή. Ἐκεῖνος τότε, σὰν νὰ λύθηκε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς γυναίκας του, μέρα καὶ νύκτα περνοῦσε τὴ ζωὴ του στὶς ἐκκλησίες

του Θεοῦ καὶ χαρὰ γι' αὐτὸν ἦταν ἡ ἀνάγνωσις τῶν θείων Γραφῶν. Μὲ λίγα λόγια , τελικὰ ὁ θαυμάσιος Μύρων προσέφερε τὸν ἑαυτό του στὴν ἐκκλησία καί, ἀφοῦ ἀνέβηκε τοὺς ἄλλους βαθμοὺς τῆς ἱεροσύνης, γίνεται Πρεσβύτερος καὶ ὑμνεῖ τὸ Θεό, ἀποδεικνυόμενος ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους δασκάλους (τῆς Ἐκκλησίας). Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά του βρισκόταν στὰ στόματα ὅλων: ὁ Μύρων συζητιόταν, ὁ Μύρων ἀκουγόταν, μὲ κάθε θαῦμα ὁ Μύρων δοξαζόταν.

4. Ὅταν λοιπὸν ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ ἔσβησε ἡ εἰδωλολατρία καὶ διαλύθηκε ἡ δαιμονικὴ καταχνιά, ξημέρωσε γιὰ τὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία μέρα ἀσυννέφιαστη καὶ ἡ ἐκκλησία ἀνέκτησε τὸ κόσμημά της, δηλαδή τὴν πίστη στὸν Χριστό, καὶ κατευνάστηκε ἡ τρικυμία καὶ ἡ ταραχὴ ἐκείνη τῶν πραγμάτων, τότε ὁ Μύρων γίνεται ὁ περιφανέστατος διδάσκαλος καὶ κήρυκας τῆς πίστεώς μας καὶ πολλοὺς ποὺ ἦταν ἀκόμη ὑποδουλωμένοι στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης τοὺς ὀδηγεῖ στὴν εὐσέβεια. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὸ φῶς, ὅπως λέγεται, τίθεται στὸ λυχνάρι, γιὰ νὰ φωτίζει ὅσους βαδίζουν στὸ σκοτάδι. Ὁ λόγος θὰ τὸ ἀποδείξει περὶτρανα.

5. Ὅταν ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης πέρασε ἀπὸ τὴν παροῦσα στὴν ἄλλη ζωὴ,

ὁ Μύρων ἀνεβαίνει στὸ θρόνο τοῦ Ἐπισκόπου. Καὶ νὰ, ἀνεβαίνει χωρὶς οὔτε νὰ ἀρπάξει οὔτε νὰ ἐπιδιώξει τὴν ἡγετικὴ θέση. Ἀντίθετα, ἡ θέση τὸν κυνήγησε καὶ τὸν συνέλαβε, ἀφοῦ ψηφίστηκε καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ βήματος καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους ἤ, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα, ἀπὸ τὴ θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία οἰκονομεῖ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον (τῆς Ἐκκλησίας). Μήπως, ὅμως, ὅταν ἀνέβηκε στὸν θρόνο, ὑπερηφανεύτηκε, μήπως ἔγινε ὑπερόπτης καὶ ὑπερφιάλος; Ὅχι βέβαια. Ἀντίθετα καὶ πολὺ πιὸ ταπεινὸς ἀπ'ὅτι πρωτύτερα καὶ σωφρονέστερος ἔγινε καὶ μεγαλύτερο ζῆλο ἔδειξε πρὸς καθετὶ καλό.

6. Τί ἀκολούθησε, λοιπόν, ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ἐκχύνεται πάνω τοῦ ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐπιτελεῖ πάρα πολλὰ θαύματα. Πολλοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἀσθένειες καὶ δαιμονικὰ πνεύματα καὶ θεραπεύει κάθε λογῆς ἀρρώστιες, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνες γιὰ τίς ὁποῖες δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα γιαιτρείας. Ἦταν ὄντως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μέγας καὶ ἀνυπέρβλητος στὴν ἀρετῇ. Ἄξιζει λοιπόν νὰ κρατήσουμε στὴ μνήμη μας καὶ κάποια ἀπὸ τὰ θαύματά του. Ἐνας δράκος σύχναζε σὲ κάποιο τόπο καὶ ἔκανε φοβερὲς καταστροφὲς στὴν περιοχὴ ἐκείνη. Οἱ κάτοικοί της λοιπόν παρουσιάζονται στὸν θαυματουργὸ Μύρωνα καὶ ζητοῦν

νά βροῦν σωτηρία ἀπὸ ἓνα τόσο μεγάλο κακό. Ὁ Ἅγιος μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὶς δεήσεις του πρὸς τὸν Θεὸ λυτρῶνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό, ἀναγκάζοντας τελικὰ τὸ δράκο νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖ. Σταμάτησε, ἐπίσης, τὴν ὀρμὴ τῆς ροῆς κάποιου ποταμοῦ καὶ τῆ δύναμη τῆς φορᾶς του, ἐμποδίζοντάς τον νὰ τρέξει. Καὶ δὲν ξεκίνησε τὴ ροὴ του ὁ ποταμός, παρὰ μόνο ἀφοῦ ὁ μέγας αὐτὸς ἄνδρας πῆγε στὴν ἐκκλησία καὶ ἔστειλε τὸ ραβδί ποὺ χρησιμοποιοῦσε καὶ μὲ αὐτὸ ταράχτηκε τὸ νερό. Ἀφοῦ τέλεσε λοιπόν, ὁ Μέγας (Μύρων) αὐτὰ τὰ θαύματα καὶ ἄλλα ὅμοια μὲ αὐτὰ καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ ὑπόλοιπό τῆς ζωῆς του εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως, ὅταν ἔγινε πιά ἕκατὸ ἑτῶν, ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριο, κάνοντας πολλὰ θαύματα καὶ μετὰ τὸν θάνατό του.

7. Αὐτὰ εἶναι μὲ συντομία ὅσα διηγοῦνται γιὰ, ἴσένα, τίμιε Πάτερ. Σὺ ὅμως εἶθε νὰ εἶσαι ὁ φύλακός μας, χορηγώντας μὲ τὶς ἰκεσίες σου πρὸς τὸν Θεὸ στὸν πρᾶο καὶ φιλάγιο Βασιλιά μας πολλὰ χρόνια ζωῆς, τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν λάσπη κάθε πάθους, ἀλλὰ καὶ τὴν κατοικία στὴν ἀθάνατη σκηνή, τῆ δωρεὰ ὅλων τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ μερίδιο στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Διότι σ' Αὐτὸν ταιριάζει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

**ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ
ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ**

ΜΗΝΙ ΤΩ, ΑΥΤΩ, Η΄ ΤΗ, ΑΥΤΗ, ΗΜΕΡΑ ΜΝΗ-
ΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ὁ Ἅγιος Μύρων γεννήθηκε στὴν πόλη Ραυ-
κία, ποὺ βρίσκεται στὴν Κρήτη κοντὰ στὴν Κνωσό,
στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου. Καταγόταν ἀπὸ
τιμημένη καὶ σπουδαία οἰκογένεια, τὴν ὁποία κο-
σμοῦσε μὲ τοὺς χρηστοὺς τοῦ τρόπους καὶ μὲ τὴν
εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεό. Στὸ ξεκίνημα τῆς ζωῆς
του, ἀφοῦ νυμφεύτηκε, καλλιεργοῦσε τὴ γῆ καὶ
ἀπὸ τοὺς παραγόμενους καρποὺς ἔδιδε ἀρκετοὺς
στοὺς φτωχοὺς. Καὶ ὅσο ἔδινε, τόσο πληθύνονταν
οἱ καρποὶ. Ἡ φιλευσπλαχνία ποὺ τὸν χαρακτήρι-
ζε ξεπερνοῦσε τὰ ἀνθρώπινα μέτρα.

Εἶχε κάποτε ἓνα χωράφι σπαρμένο μὲ ρε-
βίθια καὶ ἔπιασε μέσα σ’αὐτὸ κλέφτες ποὺ ἤθελαν
νὰ κλέψουν τὰ ρεβίθια. Ὅμως παρ’ὄλο ποὺ προ-
σπάθησαν ὅλη τὴ νύκτα , ἀντὶ γιὰ ρεβίθια πῆραν
ἀγκάθια. Λέγεται ἀκόμη ὅτι ἔπιασε στὸ ἀλώνι
του δώδεκα ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν βέβαια γεμί-
σει τὰ σακιά τους, ὅμως ἀπὸ τὸ βάρος πιέζονταν
καὶ δὲν μπορούσαν μήτε νὰ τὰ σηκώσουν μήτε νὰ

τὰ πάrouν κρυφὰ καὶ νὰ φύγουν. Ἄντι λοιπὸν νὰ τοὺς χτυπήσει καὶ νὰ εἰσπράξει τὰ ὀφειλόμενα, λέγεται ὅτι τοὺς βοήθησε νὰ πάrouν τὸ σιτάρι καί, ἀφοῦ σήκωσε μὲ τὰ ἴδια τοῦ τὰ χέρια τὸ σακὶ τοῦ καθενός, τὸ ἔβαλε στοὺς ὠμούς τους καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τὸ γεγονός. Χειροτονεῖται, λοιπὸν, Πρεσβύτερος στὴν Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, μετὰ τὴν παύση τῶν διωγμῶν, ἀνεβαίνει στὸν ἐπίσκοπικὸ θρόνο. Τὰ θαύματα ποὺ ἔκαμε εἶναι πολλὰ.

Πραγματικά, καὶ τὸν δράκοντα ποὺ κατέστρεφε τὴν περιοχὴ ἀπομάκρυνε καὶ ἔβαλε φραγμὸ στὴ ροῇ τοῦ ποταμοῦ ποὺ ὀνομαζόταν Τρίτωνας, ὅταν τὸν εἶδε πλημμυρισμένο καὶ ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ τὸν περάσει. Τὸ ποτάμι ἀκινητοποιήθηκε μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσει τὴν πορεία τοῦ, παρὰ μόνον ἀφοῦ ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του καὶ ἔστειλε τὸ ραβδί του, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ ἀποσταλέντες χτύπησαν τὸ νερὸ καὶ ἐπέτρεψαν στὸν ποταμὸ νὰ τραβήξει τὸν δρόμο του. Αὐτὰ λοιπὸν κι ἀκόμη περισσότερα ἀφοῦ ἔκαμε καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ ὑπόλοιπό της ζωῆς τοῦ θεοφιλῶς καὶ εὐσεβῶς καὶ πανηγύρισε τὶς μνήμες τῶν Μαρτύρων, ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριο περίλαμπρα σὲ ἡλικία περίπου ἑκατὸ ἐτῶν.

Ὄνομάζομαι Μαρκετάκη Εἰρήνη, κατάγομαι καὶ ζῶ στὸ χωριὸ Ἅγιος Μύρωνας τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. Εἶμαι παντρεμένη μετὸν Σηφάκη Ἰωάννη καὶ ἔχουμε ἀποκτήσει δυὸ παιδιά. Θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ περιστατικὸ ποὺ ἔγινε μετὴν κόρη μας Κ., τὸ καλοκαίρι τοῦ ἔτους 2011.

Ἦταν ἓνα ὑγιέστατο κοριτσάκι, ὥσπου μία μέρα ἄρχισε νὰ παραλύει τὸ ἀριστερὸ της χέρι καὶ σὲ διάστημα μίας ἐβδομάδας παρέλυσε ὅλο τὸ σῶμα. Νοσηλεύτηκε στὴ Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας Παίδων τοῦ ΠΑ.Γ.Ν.Η γιὰ δυὸ μῆνες, ὅπου οἱ γιατροὶ διαπίστωσαν ὅτι εἶχε τὸ σύνδρομο Guillain –Barre.

Ὅπως ἦταν φυσιολογικὸ ἀμέσως ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἀνησυχήσαμε πολὺ, διότι οἱ γιατροὶ μᾶς εἶπαν ὅτι παρόλο ποὺ τοὺς συνέβαινε γιὰ πρώτη φορά τέτοιο περιστατικὸ καὶ τόσο βαριὰ μορφὴ τοῦ συνδρόμου, ποὺ μπορούσε νὰ ἐπιφέρει καὶ τὸν θάνατο, θὰ ἔκαναν ὅ,τι ἦταν δυνατόν ἀπὸ ἰατρικῆς πλευρᾶς. Ἡ πρώτη μας σκέψη ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν ὁ Ἅγιος Μύρωνας, ὁ θαυματουργὸς Ἅγιος τοῦ χωριοῦ μας. Καθημερινῶς ἐπισκεπτόμασταν τὴ Σκῆτη τοῦ

Ἀγιάσματος καὶ τὸν ναό του παρακαλώντας τον με εὐλάβεια γιὰ τὴν υἰγεία τοῦ παιδιοῦ μας. Κάθε μεσημέρι καὶ βράδυ, ἀμέσως μετὰ τὸ ἐπισκεπτῆριο στὴ Μ.Ε.Θ. Παίδων κάναμε παράκληση στὴ Σκήτη του. Ἦταν ἡμέρα Παρασκευὴ μεσημέρι ποὺ εἶχαμε κατέβει στὴ Σκήτη γιὰ τὴν καθιερωμένη παράκληση γεμάτοι ἀγωνία, διότι καθυστεροῦσαν νὰ ἔρθουν τὰ φίλτρα ἐνὸς μηχανήματος ἀπὸ χώρα τῆς Εὐρώπης, ποὺ θὰ βοηθοῦσε στὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξη τῆς υἰγείας τῆς κόρης μας. Τὴν ὥρα τῆς παράκλησης ἄκουσα κάποιον νὰ φωνάζει στὸν σύζυγό μου «Γιάννη, Γιάννη, ἔλα!» Ἀμέσως βγῆκα ἔξω, κοίταξα τριγύρω, ὅμως δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Ρώτησα τὸν σύζυγό μου ἂν ἄκουσε τὴ φωνὴ καὶ μοῦ ἀπάντησε ἀρνητικὰ. Φύγαμε ἀμίλητοι με δάκρυα στὰ μάτια καὶ πήγαμε στὸ σπίτι μας. Ὁ σύζυγός μου, καθὼς ἦταν ἄυπνος γιὰ μέρες, ξάπλωσε στὸν καναπέ, ἔκλεισε γιὰ λίγο τὰ μάτια καὶ εἶδε σὰν ὄραμα ὅτι βρισκόταν σὲ ἓνα μεγάλο κῆπο με πανέμορφα πολὺχρωμα λουλούδια καὶ πρασινάδα. Ἀκριβῶς ἀπέναντί του καθόταν ἓνα γεροντάκι με μαῦρα ροῦχα καὶ ἄσπρη μακριὰ γενειάδα. Τὸν κοιτοῦσε με τὰ μεγάλα του μπλὲ μάτια καὶ με ἓνα πλατὺ χαμόγελο τοῦ ἔγνεψε καταφατικὰ, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσει. Ἀμέσως μετὰ μας τηλεφώνησαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ὅτι τὰ φίλτρα εἶχαν ἔρθει καὶ θὰ ἄρχιζαν τὴ θεραπεία

τὸ συντομότερο δυνατὸν.

Ὁ καιρὸς κυλοῦσε μὲ τοὺς γιατροὺς νὰ κάνουν ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας κι ἐμεῖς μὲ τὶς προσευχὲς μας παρακαλοῦσαμε τὴν Παναγία, τὸν Ἅγιο Μύρωνα καὶ ἄλλους Ἁγίους νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Δυὸ ἐβδομάδες ἀργότερα, Σάββατο πρωί, τὰ πράγματα δυσκόλεψαν ἀρκετὰ. Στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ μας ποὺ βρισκόταν σὲ καταστολὴ εἶχε εἰσβάλει ἓνα ἐνδοноσοκομειακὸ μικρόβιο. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια τῶν γιατρῶν «Φοβόμαστε ὅτι τὴν σώσαμε ἀπὸ τὸ Guillain-Barre καὶ τώρα θὰ τὴν χάσουμε ἀπὸ τὸ μικρόβιο». Φύγαμε τρέμοντας μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μὲ προορισμὸ τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μύρωνα. Ἐκεῖ συναντήσαμε τὸν ἱερέα πού μᾶς προέτρεψε νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Παλιανῆς στὸ Βενεράτο γιὰ προσευχή. Μόλις φτάσαμε ἐκεῖ, μᾶς ἄνοιξε μία μοναχὴ τὸν ναό, λόγῳ του ὅτι ἦταν μεσημέρι. Ὁ σύζυγός μου προχώρησε στὸ πίσω μέρος τοῦ ναοῦ, στὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας ὅπου προσευχόταν μὲ εὐλάβεια, ἐνῶ ἐγὼ ἄναβα κερὶ στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, ὅταν ξαφνικὰ πέρασε ἀπὸ δίπλα μου μία μαυροφόρα γυναίκα σὰν ἀστραπή. Ἐνιωσα σὰν κάποιος νὰ μὲ ὠθοῦσε νὰ τὴν ἀναζητήσω καὶ παρόλο ποὺ ψάξαμε μὲ τὸν σύζυγό μου ὅλο τὸν

ναὸ δὲν ὑπῆρχε κανεῖς. Ρωτήσαμε τὴ μοναχὴ πού
μας εἶχε ἀνοιξοῖ ἀν εἶδε αὐτὴ κάποιον καὶ ἡ ἀπά-
ντησή της ἦταν «Νὰ εἴσαστε χαρούμενοι παιδιὰ
μου, ἦταν ἡ Παναγία μας καὶ νὰ ξέρετε ὅτι θὰ
πᾶνε ὅλα καλὰ μὲ τὸ παιδί σας!»

Φύγαμε μὲ μία σιγουριά καὶ θελήσαμε νὰ
ἐνημερώσουμε τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ μας γιὰ τὸ
γεγονὸς αὐτό. Εἶχαμε ὅμως τὴν ἀμφιβολία ἀν θὰ
εἶναι ἀνοιχτὸς ἢ ὄχι ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου μας, διότι ἡ
ὥρα ἦταν 15.30', ὥρα ποὺ σὲ καθημερινὴ βάση ὁ
ναὸς εἶναι κλειστός. Μόλις φτάσαμε στὴν ἀνοιχτὴ
εἴσοδο τοῦ ναοῦ, εἶδαμε τὸν ἱερέα μας νὰ ἔρχεται
μὲ φόρα πρὸς ἐμᾶς καὶ πρὶν τοῦ ποῦμε ὅ,τιδήπο-
τε σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια λέγοντάς μας «Ξέρω
τί εἶδατε, μία μαυροφορεμένη πού πέρασε σὰν
ἀστραπή. Νὰ ξέρετε ὅτι ἦταν ἡ Παναγία καὶ τὸ
παιδί σας θὰ γίνει καλὰ. Πηγαίνετε στὸ παιδί
σας καὶ μὴν ἀμφιβάλτετε γιὰ τὴν πίστη σας».
Μᾶς ἔκανε φοβερὴ ἐντύπωση τὸ ὅτι ἤξερε τί εἶχε
συμβεῖ καὶ τὸ ὅτι ἦταν καταφατικὸς καὶ σίγουρος
γί' αὐτὰ πού μας ἔλεγε. Προσπαθήσαμε νὰ τοῦ
μιλήσουμε, ὅμως δὲν μᾶς ἄφησε περιθώριο. Ἄμέ-
σως τὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν ὑγεία τῆς κόρης
μας πῆραν διαφορετικὴ πορεία πρὸς μεγάλη ἔκ-
πληξη ὄλων μας.

Παρὰ τὴν βελτίωση τῆς ὑγείας της, ἡ πα-
ραμονὴ της στὴ Μ.Ε.Θ. Παίδων παρέμενε ἀνα-

γκαία για λόγους αναπνευστικούς. Οί γιατροί ἄρχισαν νὰ μᾶς ἐνημερώνουν σχετικά μὲ τὴν τραχειοστομία ποὺ σκέφτονταν νὰ κάνουν στὸ παιδί μας. Στὴν ἰδέα καὶ μόνο ἤμασταν ἐντελῶς ἀντίθετοι, ὅμως τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε; Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, στάξαμε στὸ στόμα τῆς κόρης μας, ὅπου ἦταν ἀκόμα διασωληνωμένη, λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ ὑγρὸ τῶν βρασμένων φύλλων τῆς Ἁγίας Μυρτιᾶς. Ἀμέσως μετὰ μπήκαμε στὸ γραφεῖο τῶν γιατρῶν γιὰ τὴν καθιερωμένη καθημερινὴ ἐνημέρωση, ὅπου καὶ μᾶς ἀνακοίνωσαν ὅτι ἡ κόρη μας θὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ σὲ βᾶθος χρόνου καὶ νὰ ἀρχίσουμε νὰ σκεφτόμαστε τὴν τραχειοστομία της. Ἐμεῖς πιστεύαμε ὅτι ἡ Παναγία μας καὶ ὁ Ἅγιος Μύρωνας θὰ ἔκαναν τὸ θαῦμα τους. Καὶ τὸ ἔκαναν!!! Τὴν ἐπόμενη μέρα, Τρίτη πρωτὶ, ὅταν μπήκαμε στὴν ἐντατικὴ οἱ γιατροὶ εἶχαν σχηματίσει μὲ τὰ σώματά τους ἕνα κλοιὸ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς κόρης μας, ὅπου ὅλοι μαζί μὲ χαρούμενη ὄψη στὰ πρόσωπά τους φώναξαν μὲ μία φωνὴ «Ἐκπληξή» καὶ ἄνοιξαν τὸν κλοιό. Ἀντικρίσαμε τὴν κόρη μας χωρὶς σωληνάκια !!! Ναι μὲν ἀκίνητη ἀλλὰ χωρὶς σωληνάκια.

Μεγάλη ἡ χάρη σας Παναγία μου καὶ Ἅγιε Μύρωνα!!!

Οἱ γιατροὶ ἐρμήνευσαν τὸ γεγονὸς σὰν κάτι

τὸ περίεργο καὶ πίστευαν ὅτι ἡ κόρη μας δὲν θὰ ἀντέξει χωρὶς μηχανικὴ ἀναπνευστικὴ ὑποστήριξη, γι' αὐτὸν τὸν λόγο παρέμεινε στὴν ἐντατικὴ μία ἐπιπλέον ἑβδομάδα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας εὐτυχῶς δὲν ἐπιβεβαιώθηκαν οἱ φόβοι τῶν γιαιτρῶν. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες φύγαμε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μὲ προορισμὸ τὸ σπίτι μας.

Καθὼς τὸ παιδί δὲν ἦταν ἀκόμα σὲ θέση νὰ κινεῖ κανένα μέλος τοῦ σώματός της ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια, ἐμεῖς τὸ μόνο ποὺ κάναμε ἦταν νὰ συνεχίσουμε νὰ τῆς δίνουμε ἀγίασμα ἀπὸ τὴν σκῆπη τοῦ Ἁγίου μας καὶ νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολὲς τῶν γιαιτρῶν γιὰ τὴν ἀποθεραπεία της. Τῶν γιαιτρῶν τῆς παιδιατρικῆς πτέρυγας καὶ τῆς Μ.Ε.Θ. Παίδων τοῦ Π.Α.Γ.Ν.Η. ποὺ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν δυὸ μηνῶν βρισκόνταν στὸ πλευρὸ τῆς κόρης μας μὲ διάθεση γιὰ προσφορὰ, μὲ ἦθος ἀλλὰ κυρίως μὲ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον, ἀφοῦ κάθε τους ἐνέργεια γινόταν μὲ γνώμονα τὸν σεβασμὸ στὴν ὑγεία καὶ τὴν ψυχολογία τοῦ παιδιοῦ καὶ ὄχι ὡς στείρα ἐφαρμογὴ κάποιου πρωτοκόλλου διαδικασιῶν. Εἶδαμε ἀνθρώπους μαχητὲς ποὺ φρόντισαν τὸ παιδί μας σὰν νὰ ἦταν δικό τους. Εἰκόνες ποὺ παραπέμπουν σὲ κινηματογραφικὲς παραγωγὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ὅμως γινόταν στὸ ἰσόγειο κτήριο ἐνὸς Περιφερειακοῦ Πανεπιστημιακοῦ Νοσοκομείου.

Σήμερα μετά από δυο χρόνια, παρά τὸν Γολγοθὰ πού βιώσαμε, ἡ κόρη μας εἶναι μαζί μας μὲ υἰεία. Μὲ τὴν σκέψη μας πλέον καθαρὴ καὶ χωρὶς καμιά διάθεση ὑπερβολῆς αἰσθανόμαστε πολὺ τυχεροὶ πού τὴ φοβερὴ αὐτὴ δοκιμασία μας τὴν περάσαμε σὲ αὐτὸ τὸ Περιφερειακὸ νοσοκομεῖο πού βρίσκεται δίπλα στὸ χωριό μας, στὸν Ἅγιο Μύρωνα μὲ τὸν θαυματουργό του ἅγιο, ὅπου ἐντέλει δὲν θεωρῶ ὅτι ἦταν τυχαῖο, λόγω τοῦ ὅτι συνέβησαν τόσα θαυμαστά, μὲ τὴ βοήθειά του. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο πού ὅλα ἔγιναν μὲ ἓνα τόσο ὁμορφα δομημένο τρόπο πού νομίζαμε ὅτι βρισκόμασταν σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἰδιωτικὰ ἰδρύματα. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας καὶ προσευχόμαστε ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἔχει πάντα καλὰ καὶ νὰ φωτίζει τὸν δύσκολο δρόμο τῆς καθημερινότητάς τους.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖο μᾶς ἔκανε νὰ συγκλονιστοῦμε ἦταν ὅταν καλέσαμε τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ μας νὰ μᾶς κάνει εὐχέλαιο στὸ σπίτι, ὁκτῶ μῆνες μετὰ τὴν ἔξοδο τῆς κόρης μας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὅταν τελείωσε τὸ εὐχέλαιο, συζητήσαμε γιὰ ὅλα αὐτὰ πού εἶχαν συμβεῖ στὸ παιδί μας. Τότε ἀπευθυνόμενη στὸν ἱερέα τοῦ εἶπα ὅτι μᾶς εἶχε παραξενέψει ὁ τρόπος πού μᾶς ἀντιμετώπισε ἐκεῖνο τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τὸν

εἶδαμε στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρωνα νὰ γνωρίζει τί εἶχε συμβεῖ στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Παλιανῆς. Ἡ αὐτοπεποίθησή του καὶ ἡ σιγουριὰ του ὅταν μας εἶπε «Τὸ παιδί σας θὰ γίνει καλὰ, πηγαίνετε καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν πίστη σας.»

Τότε ὁ ἱερέας μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ βλέμμα ἀπορίας ἔκανε τὸν σταυρό του καὶ μᾶς εἶπε: «Ποιὸς ἐγὼ; Αὐτὴν τὴν ὥρα ἐγὼ κοιμόμουν, πότε σας εἶπα τέτοια πράγματα καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι τέτοια ὥρα ἀνοικτὸς ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου μας μῆνα Ἰούνιο; Καταλάβαμε τί εἶχε συμβεῖ! Ὁ Ἅγιος Μύρωνάς μᾶς παρουσιάστηκε μὲ τὴ μορφή τοῦ ἱερέα μας καὶ ὁ ναὸς του ἄνοιξε γιὰ νὰ ὑποδεχτεῖ ἐμᾶς ποὺ εἴχαμε τόσο πολὺ ἀνάγκη νὰ ἀκούσουμε μὲ βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς υἰείας τῆς κόρης μας.» Ὅπου βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις». Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψει μὲ τὰ φτωχὰ του λόγια αὐτὰ ποὺ ζήσαμε καὶ τὴν προσπάθειά μας νὰ συνειδητοποιήσουμε τί εἶχε συμβεῖ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

Μόνο ἓνα μεγάλο εὐχαριστῶ στὸν θαυματουργὸ Ἅγιό μας καὶ στὴν Παναγία μας πού μᾶς ἄκουσαν καὶ μὲ τίς μεσιτεῖες τους μᾶς χάρισαν πάλι τὸ παιδί μας υἰγιὲς κοντὰ μας. Ἐὰν τὸ γεννήσαμε, ὅπως γεννᾶται ὁ κάθε ἄνθρωπος, μία φορὰ καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴ ζωὴ,

τώρα πραγματικὰ ἡ κόρη μας γύρισε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωή.

Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ, θὰ τὸ ὁμολογοῦμε παντοῦ καὶ πάντα.

Ἅγιος Μύρωνας 16/06/2013

Ὁ πατέρας

m

3/10/2007

Πρὸς τὸν πατέρα Νικόλαο Κριτσωτάκη, ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Μύρωνος.

Ὀνομάζομαι Εὐσεβία Μαρούδα καὶ νιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ σαῶ ἀναφέρω ἓνα ὄνειρο ποὺ εἶδα πρὶν περίπου δυὸ ἐβδομάδες καὶ μὲ ἔχει ἀναστατώσει καὶ φέρει δέος, διότι αἰσθάνομαι ἀνάξια ποὺ ἔκανε τὴ χάρη ὁ Ἅγιος νὰ ἔρθει στὸ ὄνειρό μου.

Βρέθηκα σ' ἓνα μέρος ἄγνωστο πρὸς ἐμένα ὅπου ἦταν ὅλα θολὰ καὶ σκοτεινὰ σὰν νὰ ἐπικρατοῦσε ἀντάρα. Μπροστά μου ἀντίκρισα ἓνα κτίσμα δίπατο καὶ κάποια παρουσία ποὺ τοῦ ἀνέφερα τὴν ἀνάγκη μου νὰ ἀνέβω στὸ πάνω πάτωμα, γιατί ἤθελα νὰ προσκυνήσω, χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι ἦταν ἐκκλησία.

Ἡ παρουσία αὐτὴ μοῦ εἶπε νὰ ἀνέβω πάνω καὶ

κάποιος θὰ ἔρθει νὰ μὲ καθοδηγήσει. Ὅπως καὶ ἔτσι ἔπραξα. Ἀνέβηκα τὰ σκαλιὰ καὶ καθῶς μπῆκα μέσα διαπίστωσα ὅτι ἦταν ἐκκλησία. Ἦταν ὅλα πολὺ σκοτεινὰ καὶ τὰ μόνα ποὺ ξεχώριζα ἦταν εἰκόνες. Ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἐμφανίστηκε ἓνας ἱερέας μὲ μαῦρα ράσα καὶ στὸ κεφάλι μαῦρο σκουφάκι. Εἶχε μέτριο ἀνάστημα καὶ μακριὰ γκριζα γενειάδα. Μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ὁ Ἅγιος Μύρων καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ συνέχεια, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ λόγια του, τὸ μόνο ποὺ συγκράτησα εἶναι ὅτι ὅταν τοῦ εἶπα: -μὰ πάτερ ἔχω μερικὲς ἐνοχλήσεις στὴν καρδιά, τότε ἐκεῖνος χτύπησε τὴν πλάτη μου καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ μοῦ εἶπε: Τώρα μὴν ἀνησυχεῖς, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ προστάτης σου καὶ θὰ ζήσεις πολλὰ χρόνια.

Θέλω νὰ σᾶς ἀναφέρω, γιατί θεωρῶ πολὺ σημαντικὸ, ὅτι δὲν γνῶριζα τὴν ὑπαρξη τοῦ Ἁγίου, οὔτε καὶ τὸ ὄνομά του.

Ἐυπνώνοντας τὸ πρωὶ ἔμαθα ὅτι ὑπάρχει Ἅγιος Μύρων καὶ ὁμώνυμο χωριὸ στὴν Κρήτη. Καὶ ὑποσχέθηκα ὅτι πρέπει νὰ ἔρθω πολὺ σύντομα στὴ χάρη του.

Συμπληρωματικὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δύο μέρες πρὶν ταξιδέψω στὴν Κρήτη, εἶδα πάλι σὲ ὄνειρο ὅτι βρέθηκα σ' ἓνα ἐκκλησιάκι καὶ προσκυνοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸ

πρωί ξυπνώντας πια άναρωτιόμουν και έλεγα:
- μα πώς γίνεται, Άγιε Μύρο μου, να έρχομαι στη
χάρη σου να σε προσκυνήσω και να άσπάζομαι
την εικόνα του Άγίου Γεωργίου;

Τήν έρμηνεία αυτού του όνειρου την κατάλαβα,
όταν μετά από δυό μέρες ήρθα στην Κρήτη στο
ναό του Άγίου Μύρωνος, σās έψαξα, πάτερ μου,
για να μās άνοιξετε να προσκυνήσω, ενώ έσεις
λειτουργούσατε στο έκκλησάκι του Άγίου Γεωρ-
γίου όπου βρέθηκα άπρόσμενα να προσκυνώ την
εικόνα του.

Τελειώνοντας, θεωρώ σημαντικό ότι οι
εικόνες του όνειρου μου συνέπιπταν με τις εικόνες
που είδα για πρώτη φορά και στην πραγματικό-
τητα, όταν ήρθα στο ναό. Δηλαδή: Όταν έφτασα
στο χωριό επικρατούσε βαριά όμίχλη, όπως στο
όνειρο. Κάτω άκριβώς από την έκκλησία ύπάρ-
χει άλλο κτίσμα, όποτε ανεβαίνω σκαλιά για να
έρθω στο ναό, όπως στο όνειρο. Όταν μου άνοι-
ξατε την έκκλησία για να μπώ, ήταν όλα σκοτει-
νά, άκριβώς όπως στο όνειρο. Θα τιμώ τον Άγιο
Μύρωνα με τον καλύτερο τρόπο που μπορώ...
Έγώ και ό σύζυγός μου σās εύχαριστούμε για τη
φιλοξενία.

Εύσεβία Μαρούδα

Άτλαντος 7 - Παλαιό Φάληρο

Ὄνομάζομαι Ἀντωνία καὶ μένω στὸ Τυμπάκι Ἡρακλείου. Μία νύκτα τοῦ Φθινοπώρου τοῦ 2013, ὄνειρεύτηκα ὅτι βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ μία πετρόκτιστη ἐκκλησία. Ἦμουν μαζί μὲ ἕναν ἱερέα καὶ μία γυναίκα ψηλὴ, ἀδύνατη καὶ μαυροφορεμένη. Ὁ ἱερέας μοῦ μίλησε: «Ἔλα στὴν ἐκκλησία μας, Ἀντωνία» -Ἐγὼ ἀπάντησα: «Ποῦ εἴσαστε, γιὰ νὰ ἔρθω;» Μοῦ ἀπάντησε: «-Εἴμαστε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα καὶ τῆς Παναγίας.» «-Ἐγὼ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα τὴ βλέπω, τῆς Παναγίας ὅμως δὲν τὴ βλέπω.» «-Εἶναι σὲ κάποιο χωριὸ ἐδῶ κοντά» μοῦ ἀπαντᾶνε «-Ἐδῶ μαζί εἴμαστε».

Νὰ σημειώσω πὼς ἐνιωθα γαλήνη καὶ ἡρεμία. Ἡ ὁμιλία μαζί τους σοῦ ἄφηνε τὴν ἐντύπωση ὅτι θέλεις νὰ μείνεις γιὰ πάντα κοντά τους. Τὸ πρῶτὸ πού ξύπνησα δὲν ἔδωσα ιδιαίτερη σημασία στὸ ὄνειρο, ἀλλὰ τὸ εἶχα στὸ πίσω μέρος τοῦ μυαλοῦ μου. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ τὸ θυμῆθηκα, ἔψαξα τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα μέσω διαδικτύου. Ἀπὸ τὴ φωτογραφία πού εἶδα ἦταν ὅπως τὴν εἶχα ὄνειρευτεῖ. Διάβασα ὅτι παλιότερα, πρὶν κτιστεῖ, βρισκόταν στὴν ἴδια θέση μία μικρὴ ἐκκλησία, ἣ ὁποία ἦταν ἀφιερωμένη στὰ Γενέθλια τῆς Θεοτόκου. Πῆρα τὴν οἰκογένειά μου καὶ ἐπισκέφτηκα τὴν ἐκκλησία. Διέκρινα τὸν ἱερέα στὶς εἰκόνες, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι στὸ ὄνειρό μου φο-

ροῦσε σκοῦρο ράσο. Καθὼς πῆραμε καὶ ἁγιασμὸ ἀπὸ τῆ σπηλιᾶ, σκέφτηκα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ διοργανώσω ἐκδρομὴ μὲ θεία λειτουργία στὸν Ἅγιο Μύρωνα, μιᾶς καὶ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες ἀσχολοῦμαι μὲ τὶς διοργανώσεις ἐκδρομῶν. Ἔτσι καὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἴσως δὲν γνώριζαν τὸν Ἅγίό μας, θὰ τὸν μάθαιναν. Λίγους μῆνες μετὰ πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδρομὴ, ἦταν ἀρκετοὶ ποὺ δὲν γνώριζαν τὸν μεγάλο Ἅγίό μας ποὺ ὑπῆρξε καὶ ἐπίσκοπος τῆς Κρήτης μας. Ὅλοι μας νιώσαμε ἓνα δέος στὸν ναὸ καὶ ὀρισμένοι ἓνα πολὺ ὁμορφο ἄρωμα. Ὁ σύζυγός μου πῆγε στὴ σπηλιὰ νὰ πάρει τὸ θαυματουργὸ ἁγίασμα, τὸν ἀκολούθησαν γυναῖκες τῆς ἐκδρομῆς μας, καθὼς τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς γεμίσει ἁγίασμὸ τὰ μπουκάλια τους. Αὐτὸς τὸ ἔκανε μὲ χαρὰ, ἀλλὰ συνέχεια ἐρχόντουσαν κι ἄλλα ἄτομα, αὐτὸς κάποια στιγμὴ βαρέθηκε καὶ μέσα τοῦ δυσανασχέτησε. Ἀμέσως τὸ ἁγίασμα χάθηκε. Κατάλαβε τὸν κακὸ λογισμὸ του, ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιμένουν λίγο νὰ ξεκουραστεῖ. Ἔκανε τὸ σταυρὸ του, προσκύνησε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μύρωνα ποὺ βρίσκεται δίπλα ἀπὸ τὸ ἁγίασμα, μετανιώνοντας ποὺ ἔνωσε ἔτσι. Καὶ ἀμέσως δοκίμασε ξανά μὲ τὶς κουτάλες. Εἶχε πάλι ἐμφανιστεῖ καὶ συνέχισε νὰ ἐξυπηρετεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ χρησιμοποίησα μία κρέμα

προσώπου ή όποία με πείραξε στο δέρμα, γέμισα πολλά σπυράκια για δυό βδομάδες. Είχα δοκιμάσει τὰ πάντα, δέν έβγαινα στον ήλιο, άκόμα και τò νερό με πείραζε. Ένα πρωινό είπα: «δέν πλένομαι με τόν άγιασμό του Άγιου Μύρωνα;» Είχα τò βιβλίο με τὰ θαύματα και ήξερα πόσο θαυματουργός είναι. Πλύθηκα και μέχρι τò μεσημέρι είχαν φύγει τὰ μισά σπυράκια. Τρία πρωινά άπλά έβαζα λίγο άγιασμό στο πρόσωπό μου και καθάρισε τελείως.

Ό,τι και νά πώ για τόν Άγιο Μύρωνα είναι λίγο. Τόν άγαπάω πάρα πολύ, γιατί έγώ είμαι ένα τίποτα και ήρθε στον ύπνο μου και με κάλεσε με τόση καλοσύνη που δέ θα τόν ξεχάσω ποτέ. Τήν εύλογία του νά έχουμε.

Άντωνία Κουτεντάκη

Αύγουστος 2009

m

Δεκαεπτά και πλέον χρόνια πηγαίνοντας προς τò νοσοκομείο περνούσα άπό τή διασταύρωση προς τόν Άγιο Μύρωνα. Πάντα έλεγα άπό μέσα μου. «Πότε θα άξιωθώ νά πάω σ'αυτό τò χωριό, σ'αυτόν τόν Άγιο;»

Λίγο ή λατρεία τής γιαγιᾶς μου σ'αυτόν τόν Άγιο· λίγο οί πολλές δυσκολίες τής ζωής· λίγο οί τύψεις

για τὰ τόσα χρόνια πού δὲν ἔστριψα τὸ τιμόνι για φτάσω ἐκεῖ.

Καὶ μία ὁμορφη καλοκαιριάτικη Κυριακή, ἀνηφορίσαμε ὅλη ἡ οἰκογένεια μὲ μία ὠραία πνευματικὴ παρέα, στὸν Ἅγιο Μύρωνα μὲ πολλή λαχτάρα ὅλοι. Παρακολουθήσαμε τὴ Θεία Λειτουργία, προσκυνήσαμε τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου, μιλήσαμε μὲ τὸν πατέρα Νικόλαο, τὸν ἱερέα τοῦ Ναοῦ, καὶ πήραμε τὸ πολὺ ὁμορφο καὶ προσεγμένο βιβλίο για τὸν βίο τοῦ Ἁγίου, τὰ θαύματά του καὶ τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ χωριοῦ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸν Ναό, παρατηροῦμε , ὄχι ὅλοι, ἕναν ἡλικιωμένο, ἰσχνό, καλοστεκούμενο μὲ ροῦχα ζητιάνου καὶ ἕνα ταγάρι στὸν ὄμο νὰ περιεργάζεται τὸν Ναὸ ἀπ' ἔξω καὶ ν' ἀγναντεύει τὴ θέα. Δὲ δώσαμε σημασία. Ὁ σύζυγός μου κατέβηκε πρῶτος ἀπὸ κάτω στὸ ἀγίασμα. Ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ πουθενὰ βλέπει δίπλα του τὸν γέροντα. Ἔπιασαν κουβέντα. Ὁ σύζυγος τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε στὴν Ἁγία Βαρβάρα. Ἦξερε πολὺ καλὰ τὴν περιοχὴ μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ζήτησε νὰ δεῖ τὸ βιβλίο πού κρατοῦσε ὁ σύζυγός μου. Τὸ ξεφύλλισε προσεκτικά. Ἐν τῷ μεταξὺ κατεβήκαμε κι ἐμεῖς ὅλοι ἀπὸ κάτω. Βλέποντάς τον ἐγὼ νὰ κρατάει τὸ βιβλίο ἔκανα τὴν ἄθλια σκέψη!! «Καλὰ γιατί τοῦ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ κρατάει στὰ βρώμικα χέρια του!»

Ἐκεῖνος μιλοῦσε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ περιεχόμενό του, λέγοντας συνέχεια «Μπράβο ὠραῖο βιβλίο!...»

Βγαίνει ἡ πεθερά μου ἀπὸ τὸ ἀγίασμα . Εἶχε πιεῖ ἀπ'αὐτό. Ἐκεῖνος τῆς λέει: «Πρέπει νὰ νηστεύεις, γιὰ νὰ πιεῖς τὸ ἀγίασμα». Ἐκείνη πάγωσε, γιατί πρὶν εἶχε κάνει τὴ σκέψη ἂν θὰ πρέπει νὰ τὸ πιεῖ ἢ ὄχι. Ἐπειτα τῆς λέει «Κάποτε φουσοῦσε ἐδῶ δυνατὸς ἀέρας ποὺ ξερίζωσε τὰ δέντρα. Ὁ Ἅγιος ὅμως κόπασε τὸν ἀέρα καὶ ἔγινε ἡρεμία.»

Κατόπιν χάιδευε τὰ κεφαλάκια τῶν παιδιῶν καὶ τὰ κοιτοῦσε μὲ πολλὴ ἀγάπη.

Στὴν ἐρώτηση ἀπὸ ποῦ εἶναι ἀπέφυγε ν'ἀπαντήσει. Μοῦ εἶπε ὅτι ὅταν ἦταν μικρὸς, θέριζε ὅλα τὰ σπαρτὰ, ὅτι ἦταν βοηθὸς στοὺς ἀντιστασιακοὺς κι ὅτι ἤξερε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, ὅλη τὴν περιοχὴ. Τέλος πάντων τὸν χαιρετήσαμε ὅλοι καὶ ἀνεβήκαμε πρὸς τ' αὐτοκίνητα.

Μία ὅμως κυρία τῆς παρέας αἰσθάνθηκε σὰν μία προτροπὴ νὰ παραμείνει κοντὰ του γιὰ συνομιλία καὶ μία ἔντονη συγκίνηση ποὺ τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν ποτάμι. Κοντοστάθηκα κι ἐγὼ δίπλα της, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν πάει στ' αὐτοκίνητα.

Ἄρχισε τὸ μυαλό μου νὰ παίρνει στροφές, γιὰ τὸ τί γινόταν.

Είχαμε τὸν Ἅγιο δίπλα μας. Τὸν κοιτοῦσα, τὸν ξανακοιτοῦσα, κάτι ἔντονό μου θύμιζε κι ἔπειτα ἡ ὀμιλία του, ὁ λόγος του, δὲν ἦταν λόγος ἀμόρφωτου ζητιάνου. Ἦταν λόγος τεκμηριωμένος, στετός, λιτός, κάποια στιγμή αὐστηρός. Καθόλου δὲ συμβάδιζε μὲ τὸ παρουσιαστικό του. Σκεφτόμουν καὶ ἔλεγα «Ἀπὸ ποῦ ἦρθε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;» Ὁ λόγος του ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας χεῖμαρρος. Ἐλεγε γιὰ τὸ ἀγίασμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται ἐδῶ νὰ πιοῦν ἀγίασμα, χωρὶς νὰ νηστεύουν. Οἱ περισσότεροι εἶναι μαῦροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τίποτα. Βλέπουν ἐδῶ ἕνα σκοτάδι «Ἐδῶ ἐγὼ ἔρχομαι κάθε μέρα.» «Τότε, γέροντα μπορεῖτε νὰ ἀνάβετε ἕνα κεράκι γιὰ τὴν οἰκογένειά μας;» Σιωπή... «Τότε μπορεῖτε νὰ ἀνάβετε ἕνα κεράκι γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο;» «Εὐχαρίστως» ἀπάντησε. Δὲ ρώτησε γιατί ἡ κυρία ἔκλαιγε τόσο πολὺ, σὰ νὰ ἤθελε τὰ δάκρυά της. Δέ μας ἄφησε νὰ τοῦ φιλήσουμε τὸ χέρι. Καὶ τότε τὰ βάλαι μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὴν ἄδικη σκέψη ποὺ ἔκανα νωρίτερα, γι' αὐτὰ τὰ ἀγιασμένα χεράκια ποὺ τὰ σκέφτηκε βρώμικα τὸ βρώμικο μυαλό μου. Μὰ ναί, νά το, αὐτὸ εἶναι... Ὁ γέροντας εἶναι ὁ ἴδιος, μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν Ἅγιο ποὺ εἶναι πάνω στὸ γυαλί στὸ θόλο τοῦ ἀγιάσματος. Μὲ τὸ ποὺ σκέφτηκα αὐτὸ γυρνᾷ καὶ λέει «Τὸν βλέπετε αὐτὸν

ἐκεῖ πάνω; Ὅλα τὰ βλέπει, ὅλα τὰ ἀκούει, ὅλα τὰ ἐποπτεύει. Δὲν τοῦ ξεφεύγει τίποτα. Κάθε βράδυ κοίμιζε τὸ λιοντάρι στὴν ἀγκυαλιά του καὶ τοῦ χάιδευε τὴ χαίτη. Ὁ κόσμος δυστυχῶς εἶναι βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία. Ἔρχονται ὅμως καὶ ἄνθρωποι ποὺ λάμπουν. Ἔλεγε.

«Πρέπει γέροντα νὰ φύγουμε, πολὺ θὰ θέλαμε νὰ μείνουμε ἐδῶ νὰ μᾶς μιλάτε!»

«Ἔ, νὰ πᾶτε στὸ καλὸ». Πλησίασε στὸ αὐτοκίνητο καὶ κοίταξε μία ματιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια. Ἄ! ὠραῖα ἦρθατε ὅλοι, μπράβο, μπράβο νὰ ξανάρθετε. Στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πᾶτε!» Καὶ μᾶς χαιρετοῦσε γλυκὰ μέχρι ποὺ ξεμακρύνουμε.

Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε γιὰ τὰ καλά, καταλάβαμε ὅλοι ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος Μύρωνας. Τὸ κατάλαβε ὁ καθένας χωριστὰ. Καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν καλὸ Θεὸ ποὺ ἀξίωσε ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ δοῦμε τὸν Ἅγιό του. Νὰ μᾶς καλοδεχτεῖ στὸ σπίτι του, νὰ μᾶς πεῖ τόσο ὠραῖα πράγματα καὶ νὰ μᾶς συνοδέψει, ὅπως ὁ καλὸς οἰκοδεσπότης. Ἀπὸ τότε πλέει μέσα στὰ μάτια μας καὶ στὴν καρδιά μας συνεχῶς. Τὰ παιδιὰ τὸν λάτρεψαν κι ἐμεῖς δακρῶζουμε στὸ ὄνομά του καὶ στὴ θωριά του. Καὶ ξέρουμε ὅτι ἐδῶ δίπλα μας, πιὸ πέρα εἶναι ἓνας Ἅγιος, ὁ Ἅγιος ποὺ ἀσκήτεψε, μεγαλούργησε καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα ὀσιακά. Δίπλα στὸ σπίτι μας. Μεγάλη εὐλογία γιὰ τὸ νησί

μας, για τὸ Ἡράκλειο.

Ἄς ἔχουμε πάντα τὴν εὐλογία του!

Σὲ φιλῶ, Ἄγιέ μου, γλυκὰ στὸ προσωπάκι σου.

Μία πολύτεκνη μανούλα

Χουλάκη Κατερίνα

m

Στις 7 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου εἶχα ραντεβού με τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Εἰρηναῖο γιὰ ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα ποὺ ἔχει τὸ παιδί μου ποὺ σπουδάζει καὶ ἐργάζεται στὴν Ἀγγλία.

Τὸ βράδυ εἶδα στὸν ὕπνο μου ὡς ὄραμα ὀλόκληρο τὸ κεφάλι κάποιου ἀγίου νὰ μοῦ κουνᾷ τὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του καὶ νὰ μοῦ λέει με χαμόγελο: «Ὁ δεσπότης ἄκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ δεσπότη καὶ μοῦ μίλησε γιὰ ‘σένα.» Ἐγὼ δὲν ἔβαλα στὸ μυαλό μου καθόλου ποιὸς ἦταν ὁ ἅγιος. Τὸ πρωὶ ποὺ πῆγα στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστρίας (περιοχὴ Λατζίμα Ρεθύμνης), ποὺ μερικὰ χρόνια πρωὶ καὶ ἀπόγευμα πηγαίνω περίπου μία ὥρα ἀπόσταση ἀπὸ τὸ σπίτι μου με τὰ πόδια στὴ θεία λειτουργία, βλέπω τὸ εἰκόνισμα τῆς χάρης του στὸ προσκυνητάρι. Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Μύρωνα καὶ βλέπω τὸ ἴδιο πρόσωπο με αὐτὸ τοῦ ὀράματός μου. Μὲ

μεγάλη συγκίνηση τὸν παρακαλῶ γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ γιοῦ μου (Κωνσταντίνου) καὶ μὲ μεγάλη εὐλάβεια ἤρθα ἀπόψε νὰ τὸν παρακαλέσω, νὰ ἔρθει τὸ συντομότερο στὴν Ἑλλάδα κοντά μας, γιατί μία ὑπερφυσικὴ δύναμη δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά μου εἶναι στενοχωρημένη καὶ μὲ μεγάλη ἀπόγνωση παρακαλοῦμε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ, τὴν Παναγίας μας καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους καὶ τὸν Ἅγιο Μύρωνα νὰ μᾶς κάνει τὸ θαῦμα του....

Μὲ τὴ δέησή σας, Πάτερ Νικόλαε, νὰ θαυματουργήσει ὁ Ἅγιός μας γιὰ τὸ παιδί μας (Κωνσταντῖνο).

Καὶ νὰ σᾶς γράψω ὅτι αὐτὴ τὴν ἡμέρα γεννήθηκε ὁ Κωνσταντῖνος!

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου νὰ σᾶς εὐλογεῖ, Πάτερ
Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα

m

Ὅταν ἤμουν τριῶν μηνῶν ἔγκυος στὸ δεύτερο παιδί μου, πρὶν ἀκόμα μάθω γιὰ τὸ φύλο τοῦ μωροῦ, εἶδα σὸν ὕπνο μου ἓνα πολὺ ζωντανὸ ὄνειρο.

Ἐεκινήσαμε μὲ τὴν οἰκογένειά μου καὶ πολλοὺς συγγενεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι μου ποὺ βρί-

σκεται στο Γιόφυρο Ἡρακλείου, γὰ μίᾱ ἐκδρομὴ μὲ τὰ αὐτοκίνητά μας. Λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ξεκινήσαμε φτάσαμε σὲ μίᾱ πολὺ ὠραία τοποθεσία ποὺ εἶχε μίᾱ ἐκκλησία. Ἀποφασίσαμε νὰ σταματήσουμε ἐκεῖ, ἀφοῦ ἄρесе σὲ ὄλους μας. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἢ πολὺ ὠραία ἐκκλησία, ἐνῶ ἦταν κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ζῶ, μοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστη. Βγῆκα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν Κατερίνα τὴν ξαδέλφη μου καὶ συζητώντας πόσο ὠραία εἶναι ἐδῶ, κατεβήκαμε μερικὰ σκαλοπάτια καὶ βρεθήκαμε στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας. Ἀναρωτηθήκαμε ποιὰ ἐκκλησία εἶναι αὐτή. Τότε ἐγὼ σκέφτηκα ὅτι ἂν ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀφιερωμένη σὲ Ἅγιο, τὸ μωρό μου θὰ εἶναι ἀγόρι, ἐνῶ ἂν εἶναι σὲ Ἄγια, θὰ εἶναι κορίτσι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδαμε νὰ κατεβαίνει μίᾱ ἡλικιωμένη γυναίκα ποὺ φοροῦσε μαῦρα ροῦχα. Ἡ ξαδέλφη μου εἶπε στὴ γυναίκα πόσο ὠραία εἶναι ἐδῶ καὶ τὴ ρώτησε ποιὰ ἐκκλησία εἶναι αὐτή. Ἡ γυναίκα μᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ Ἅγιος Μύρωνας καὶ ὅτι εἶναι πολὺ ὠραία νὰ κάνει κάποιος ἐδῶ γάμο ἢ βάπτιση. Ἀμέσως σκέφτηκα ὅτι τὸ μωρό ποὺ θὰ γεννοῦσα θὰ εἶναι ἀγόρι καὶ μοῦ ἔκανε ταυτόχρονα ἐντύπωση τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ τὸν Ἅγιο Μύωνα. Τὴν ἄλλη μέρα εἶπα στὸν σύζυγό μου ὅτι τὸ μωρό μας θὰ εἶναι ἀγόρι. Αὐτὸς μὲ ρώτησε πῶς εἶμαι τόσο σί-

γουρη και τότε του ειπα για το ονειρο που ειχα δει. Μετα απο λιγες μερες, το διηγηθηκα στην αδελφη μου και αυτη μου ειπε πως η εκκλησια που ειχα δει υπαρχει και βρισκεται στο χωριο Άγιος Μύρωνας. Επισκεφθηκαμε το χωριο συντομα και διαπιστωσα οτι οντως η εκκλησια που ειχα δει με την εκκλησια που βρισκόμουν ηταν η ίδια ακριβως. Αποφασισαμε να βαπτισουμε το παιδι εκει και πιστεύω οτι ο Άγιος Μύρωνας θα το προστατεύει σε ολη του τη ζωη.

Ειρήνη Χωριάτη-Καββαδία

m

17-4-2009

Μαρτυρία ενος θαύματος και τιμωρία για μία
απερίσκεπτη κουβέντα.

Πρέπει να ήτανε το 1984-1985 περίπου. Είχαμε πάει εκδρομή μία Κυριακή παρέα τρία ανδρόγυνα και είπαμε να ανάψουμε ένα κεράκι στον Άγιο Μύωνα και να πάρουμε και αγίασμα. Κατεβαίνοντας τα σκαλιά ειπε η κουμπάρα μου οτι πολλοι δεν παίρνουνε αγίασμα , που δεν πιστεύουνε και ειπα εγω ο εξυπνος, ενώ δεν το

ἐννοοῦσα, «σαχλαμάρες πολλά λέγονται, ἀλλὰ καμιὰ φορὰ εἶναι καὶ ψευτιές».

Κατεβήκαμε στὴ σπηλιὰ καὶ προσκυνήσαμε, παίρνανε ἁγίασμα μὲ τὴν κουτάλα καὶ πίνανε, ἐγὼ ἤμωνα τελευταῖος, πῆρα τὴν κουτάλα νὰ βάλω ἁγίασμα, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ πάρω καὶ ἄκουσα ἓνα θόρυβο, σὰ νὰ τραβήχτηκε τὸ νερὸ καὶ μὲ ἔπιασε κρύος ἰδρώτας καὶ εἶχε φανεῖ ἀπὸ τὸ πουκάμισο. Γύρισα καὶ εἶπα στὸν Ἅγιο Μύρο: -Συγχώρεσέ με· τὸ εἶπα ἀπὸ ἀφέλεια καὶ ἂν θέλεις συγχώρεσέ με. Πῆγα πάλι νὰ πάρω ἁγίασμα ποῦ δὲν τὸ περιμένα ὅτι θάπαιρνα καὶ ὅμως πῆρα ἀπὸ τὴν πάνω μεριὰ καὶ ἤπια. Εὐχαρίστησα τὸν Ἅγιο Μύρο καὶ ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου νὰ μὴν ξαναπῶ σαχλαμάρες.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ λέω καὶ δὲν ντρέπομαι σὲ ἀνθρώπους ποῦ ἀμφιβάλλουνε, τὸ ἔχω πεῖ σὲ ἐξομολογήσεις, σὲ καλογέρους καὶ θὰ τὸ λέω ὅσο ζῶ.

Ἐπεύθυνα καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἢ δῆλωση ἀπὸ μένα τὸν Ἡρακλῆ Μελαμπιώτη τοῦ Σταύρου, κάτοικο Ἁγίας Μαρίνας

Καλοκαίρι τοῦ 2007 καὶ μίᾳ ἀπλῇ ἐξέτασι
ἔγινε ἓνας ἐφιάλτης. Τὸ πόρισμα τῆς ἐξέτασης
ἔδειξε ἓναν κακοήθη ὄγκο, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε ἤδη
νὰ εἶχε ἀφαιρεθεῖ. Παραμονὴ τῆς ἐπέμβασης καὶ
ἡ μητέρα μου μὲ σταύρωσε μὲ λάδι ἀπὸ τὸ κα-
ντήλι τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Μύρωνα. Μέσα μου
εἶπα: -Ἅγιε Μύρωνα, βοήθησέ με μὲ τὴ χάρη σου
καὶ ὅ,τι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπέμβαση
εἶχε ἐπιτυχία, ὅπως καὶ οἱ κατοπινοὶ ἔλεγχοι, δὲν
ἔδειξαν πλέον τίποτα τὸ ἀνησυχητικὸ. Πλήρης
ἀποθεραπεία, δὲν χρειάστηκαν οὔτε χημειοθερα-
πεῖες. Δυὸ χρόνια ἀκριβῶς ἀργότερα βρίσκομαι
ξανά στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα νὰ τὸν
εὐχαριστήσω καὶ νὰ προσκυνήσω τὴ χάρη του.

29/05/2009

Χρῆστος Κοτσαύτης - Χανιά

m

Ἅγιος Μύρων 20-6-2016

Πάτερ Νικόλαε, ὀνομάζομαι Ρόζα Σεκούρη.
Θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ αὐτὸ πού μου συνέβη στὶς
12 Μαΐου 2016, ἡμέρα ἀνακομιδῆς τῶν λειψά-
νων τοῦ Ἁγίου Μύρωνος. Τὸ πρωὶ δὲν μπόρεσα νὰ

εἶμαι στή θεία λειτουργία, γιατί εἶχα ἀνεβασμένη πίεση. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως στήν παράκληση πρὸς τὸν Ἅγιο, στή μέση, εἶδα στή δεξιὰ μεριὰ τοῦ Ναοῦ ἐπάνω στήν κουρτίνα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μύρωνος ὀλοφώτιστη σὲ στάση προσευχῆς μὲ τὰ ἐπιμάνικα ὀλόασπρα. Τὸν κοίταζα ἀρκετὴ ὥρα καὶ μετὰ χάθηκε. Ὅταν τελείωσε ἡ παράκληση πῆγα νὰ δῶ ἐὰν ἦταν πράγματι κάποια εἰκόνα, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα. Κατάλαβα ὅτι ἦταν θεϊκὸ σημεῖο. Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὰ αἰσθήματά μου, ὅταν τὸν ἔβλεπα. Αἰσθάνθηκα χαρὰ, γιατί μὲ ἀξίωσε νὰ τὸν δῶ, παρ'ὄλο πὸς δὲν ἀξίζω αὐτῆς τῆς τιμῆς. Μετὰ ἀπὸ τόσες ἡμέρες πὸς πέρασαν, ὅταν τὸ σκεφθῶ, μὲ πιάνει δέος. Ἦταν γιὰ μένα μία μοναδικὴ ἐμπειρία, ἀνεπανάληπτη πὸς ὅσο ζῶ θὰ τὴν θυμᾶμαι. Εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιο Μύρωνα γι' αὐτὸ τὸ δῶρο. Ξέχασα νὰ ἀναφέρω ὅτι ὁ Ἅγιος ἔμοιαζε στήν εἰκόνα πὸς εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν Λειψανοθήκη.

Μὲ ἀγάπη, Ρόζα Σεκούρη

m

28 Ἰανουαρίου 2013
Bowling Green, Ohio
U.S.A

Ἀγαπητὲ Πάτερ Νικόλαε,

Σᾶς χαιρετῶ, εἶμαι ἡ Μαργαρίτα Νικολάου. Ὅπως σᾶς ἔχω πεῖ καὶ στὸ τηλέφωνο, σᾶς ζητῶ νὰ ἔχετε τὸν σύζυγό μου Ἀνδρέα Νικολάου στὶς προσευχές σας, καθὼς περνάει μία πολὺ δύσκολη δοκιμασία.

Στις 8 Αὐγούστου 2012 ἔκανε ἐγχείρηση ἐδῶ στὴν Ἀμερική, χημειοθεραπεία καὶ ἀκτινοβολία (ὄγκος στὸν ἐγκέφαλο).

Στις 17 Δεκεμβρίου, πήγαμε στὸ Offenback – Γερμανία – γιὰ περαιτέρω θεραπεία. Ἐγὼ ἔμενα τὰ βράδια σὲ ἓνα δωμάτιο στὸν ξενώνα ποὺ ὑπάρχει κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ γιατρός μᾶς εἶχε πεῖ ὅτι ὁ σύζυγός μου ἴσως βγεῖ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μία μέρα νωρίτερα. Στὸ δωμάτιο ποὺ ἔμενα ὑπῆρχε ἓνα μόνο κρεβάτι, ὁπότε ζήτησα νὰ μετακινηθῶ ἢ νὰ μᾶς φέρουν ἀκόμα ἓνα κρεβάτι. Τελικὰ μετακινήθηκα σὲ ἓνα ἄλλο δωμάτιο καὶ ὁ σύζυγός μου τελικὰ δὲν βγήκε νωρίτερα! Ὅμως σὰν πήγα τὸ βράδυ στὸ δωμάτιο αὐτό, βρῆκα μία στοίβα βιβλίων (Ἑλληνικὰ ὄλα). Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν τὸ βιβλίο τοῦ Ἀγίου Μύρωνα. Μὲ μεγάλο δέος τὸ διάβασα ὀλονυχτὶς καὶ βρῆκα ὅτι ὁ θαυματουργὸς αὐτὸς Ἅγιος γιορτάζει στὶς 8 Αὐγούστου,

τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ σύζυγος εἶχε γιὰ πρώτη φορὰ κάνει τὴν ἐγχείρηση!! Πρὶν ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχει τέτοιος Ἅγιος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βρῆκα αὐτὸ τὸ βιβλίο ψάχνομαι συνέχεια νὰ βρῶ τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσω. Σᾶς στέλνομε 100 εὐρώ, πάрте λάδι γιὰ τὸ κανδήλι τοῦ θαυματοουργοῦ μας Ἁγίου Μύρωνα καὶ τώρα προστάτη καὶ Ἁγίου τοῦ συζύγου μου. Στὶς 25 Φεβρουαρίου, θὰ κάνομε τὸ ἐπόμενο MRI. Σᾶς παρακαλῶ κάντε μία παράκληση, μία προσευχούλα γιὰ τὸν Ἄνδρέα, νὰ πάρει ἕνα καθαρὸ MRI καὶ νὰ συνεχίσει νὰ εἶναι καλά. Πρῶτα ὁ Θεὸς, νὰ πᾶνε ὅλα καλά καὶ θὰ ἔρθομε στὸν Ἅγιο Μύρωνα, μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό μου, νὰ προσευχηθοῦμε.

Σᾶς εὐχαριστῶ
Μαργαρίτα Νικολάου
604 Pine Valley Drive
Bowling Green, OH 43402 - U.S.A

m

Πάτερ, τὴν εὐχή σας!

Πέρασαν κιόλας ἕξι μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθα στὸν Ἰ. Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μύρωνα γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ τάμα μου.

Ἐέρω, πιθανὸν νὰ εἶπατε ὅτι σᾶς εἶπα ψέματα γιὰ τὴν ἐπιστολή, ἀλλὰ δὲν ἰσχύει κάτι τέτοιο. Λίγο οἱ δουλειές, λίγο ἡ ἀμέλεια καθυστέρησαν τὴν ἐπικοινωνία μας. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη.

Θὰ ἤθελα ἡ ἐπιστολή μου νὰ εἶναι ἀνώδυμη, αὐτὸ μὲ συμβούλεψε καὶ ὁ πνευματικός μου. Τὸ ξέρει ἡδὴ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος Μύρων.

Ἡ περιπέτεια τῆς ὑγείας μου ἄρχισε τὸν Ἰούλιο τοῦ 2014. Ἕνας τυχαῖος ὑπέρηχος (ἐξέταση ρουτίνας) ἔδειξε ὅτι ὁ δεξιὸς νεφρὸς εἶχε ἓνα μόρφωμα 5 cm. Μὲ τὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἔμεινα ἄφωνη γιὰ λίγη ὥρα. Ὅμως ἤξερα ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάνω ἀπὸ τοὺς γιατροὺς καὶ δὲ θὰ ἄφηγε τὸ παιδί του ἀβοήθητο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ἐπισκέφτηκα τὴν πολυαγαπημένη μου μοναχῆ. Περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ τῆς πῶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Μόλις μὲ εἶδε στεναχωρημένη μοῦ εἶπε: «Ἄκου, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθεῖς τίποτα, γιατί σοῦ ἔχω τὸ γιατρικό». Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ φακελλάκι τὸ μύρο τοῦ Ἁγ. Μύρωνος, μὲ σταύρωσε καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε μαζί μου.

«Πάρ'το και πριν τον άξονικό σταύρωσε τους νεφρούς». Πράγματι αυτό έκανα.

Μπήκα στο μηχάνημα χωρίς άγχος, γιατί δίπλα μου είχα το Θεό και τον Άγιο. Ο άξονικός έδειξε ό,τι και ο υπέρηχος με τη διαφορά ότι υπήρχε βλάβη και στον άριστερό νεφρό. Πήγα τις έξετάσεις στον ουρολόγο και στο νεφρολόγο και οί δυο είπαν ότι πρέπει να γίνει νεφρεκτομή και συγχρόνως επέμβαση και στον άλλο νεφρό. Πριν την έγχείρηση σταυρώθηκα με το μύρο και παρακάλεσα τον Άγιο να φωτίσει τους γιατρούς και να καθοδηγεί το χέρι τους.

Όταν τελείωσε και συνήλθα, μου είπε: «Εύχαριστώ τον Θεό πού μās φωτίσε και δέν παρεμβήκαμε και στον άλλο νεφρό, γιατί θα τοῦ κάναμε κακό». Εγώ ήξερα ότι ο Άγιος πού τον παρακάλεσα καθοδηγοῦσε το μυαλό και το χέρι τους. Έτσι έχω τον ένα νεφρό.

Τόν εύχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου και τον παρακαλώ κάθε βράδυ, όταν λέω το άπολυτίκιό Του, να έχει γερή την μοναχή πού μου τον γνώρισε και να στέκει δίπλα σέμένα και την οικογένειά μου.

Θα ήθελα να σās πω ότι ο Άγιος ήδη κοσμεί τον Ι.Ναό της ένορίας μου. Μία πανέμορφη άγιογραφία, μου θυμίζει το θαῦμα του.

Σᾶς εὐχομαι εὐλογημένα Χριστούγεννα.
Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἔχετε στὴν προσευχή σας.
Ἀσπάζομαι τὴ δεξιὰ σας!

A.K.

m

Θεσσαλονίκη 2006
Ἄνοιξη

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Ἐορκίζομαι εἰλικρινὰ μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸ καὶ τὸν Χριστό, ἄσχετ' ἂν δὲν τοὺς εἶδα!! Ἦταν ἀνοιξιάτικες μέρες. Λένε πὼς τὸ μεγαλύτερο σὲ χρόνο ὄνειρο κρατᾷ τρία (3) δευτερόλεπτα. Μὰ τὸ δικό μου ὄνειρο κράτησε μόνο ἓνα (1) δευτερόλεπτο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤμουν κουρασμένη καὶ κοιμήθηκα νωρίς, ἴσως κατὰ τὶς 8.00 μ.μ.. Εἶχα πολὺ ἥσυχο ὕπνο ὥς τὶς τρεῖς τὰ μεσάνυχτα.

Εὐπνησα καὶ εἶδα τὴν ὥρα καὶ λέω εἶναι νωρὶς ἀκόμα!!

Καὶ κοιμήθηκα ἀμέσως καὶ βλέπω στὸν ὕπνο μου: Ἐναν γεροδεμένο ἄνθρωπο μὲ ἐνδύματα ἱερέως κίτρινα μὲ μπῆξ μὲ ἐπισκόπου καπέλο καὶ μὲ κοί-

ταζε χαμογελαστά.

Τὸν κοίταξα κι ἐγὼ μὲ θάρρος ἱερέως, τὸν χαιρέτησα καὶ τοῦ λέω μὲ περιέργεια: Ποιὸς εἶστε; Δὲν σᾶς γνωρίζω ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι ὁ ΘΕΟΣ μου καὶ πλησιάζοντάς με, μὲ εὐλόγησε. Ἐγὼ ἔσκυφα καὶ μοῦ λέει: «εἶμαι ὁ Ἅγιος Μύρων ἐγὼ εἶμαι κοντά σας οἰκογενειακῶς· μὴ φοβᾶσαι· ἐγὼ σᾶς προσέχω, σᾶς κάνω ὅ,τι μὲ παρακαλέσετε. Δὲν σᾶς ξεχνῶ, τὶς προσευχές σας θὰ τὶς ἐκτελῶ, τὶς παρακλήσεις σας θὰ τὶς πραγματοποιήσω. Τὰ παιδιά σας θὰ τὰ προστατεύω. Στὶς δύσκολες στιγμές σας θὰ εἶμαι κοντά σας.» Ὡστόσο ἀλλάξαμε τὴ συζήτηση καὶ καταλήξαμε στὰ θαύματα.

Ἐγὼ κρύωνα ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ κάνει ζέστη καὶ πρὶν τελειώσω, ζέστανε ὁ καιρὸς. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κάνω τὸ σταυρό μου καὶ νὰ εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιο Μύωνα, γιατί πραγματοποίησε τὰ τῆς προσευχῆς μου. Δὲν ἄργησε ὅμως ν'ἀπομακρυνθῶ κάνοντας τὸν σταυρό μου καὶ ξύπνησα μὲ πολλὰς ἀπορίες. Ἀκούοντας τὴ φωνὴ του, γυρίζω πίσω μου καὶ μὲ ἀκολουθοῦσε λέγοντας: «νὰ μὲ πιστεύεις, ἐγὼ θὰ σὲ προστατεύω μὲ τὴν οἰκογένεια σου.» Ἐγὼ τότε ξύπνησα καὶ φώναξα τὰ παιδιά μου γιὰ νὰ τοὺς πῶ τὸ ὄνειρό μου μὲ προσοχὴ καὶ κατάπληξη. Δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μυαλό μας. Κάθε μέρα μᾶς ἔκα-

νε θαύματα, ἔχανα πολλές φορές ἀντικείμενα καὶ ἐγὼ προσευχόμεον καὶ σὲ λίγο τὰ εὔρισκα.

Ἐγὼ φοβόμεον τὸν σεισμό καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴν γίνῃ καὶ πράγματι ὅλοι τὸν αἰσθάνονταν, ἐγὼ δὲν ἔπαιρνα εἶδηση γιὰ σεισμό. Ἐγὼ ὅταν συναντοῦσα παπὰ τὸν ρωτοῦσα ἂν ξέρει ποῦ εὔρισκεται ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ συνάντησα μία κυρία ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο στὸ λεωφορεῖο, ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη ποὺ ἐγὼ κατοικῶ ἀπὸ τὸ 1977 καὶ μὲ ρώτησε ποῦ εἶναι ἡ στάση Χ.Α.Ν.Θ., γιὰ νὰ πάει στὰ Πανεπιστήμια ποὺ εἶχε τὴν κόρη της. Βιαζόταν, γιατί ἤθελε νὰ γυρίσει στὸ Ἡράκλειο, διότι ἐγιόρταζε σύντομα ὁ Ἅγιος Μύρωνας. Ἔπρεπε νὰ πάει, γιατί ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ ἀπὸ τὴν κυρία αὐτὴ ἔμαθα πὼς ὑπάρχει ἐκκλησία Ἁγίου Μύρωνα καὶ ὅτι γιορτάζει τὸν Αὐγουστο μὲ χιλιάδες κόσμο κάθε χρόνο στὶς 8 τοῦ μηνός.

Τότε πῆρα τηλέφωνο τὸν ἱερέα τοῦ Ἁγίου Μύρωνα καὶ μιλήσαμε σχετικά. Ὁ ἱερέας αὐτός, ὀνόματι Κριτσωτάκης Νικόλαος, πολὺ καλὸς καὶ εὐγενικός, μοῦ ἔστειλε καὶ πῆρα αὐθήμερόν λαδάκι, εἰκόνες, βιβλία τοῦ Ἁγίου καὶ ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὸν Ἅγιο. Νιώθω μεγάλη ὑποχρέωση γιὰ τὴν θρησκευτικότητά του, διότι ἀμισθὶ ἔγιναν ὅλα αὐτὰ σὲ μία μέρα.

Ἐκτοτε ἐγὼ τὸν Ἅγιο αὐτὸν τὸν λατρεύω, τὸν πιστεύω ἀπὸ τὰ θαύματά του καὶ θὰ τὸν ἔχω στὴν καρδιά μου, ὅπως καὶ τὸν Χριστὸ καὶ ὄλους τοὺς Ἁγίους.

Θεσσαλονίκη 25-7-2014

Ἡ εὐεργετημένη

Φυντριλάκη Ἀρσινόη

m

Θεσσαλονίκη 12 Δεκεμβρίου 2012

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρο καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο Ἱ.Ναοῦ Ἁγίου Μύρωνος

Ἅγιο Μύρωνα

«Ἐξιστόρηση θαύματος τοῦ Ἁγίου Μύρωνα»

Πρωτοεπισκεφθήκαμε τὴν Κρήτη μὲ τὴ γυναίκα μου Ἀθανασία κι ἓνα φιλικὸ μας ζευγάρι τὸ τρίτο δεκαήμερο Ἰουλίου 1992. Γιὰ δέκα μέρες ἐπισκεφθήκαμε τὸ τρισένδοξο νησί σας ἀπὸ τὴ μία ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη μὲ ἐπισκέψεις μας σὲ διάφορους ἀρχαιολογικοὺς καὶ ιστορικοὺς χώρους του. Θεωρῶ εὐτύχημα στὴ ζωὴ μας τὴ γνωριμία μας μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Γιάννη(+), Μα-

νόλη, Γιώργη Χαιρέτη και τις οικογένειές τους, όπου γνωρίσαμε για μία μέρα και βραδιά και ζήσαμε την πατροπαράδοτη κρητική φιλοξενία. Ἡ ἐπίσκεψη στὸ χωριό σας καὶ τὸ προσκύνημά μας στὸν ὁμώνυμο ἱερό ναὸ καὶ τὸ σπήλαιο – ἀγίασμα τοῦ Ἁγίου σας, ἔμελλε νὰ παίξει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν περαιτέρω ζωὴ τῆς οἰκογένειάς μας.

Ἰδιαιτέρη ἐντύπωση μᾶς προξένησαν τὰ ἱστορούμενα θαύματά του. Ἀποχαιρετήσαμε τὸν Ἅγιο, παίρνοντας μαζί μας δυὸ μπουκαλάκια ἀπὸ τὸ ἀγίασμά του.

Τὶς πρωινὲς ὥρες τῆς 1ης Αὐγούστου 1992 μὲ ἀεροπορικὴ πτήση ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο φθάσαμε στὴ Θεσσαλονίκη. Τὴν ἴδια μέρα ἡ κόρη μας Νίτσα καὶ ὁ γαμπρός μου, γιατρός, Λουκᾶς Ἀρνίδης ἀναχώρησαν γιὰ ὀλιγοήμερες διακοπὲς στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ Ἀττικῆς, ἀφήνοντας σέ μᾶς τὴν ἐπιμέλεια τῶν τότε δυὸ μικρῶν παιδιῶν τους, Ἰορδάνη (3 ἐτῶν) καὶ Κυριάκου (1 ἔτους).

Ἐκεῖνες τὶς μέρες παρουσιάστηκε στὴν περιοχὴ μας ἓνας τριήμερος ὑψηλὸς παιδικὸς πυρετός. Ὁ γαμπρός μας ἔδωσε σχετικὲς ὁδηγίες, πῶς νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο στὰ ἐγγονάκια μας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ὁ μικρότερος ἐγγονός μας Κυριάκος παρουσίσε ξαφνικὰ ὑψηλὸ πυρετό. Μὲ κατάλληλα ἀντιπυ-

ρετικὰ φάρμακα καὶ ψυχρὰ ἐπιθέματα προσπαθήσαμε νὰ κατεβάσουμε τὸν πυρετό του. Μάταια ὅμως! Ἡ κατάστασή του ἐπιδεινώθηκε καὶ ἀφοῦ ἐνημερώσαμε τοῦ γονεῖς του, καταφύγαμε στὸ Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο Θεσσαλονίκης. Ὁ Δ/ντῆς τοῦ παιδιατρικοῦ τμήματος-προσωπικὸς φίλος τοῦ γαμπροῦ μας- θερμομετρώντας τὸ παιδί ἀναφώνησε ἀνήσυχος: «Αὐτὸ τὸ παιδί καίει! Αὐγὸ νὰ βάλετε στὸ σῶμα του θὰ ψηθεῖ».

Τὴ νύχτα παρέμεινε κοντὰ στὸν ἐγγονό μας ἡ γυναίκα μου. Οἱ φροντίδες τῶν νοσοκόμων μὲ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ γιατροῦ ἦταν ἄψογες. Ὅμως παρὰ τὴν ἀντιβιοτικὴ ἀγωγή ποὺ ἐφάρμοσαν ὁ πυρετὸς δὲν ὑποχωροῦσε. Τὸ πρωὶ τῆς ἐπόμενης μέρας ἔφτασαν στὸ νοσοκομεῖο οἱ γονεῖς τοῦ ἐγγονοῦ μας Κυριάκου. Τότε ἡ γυναίκα μου ἐπέστρεψε στὸ σπίτι καὶ μὲ δάκρυα μοῦ περιέγραψε τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς του. Τότε οἱ ἐλπίδες μου στράφηκαν στὸν θαυματουργὸ Ἅγιο Μύρωνα.

Πῆρα μαζί μου τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν ἁγιασμό καὶ μὲ ἐνδόμυχες θερμὲς προσευχὲς παρακαλοῦσα τὸν Ἅγιο νὰ σώσει τὸν ἐγγονό μας. Φθάνοντας στὸ νοσοκομεῖο, ἀντίκρισα τὸν γαμπρό μου καὶ τὸν δ/ντῆ νὰ κάθονται σκεφτικοὶ καὶ περίλυποι σὲ πεζούλι τῆς αὐλῆς. Σὲ ἐρώτησή μου «πῶς εἶναι τὸ παιδί;» ὁ γαμπρός μου

φέλλισε καταστενοχωρημένος: «Τὸ χάσαμε τὸ παιδί μας!» Ἦδη εἶχε παρουσιάσει συμπτώματα ἀκαμψίας!

Ἡ πίστη μου στὴν θαυματουργικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου ἐνισχύθηκε! Ἀνέβηκα στὸ θάλαμο νοσηλείας, ὅπου ἀντίκρισα τὴν κόρη μου δίπλα στὸ κρεβάτι του νὰ κλαίει μὲ λυγμούς. Ἀμέσως ἄλειψα τὸ μέτωπο τοῦ Κυριάκου μὲ τὸν ἁγιασμό, προσευχόμενος νοερὰ στὸν Ἅγιο. Σὲ λίγο μεταφέρθηκε γιὰ ἀκτινολογικὲς ἐξετάσεις. Ἡ ἀγωνία μας φυσικὰ εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο! Μετὰ ἀπὸ δυὸ ὥρες περίπου, ὁ ἐγγονός μας παρουσίασε ἀνέλπιστη βελτίωση καὶ ζήτησε νὰ φάει! Οἱ γιατροὶ ἔμειναν κατάπληκτοι! Ὁ ὑπεύθυνος δ/ντῆς μᾶς εἶπε, ὅτι κι ἂν ἀκόμα ἡ ἀντιβίωση ἐνεργοῦσε θετικὰ, γιὰ νὰ ἔρθει σ'αὐτὸ τὸ στάδιο ἔπρεπε νὰ περάσουν τουλάχιστον 12 μέρες. Σὲ διάστημα 5-6 ἡμερῶν ὁ Κυριάκος ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι ὑγιέστατος. Ἀπὸ τότε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του βρῖσκεται ἄγρυπνος φύλακὰς του ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μύρωνος.

Σήμερα ὁ Κυριάκος εἶναι τεταρτοετῆς φοιτητῆς στὸ τμῆμα Ὁργάνωσης καὶ Διοίκησης τοῦ Πανεπιστημίου «Μακεδονία» Θεσσαλονίκης. Παράλληλα ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἀθλητισμὸ ὡς παίκτης ὁμάδας μπάσκετ στὴν Καλαμαριά Θεσσαλονίκης.

Τὴν Κυριακὴ 4 Νοεμβρίου 2012, ἐκπληρώ-

νοντας τάμα μας στὸν Ἅγιο καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν φίλο μου Μανόλη καὶ τὸ λεβεντογιὸ τοῦ Γιώργου συμμετείχαμε ὁλόψυχα στὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱ.Ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ προσκυνήσαμε τὰ Ἅγια λείψανά του. Ἀκολουθῶντες ἐπισκεφθήκαμε τὸ παρακείμενο σπήλαιο-ἀγίασμα τοῦ Ἁγίου καὶ πήραμε μαζί μας 4 μπουκαλάκια ἀγίασμα γιὰ εὐλογία του καὶ σὲ φίλους μας.

Ὅλη ἡ οἰκογένειά μας τιμοῦμε καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν Ἅγιο Μύρωνα γιὰ τὴ θεραπεία καὶ σωτηρία τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἑγγονοῦ Κυριάκου.

Αἰδεσιμώτατε Πατέρα Νικόλαε, ἀξιότιμοι Ἐκκλησιαστικοὶ Σύμβουλοι! Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότατα γιὰ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία μᾶς δεχτήκατε στὴν Ἐκκλησία σας!

Εἶθε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντίδα τοῦ Ἁγίου Μύρωνος νὰ σκέπει ὅλους μας!

Τὸ ἐσώκλειστο φωτοαντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς μου νὰ τὸ παραδώσετέ σᾶς παρακαλῶ στὸν φίλο μου Μανόλη!

Σᾶς εὐχόμεστε ὁλόψυχα καλὰ Χριστούγεννα κι ἕνα εὐλογημένο Νέο Ἔτος!

Μετὰ τιμῆς
Κυριάκος Διαμαντόπουλος
Συντ/χος δάσκαλος

Τὸν ἔσωσε ὁ Ἅγιος Μύρων.

Τὸ ὄνειρο ποὺ ὁδήγησε τὴ μάνα νὰ φέρει τὸ ἄρρωστο παιδί της στὴν Κρήτη.

Ἡ δύναμη τῆς πίστεως καὶ ἡ δίψα γιὰ ζωὴ ἔχει ἀποδειχτεῖ ὅτι μποροῦν νὰ φτάσουν στὸ θαῦμα. Ὅσο κι ἂν κάποιοι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι δύσπιστοι, ὅσο κι ἂν ἀπαξιοῦν ἀκόμη καὶ νὰμποῦν στὴ διαδικασία νὰ συζητήσουν τέτοια θέματα, τὸ μυστήριο τοῦ ἀνεξήγητου ἔχει ἀπάντηση γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀπὸ τὴ μία στιγμή στὴν ἄλλη εἶδαν τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔτρεφαν μέσα τους νὰ μεγαλώνει, γιὰ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ πίστη ἀποτελοῦσε τὸ θεμέλιο λίθο γιὰ μία νέα ἀρχή... ποὺ ποτὲ δὲν τοὺς πρόδωσε. Ἐκεῖνοι ὅταν ξαναβρῆκαν τὴν ὑγεία τους ἢ ἔσφιξαν ξανὰ στὴν ἀγκαλιὰ τους τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, ἀπόλυτα ὑγιῆ, δὲ χρειάστηκε νὰ ἀναρωτηθοῦν τί εἶχε συμβεῖ, νὰ σπάσουν τὸ κεφάλι τους, νὰ τὸ ἀναλύσουν.

Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ σὲ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους δὲν τὰ παράτησαν, ἀλλὰ συνέχισαν νὰ προσεύχονται καὶ νὰ αἰσιοδοξοῦν, εἶναι καὶ ἐκείνη τῆς κ. Χρυσούλας Παγώνη, μίας νεαρῆς μητέρας τριῶν ἀνήλικων ἀγοριῶν ἀπὸ τὸ Πόρτο Χέλι τῆς Πελοποννή-

σου.

Τὸ μεγαλύτερο παιδί της, ὁ 5χρονος -σήμερα- Δημήτρης, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2001, προσβλήθηκε ἀπὸ λευχαιμία καὶ γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα ὑποβαλλόταν σὲ χημειοθεραπείες. Ἐνα ὄνειρο, στὸ ὁποῖο ὁ ἄγνωστος γιὰ ἐκείνη τότε Ἅγιος Μύρωνας, τὴν καλοῦσε κοντά του, ἄλλαξε τὴ ζωὴ τους, ὅπως ὑποστηρίζει.

Τὸ ραντεβού μας μὲ τὴ νεαρὴ μητέρα κλείστηκε σὲ παιδότοπο τῆς πόλης. Ὅπως μᾶς διευκρίνισε στὸ τηλέφωνο, ὁ Δημήτρης εἶναι τόσο ζωηρὸ παιδί πού... κατεδαφίζει σπίτι. Καὶ τὸ διαπιστώσαμε ἰδίους ὄμμασι.

Τὸ ἀγοράκι μὲ τὰ ὄμορφα μαλλιά, τὰ σπινθηροβόλα μάτια καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, πού πήγαινε πάνω-κάτω σὰ σβούρα, δὲ θύμιζε σὲ τίποτα τὸ ταλαιπωρημένο ἀγγελοῦδι, πού ἀπὸ βρέφος μπαινόβγαινε στὴν ὀγκολογικὴ κλινικὴ παιδῶν, ὅπου ὑποβαλλόταν σὲ συνεχεῖς χημειοθεραπείες.

Ἡ μητέρα τοῦ στέκεται λίγο πιὸ πέρα καί, παρακολουθώντας τὸν πιτσιρικὰ νὰ παίζει, δὲν παύει νὰ εὐχαριστεῖ τὸν Θεό: «Ὅταν μπήκαμε στὸ νοσοκομεῖο, ὁ Δημήτρης εἶχε καρκινοκύτταρα σὲ ποσοστὸ 73%».

Ξεκίνησαν στὶς 5 Δεκεμβρίου, ἡμέρα τῶν γενεθλίων τοῦ Δημήτρη. «Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κουτσαίνει καὶ νὰ παραπονιέ-

ται για τὸ πόδι του. Εἶχε κάνει ἐμετὸ δυὸ τρεῖς φορές. Ἔτσι τὸν πῆγα στὸν παιδίατρο. Ὑποβλήθηκε σὲ ἐξετάσεις καὶ τότε πληροφορηθήκαμε τὰ δυσάρεστα νέα.

Ἡ ἴδια ἦταν ἑπτὰ μηνῶν ἔγκυος στὸ τρίτο της παιδί, τὸν Χριστόφορο, ἐνῶ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς εἶχε καὶ τὸν μόλις 11 μηνῶν γιό της, τὸ δεύτερο κατὰ σειρά, τὸν Κοσμᾶ.

Ἡ γῆ ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, δὲν ὑπῆρχε ὅμως χρόνος γιὰ χάσιμο. Μετακόμισε στὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὸ Παίδων, ἀφοῦ ὁ Δημήτρης ἔπρεπε νὰ ὑποβληθεῖ σὲ χημειοθεραπείες.

Ἡ ζωὴ τους ἦταν ἐφιαλτικὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔβαλε κάτω. Ἐπρεπε νὰ εἶναι δυνατὴ γιὰ τὸν Δημήτρη καὶ τὰ ἄλλα δυὸ της ἀγόρια. Τὸ νεογέννητο τὸ κράτησε στὴν ἀγκαλιὰ της τὶς πρῶτες σαράντα ἡμέρες καὶ ἔπειτα τὸ ἔστειλε στὴ μητέρα της στὸ χωριό.

Τὸ ὄνειρο.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 2002, ἡ Χρυσούλα ἔρχεται γιὰ πρώτη φορά στὴν Κρήτη.

Λίγο καιρὸ πρὶν εἶχε δεῖ ἓνα παράξενο ὄνειρο ποὺ τὸ θεώρησε σημαδιακό. «Εἶμαι σ' ἓναν τόπο ἄγνωστο. Εἶχε πράσινο. Πηγαίναμε ἐκδρομὴ μὲ τὰ παιδιὰ μου, μὲ τὸ λεωφορεῖο. Ξαφνικὰ ἀντικρίσαμε μία ἀπότομη κατηφόρα χιονισμένη. Τὸ λεωφορεῖο τούμπαρε καὶ ἔχασα τὰ παιδιὰ μου,

τὰ ὁποῖα στὴ συνέχεια ἄρχισα νὰ ἀναζητῶ κλαίγοντας. Τότε εἶδα μπροστά μου ἓνα παλιὸ πέτρινο κτίσμα. Μπῆκα μέσα καὶ εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μύρωνα. Ἰκονιστικῶς ἄκουσα μία φωνή: «Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ σου; Πήγαινε νὰ τὰ φέρεις ἐδῶ».

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἡ νεαρὴ μητέρα ἄρχισε νὰ ἀναζητᾷ σὲ μοναστήρια πληροφορίες γιὰ τὸ ποῦ θὰ βρεῖ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μύρωνα. Κάποιες καλόγριες στὶς Σπέτσες τῆς ἀνέφεραν τὸν Ἅγιο Μύρωνα στὴν Κρήτη καὶ ἐκεῖνη δὲν ἔχασε καιρό.

Στὶς 11 Σεπτεμβρίου τοῦ 2002 πῆρε τὸν Δημήτρη καὶ ἤρθαν στὸ Ἡράκλειο. «Στὴ διαδρομὴ ἀνατρίχιασα. Ἦταν ὁ τόπος ποῦ εἶχα δεῖ στὸ ὄνειρο».

Ὁ Δημήτρης ἀπὸ τότε εἶναι μία χαρά. Πρὶν τὸ ταξίδι στὴν Κρήτη ἐκκρεμοῦσαν κάποιες χειροθεραπείες, ποῦ τελικὰ δὲ χρειάστηκε νὰ κάνει. Ἡ Χρυσούλα ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἔρχεται κάθε χρόνο νὰ προσκυνήσει τὸν Ἅγιο Μύρωνα. Μάλιστα σκοπεύει νὰ χτίσει στὸ χωριὸ τῆς ἓνα ἐκκλησάκι στὴ μνήμη του.

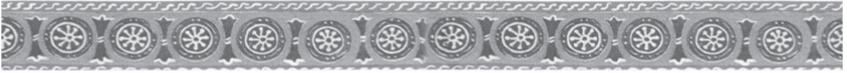
«Ἄν σας μιλάω σήμερα, εἶναι γιατί θέλω νὰ δώσω κουράγιο καὶ δύναμη σὲ γονεῖς ποῦ βρίσκονται στὴν κατάστασή μου. Ξέρω ὅτι κάποιος μπορεῖ νὰ γελοῦν μαζί μου.

Τοὺς λέω λοιπὸν πῶς ἡ βαθιὰ πίστη κάνει

θαύματα. Ποτὲ δὲν πίστεψα ὅτι θὰ χάσω τὸ παιδί μου καὶ ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε. Ὅπως διάβασα ἐξήαλου, ὁ πατέρας τοῦ Ἁγίου Μύρωνα ὀνομαζόταν Δημήτρης. Ἄλλη μία σύμπτωση.

m

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

*Ο Ιερός Ναός του Αγίου Μύρωνος όπως είναι σήμερα.
(Ιούλιος 2018)*

*Η είσοδος της σκήτης του Αγίου Μύρωνος (Αγίασμα)
και άνωθεν ο Ιερός Ναός του Αγίου.*

*ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ ΤΗΝ 12Η ΜΑΪΟΥ 2014*

*ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ ΤΗΝ 12Η ΜΑΪΟΥ 2014*

*ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ ΤΗΝ 12Η ΜΑΪΟΥ 2014*

*ΣΠΗΛΑΙΟ - ΑΣΚΗΤΗΡΙΟ (ΑΓΙΑΣΜΑ)
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ (ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ)*

